

Galeri Apel'in 15. yıldönümü nedeniyle yayınlanmıştır.
Published on the occasion of Gallery Apel's 15th anniversary.

Istanbul, 2014

Yayına hazırlayanlar:

Edited by:
Greta Adorni
Derya Aydoğdu
Mine Kaplangı
Yasemin Kılıç
Duygu Pata
Dilşah Kondakçı
Emre Senan
Gamze Taşdan
Ayşecan Terzioğlu
Nuran Terzioğlu
Demet Ulutaş

Tasarım ve uygulama:

Designed by:
Emre Senan

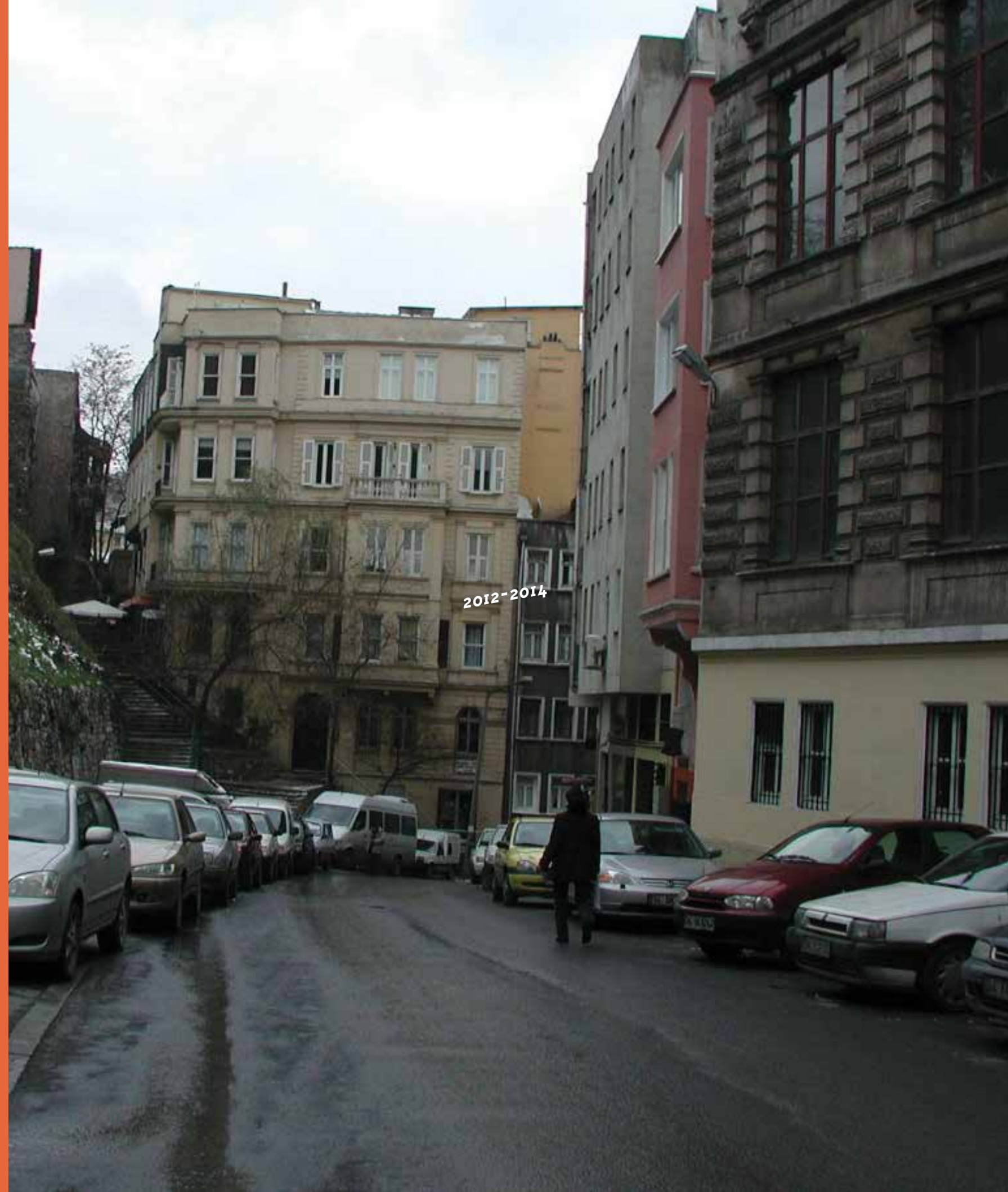
Baskı ve cilt:
Printed and bound by:
????????????????????

ISBN No: ????????????

Çeviriler:
Translations :
Hasmik Seropyan'ın anısına / Linda Stark
apel'in Nuran olarak portresi /Linda Stark
apel kokusu / Linda Stark
becoming acquainted with Apel /Linda Stark

Bayram'a

2012-2014

Hasmik Seropyan Anısına,

Kasım 2013'te Galerî Apel on beşinci yılını tamamladı. 2011 yılına kadar gerçekleşen galerî etkinliklerini belgeleyen iki katalog, alıcınap sanatçımız Emre Senan'ın tasarımı ile yayınlandı. Üçüncü bir katalogun çalışmalarına yine onun hatırlatması ile başladık.

Ana metin önceki kataloglarda olduğu gibi kadim dost Hasan Bülent Kahraman'a ayrıldı. Katalogda sanatçı Bahadır Yıldız, çalışma arkadaşımız Duygu Pata ve izleyicimiz Avustralyalı yazar Inez Baranay'ın galerî ile ilgili yazıları da yer aldı. Bu defa giriş yazımıza bulduğumuz yerle ilgili bilgileri de ayrıca eklemek istedik.

Tophane'den Galatasaray'a çıkan Boğazkesen Caddesi'nin devamı olan ve adını "Şirket-i Hayriye"den aldığı söylenen Hayriye Caddesi'nin eskiden beri çok sayıda sanatçı ve yazar barındırdığı bilinir. Örneğin, Oğuz Atay'ın ilk basımı 1972 olan Tutunamayanlar'ı bitişliğimizdeki 7 No'lu binada yazdığını akademisyen Yıldız Ecevit'ten öğrendik. Bu semt kültürel kimliğini her daim bir miktar korusa da göç etme zorunluğu ve muteberleştirme çabaları gibi çeşitli nedenlerle nüfus hareketlerinden nasibini fazlasıyla aldı.

Şimdiye dek galeriye gelen izleyicilerden birçok defa apartmanın geçmişi ile ilgili anılar ve rivayetler dinledik. Bir konduğumuz, galeriye ilk gelişinde, kendisinin buraya 3-4 yaşındayken gelip gittiğini, burasının anneannesinin katı olduğunu fark etti. Emin olmak için bir soba yanığı izi aradı ve bulduğu yerde imetrekarelik bir ahşap yer döşemesi yamasıyla karşılaştı. Yanılmamıştı. Arkadaşım Nilüfer Jennifer Duna ise galeriye her gelişinde annesinin (Lulu) küçüklüğünün bu binada geçmiş olabileceğine değiniyordu. Nitekim geçen yıl Paris'te yaşayan annesini ziyaret ettiğinde bunun teyidini aldığı gibi bir çok da ek bilgiyle döndü. Yakındaki Turnabaşı sokakta doğan oturduğuna yıllarında, sekiz yaşında olana kadar, bu binanın ikinci katında oturduğuna anlattı. O zaman on dört dairesi olan bu binada, bir numarada Buranello ailesi, on numarada dul bir madam, diğer bir dairede iki yaşlı matmazel, on birde Brentoviçler, on dörtte Madame Kalyopi, on iki numarada ise Müfit İmşir adlı bir viyolonist ikamet etmekteymiş. Apartmandaki yegane Müslüman Müfit Bey bile kozmopolit İstanbul'un o dönemdeki kültürel çeşitliliğini yansıtmakta. Rivayetleri ise daha çok eski apartman sakinleri dile getirdiler. Arsaya gömülü, binayı depremlerden koruyan yatır, bir asker kaçağının gün yüzüne çıkmadan yedi yıl kömürlükte yaşadığı gibi fantastik hikâyeler sanatçıları ve galeriyi de birçok anlamda besledi. Rivayet de onu oluşturan ve yayan çevrenin bir hakikati değil midir? Mahallemiz, "İki bin bir Gece Masalları", "Komşu", "Sokak" ve "Mutfak Üzerine" gibi buradaki günlük hayattan esinli sergilere vesile oldu.

Galerinin adına ve onuncu yıl sergimize (je m'appelle apel) esin kaynağı olan Apelyan adının apartmana sonradan yakıştırıldığı bilgisine apartmanın dış cephe temizliğinden çok sonra ulaştık. Yenilenmeden sonra binanın ilk ismi olan Santa Maria Apartmanı girişte Osmanlıca harflerle yazılı olarak bulundu. Binanın orijinal adı ne olursa olsun "Apel" adı ise bizlere bambaşka kapılar, kalpler açtı. Galeriyeye bu ad verilmeseydi, Los Angeles'taki sevgili Hasmik Seropyan'dan belki de hiç haberimiz olmayacaktı. Hasmik Seropyan (1949-2013) İstanbul'da doğmuş, büyümüş, daha sonra ailesiyle California'ya göç etmiş, orada isim yapmış bir iş kadını. Çok arzu ettiğimiz halde hiç bir zaman biraraya gelemedik de Galerî Apel sayesinde nadide bir dostluğumuz oldu. Değerli mektuplarından ve yazışmalarımızdan bazı bölümleri bu kataloga kaydetmek benim boynumun borcudur.

22.11.2010

Merhaba Nuran Hanım, Size bu maili Amerika'dan, California'dan yolluyorum, teşekkür etmek için. Dün internete surf ederken sizin adınıza rastladım. Ben Apelyan Efendi'nin hayatta olan akrabasından biriyim (kız kardeşinin torunuyum). Annemi ve dayımı evlat olarak büyüttüm ve hiç evlenmemişti. Apelyan binası 1980 yılına kadar annemin ve dayımındı. Bizim ailenin hikâyesi roman gibi, size bu ilk yazımda teşekkür etmek için yazıyorum. Apelyan Efendi

çok şanslı ve hayırsever biri idi. Sizin bu galeriye Apel ismini vermeniz beni çok ama çok sevindirdi. Annem dört sene evvel rahmetli oldu. Çok isterdim ki Apel isminin sizin tarafınızdan yaşatıldığı sevincini paylaşabilseydim kendisiyle. Bilmiyorum bizim ailemizi tanıır mıydınız, şayet tanıyorsanız bu galeriye Apel ismi vermeniz insanların minnettar kalacağı bir rastlantı diyeceğim. Size hayatımın sonuna kadar minnettar kalacağım. Apelyan çok akıllı, yaratıcı, şanslı bir kişi idi. Onun şansı sonsuza dek sizle olsun. Umut ederim ki bu mail size ulaşır. Apel isminin daim kalmasına ve sizin muvaffak olmanıza, candan sonsuza dek duacı kalacağım. Allah sizin her arzunuzu hakikat yapsın. Saygılar Hasmik...

01.12.2010

Merhaba Hasmik Hanımefendi, Çok ama çok değerli mektubunuz bana Perşembe akşamı ulaştı. Doğrusu çok duygulandım. Size sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Yıllardır heveslenirdim aileden birine bir gün rastlar bir ses duyar mıyım diye. Maalesef sanal dünya ile aram iyi değil, olanaklarından asistanım aracılığıyla yararlanıyorum.

1994'te eşim ve ben Ankara'dan İstanbul'a dönme kararı aldık. Mesleğimi sürdürmek ve kendi galerimi açmak arzusunda idim. Muhteşem binayı akrabalarım keşfettiler. Görür görmez satın aldım. Apelyan ailesinin adını o sırada Almanya'da çalışan bir aileden satın aldım. Apelyan ailesinin adını o sırada giriş katta bulunan marangozhanein sahibi anılarla dolu olduğu baştan başa Apelyan Edindiğim bilgiler sınırlı ama binanın derin anılarla dolu olduğu baştan başa Apelyan Dokuz yıldır sulan hiç akmamış olan dairenin bir zamanlar baştan başa Apelyan ailesinin çamaşırhane katı olduğunu hayretle öğreniyordum! Armenak Usta, ailenin son fertlerinin iki matmazel olduğunu, dairelerini sattıklarını ama gene de son nefeslerini bu binada verdiklerini söylüyordu. 1995'te Armenak Usta'dan marangozhaneyi satın aldıktan sonra galeriyi inşa etmeye koyulduk ve 1998 Kasım ayında 'Galerî Apel' adıyla galeriyi açtım. Girişte ve merdivenlerde yeni sahiplerle apartman baştan başa elden geçirildi. Girişte ve merdivenlerde çoktan sıva altında kalmış olan freskler de anılar gibi örtülü kaldılar. Gene de şükürler olsun! Aramızda anlaşıp Apelyan Apartmanı levhasını astık. Giriş kapısının üzerinde günyüzüne çıkan eski yazının "apelyan apartmanı" ibaresinden başka birşey olacağı aklımıza gelmedi. Taa ki bu yıl tarihçi kızım Derin Terzioğlu bu yazıya dikkat edene kadar. Kapıdaki eski yazı Santa Maria Apartmanı olarak okunuyormuş!

Size bir an önce bu mektubu ulaştırmak istiyorum. Adresinizi lütfederseniz size en kısa zamanda galerinin onuncu yıl münasebeti ile hazırladığımız katalogu yollamak istiyorum."

Sevgili dost Hasmik Hanımefendi, sizi tanımak için can atıyorum. Bütün güzel dilekleriniz için tekrar tekrar teşekkür ediyorum. Noel bayramınızı kutluyor gönlünüz kadar güzel bir yıl diliyorum. Sonsuz sevgi ve saygılarımla, Esenlikle kalınız. Nuran Terzioğlu

01.12.2010

...İnsanların bu tür tesadüfleri tahlil etmeleri imkansız ve kelimelerin yetersiz kalacağı bir olay,...senelerdir Amerikadayım, evimde Türkiye'den 8 kanal izliyorum her gün, fakat bu da yeni bir olay, senelerdir Türkiye ile bağlantım olmadı, (benim canım gibi sevdiğim arkadaşlarımdan başka)...biz Bakırköylüyüz. 1800 sonlarında Kayseri'den Apraham Apelyan Efendi, annesi ve babasıyla İstanbul'a geliyor, çok zor şartlarda çalışıyor, yılmıyor, ve sonunda demir tüccarı oluyor. İstanbul'un bellibaşlı yerlerinde binalar satın alıyor. İlerde size daha detaylı yazacağım. Apelyan binasında hiç yaşamadılar, bu iki kızkardeşin kim olduklarını bana araştırabilirsiniz memnun olacağım... İstanbul'a son olarak 1998 yılında geldik. Şimdi bir umut doğuyor California'da yaşayanlar için: THY direkt uçuş'a başlıyor...

04.12.2010

Sizinle olan bu yazışmalarımızı kopya yapıp sonsuza dek saklayacağım. Keşke annem yaşasaydı da bu sevinci kendisi ile paylaşabilseydim. Bu apartmanın

mülkiyeti annem ve dayıma aitti. Apelyan Efendi vefat ettikten sonra miras onlara kaldı. 1980 yılında bütün apartmanı 700.000 veya 750.000 liraya sattılar. Aldıkları tüm kira 800 liraydı. Kiracıların çıkmasını istemediklerinden kira arttırmazlardı. Binanın alt katını İstiklal Caddesi'ndeki Atlantik adlı pastane depo olarak kullanırdı..... Yollayacağınız kataloğu sabırsızlıkla bekliyorum. Kataloğu yazışmalarımızda birlikte saklayacağım, çocuklarıma da saklamaları için vasiyet edeceğim...

05.01. 2011
...kataloğu büyük bir sevinçle aldım.....Yılbaşı ağacınızın altına koydum, bu sene alabileceğim en kıymetli hediye den daha değerli bu katalog. Yarın bizim Noel, iki oğlum var, onlarla paylaşacağım...

22.02. 2012
...her defasında 'Gallery Apel' ismini ve apartman hakkında yazınızı gördükçe heyecanlanıyorum... Annem sağlığında , birşeyler yapıp Apelyan Efendi'nin ismini yaşatmak isterdi..... Siz tarihçesini bilmeden jest yaptınız... Kelimelerin kifayetsiz kaldığı zaman deniyor ya bu da öyle... Anlaşıldığı gibi yeni kataloğu büyük sevinçle aldık... sağlığınıza ve başınıza sonsuz duacı kalacağım, sonsuza dek...

Bu satırlar Hasmik Seropyan'dan aldığım son mektuptan. Defalarca gönderdiğim maillere cevap alamadım. İnternette onun deyimi ile 'surf yapmaktan' açıkçası korkuyordum. Nitekim vefatını katalog yazısına başladıktan sonra öğrendim. Yine ondan bir deyimle yazımı bitireyim:

"Kelimelerin kifayetsiz kaldığı zaman deniyor ya...
Bu da öyle..."

In memory of Hasmik Seropyan,

In November 2013, Gallery Apel celebrated its fifteenth year. So far we have published two catalogues documenting gallery events held until 2011. These catalogues were designed by our generous artist Emre Senan. It was thanks to his reminder that we started working on a third catalogue.

As in the previous catalogues, the task of writing the main text fell to our longtime and dear friend Hasan Bülent Kahraman. Also included in the catalogue are texts about the gallery written by artist Bahadır Yıldız, our colleague Duygu Pata, and a regular visitor of our gallery, the Australian writer Inez Baranay. This time we wanted to add information about our location in the introduction.

It is said that Hayriye Avenue takes its name from the marine transportation company "Şirket-i Hayriye" (literally the "Auspicious Company"). A continuation of Boğazkesen Avenue, which runs from Tophane to Galatasaray, Hayriye Avenue is known to have long graced the homes of many artists and writers. For example, we learned from academician Yıldız Ecevit that Oğuz Atay wrote Tutunamayanlar (The Disconnected), first published in 1972, in building No. 7 right next to ours. Though this neighborhood has always somewhat preserved its cultural identity, it has suffered amply from population movements due to various causes such as forced migration and gentrification efforts.

We have listened to many memories and rumors about the building's history from visitors of the gallery. On her first visit to the gallery, one of our guests noticed that the place used to be her grandmother's apartment where she came when she was 3 or 4 years old. To make sure, she looked for a burnt spot from a heating stove and she found one square meter of wood flooring that had been patched. She was not mistaken. As for my friend Nilüfer Jennifer Duna, every time she came to the gallery she mentioned how it might be possible that her mother (Lulu) might have spent her childhood in this building. Indeed, not only did her mother confirm it when she visited her in Paris last year, but she returned with many additional pieces of information. She told us that her mother, who was born on Turnabaşı Street nearby, had lived on the second floor of this building from 1934 to 1940, until she was eight years old. Apparently there were fourteen apartments in the building, with the Buranello family living in apartment number one, a widowed madame in number ten, two old mademoiselles in another apartment, the Brentoviç's in number eleven, Madame Kalyopi in number fourteen, and a violinist called Müfit İmşir in number twelve. Müfit Bey, the only Muslim in the apartment, wrote articles on music in the magazine 'Senfoni.' Even this simple picture is enough to reflect the cultural diversity of the cosmopolitan Istanbul of that time. As for rumors, it was rather former residents of the building who told them. We've heard fantastical stories such as a shrine being buried in the building's foundations, supposedly protecting it from earthquakes, and a draft evader who managed to live for seven years in the coal cellar without seeing the daylight; these stories have nourished in many ways artists and gallery alike. Does not a rumor become a truth for those who make it up and spread it? Our neighborhood has led us to hold exhibitions inspired by the daily life here, such as "Two thousand and one Nights", "Neighbours", "La Strada", and "On 'the Kitchen'".

The inspiration for the name of the gallery and our 10th year exhibition (je m'apelle apel) was the building's name, Apelyan. We found out much later, when its façade was cleaned, that this name had been attributed to the building afterwards. When it was renovated, its initial name, Santa Maria, was found written in Ottoman script above the entrance.

Whatever the building's original name, the moniker "Apel" has opened up entirely new doors, entirely new hearts for us. If we hadn't given this name to the gallery we may never have heard of the much beloved Hasmik Seropyan in Los Angeles. Hasmik Seropyan (1949-2013) was born and raised in Istanbul and later immigrated to California with her family where she made herself a

name as a businesswoman. Though we never had the chance to get together, a rare friendship developed between us thanks to Gallery Apel. I feel it is my duty to record in this catalogue passages from the letters she wrote me and our correspondences, which are of the highest value to me.

22.11.2010
Nuran Hanım, I'm writing this email from California, America, to thank you. I ran across your name while surfing the Internet yesterday. I am one of the surviving relatives of Apelyan Efendi (I am the granddaughter of his younger sister). He raised my mother and uncle as his own children and never married. The Apelyan building was my mother and uncle's until 1980. The story of our family is like a novel, I am writing this first letter to you to thank you. Apelyan Efendi was a very lucky and charitable person. I was very veryhappy when I found out that you named your gallery Apel. My mother passed away four years ago. I wish I could have shared my delight with her when I learned that the name Apel would be kept alive thanks to you. I don't know if you personally knew our family but if you didn't, I can say that the fact that you name this gallery Apel is anindescribable coincidence. I shall remain grateful to you all my life. I hope this email finds you well. I hope with all my heart that the name Apel will be long-lasting and that you will succeed. May God make your every wish come true. Regards, Hasmik...

01.12.2010
Mrs. Hasmik, I received your letter on Thursday evening. It is of the greatest value to me. To tell the truth I was highly moved. I would like to express my endless thanks. For years I longed to come across a member of the family or hear from someone. Unfortunately I haven't adapted much to the virtual world, I use it with the help of my assistant.

In 1994, my husband and I decided to move back to Istanbul from Ankara. I hoped to carry on with my profession and open my own gallery. It was my relatives who discovered the magnificent building. I fell in love with it the moment I saw it. I bought the run-downapartment on the first floor from a family working in Germany. I heard the name of the Apelyan family from Armenak Usta, the owner of the carpenter's shop which was on the ground floor at that time. I did not learn much but it was obvious that the building was replete with memories. I learned with amazement that the apartment where the water hadn't been running for nine years was once entirely used as the laundry floor for the Apelyan family! Armenak Usta said that the last members of the family were two mademoiselles, that they had sold their apartment, yet they drew their last breath in this building. After buying the shop from Armenak Usta in 1995 we set out to build the gallery and in November 1998 I opened it under the name 'Gallery Apel.' During later years, with its new owners the building was overhauled from top to bottom. Like the memories, the frescoes at the entrance and along the staircase were concealed under the plaster. But still, praise be! We agreed between us to hang a plaque with the name of the building "Apelyan Apartmanı" on it. We never thought that the inscription in Ottoman that had come to light above the entrance door said something other than "apelyan apartmanı"... up until this year, when my daughter Derin Terzioğlu, who is a historian, noticed this inscription. It turns out it the inscription in Ottoman above the door read "Santa Maria Apartmanı"!

I want to send this letter as quickly as possible. If you would be so kind as to give me your address I would like to send you as soon as possible the catalogue we have prepared for the gallery's tenth year.

My dear friend Mrs. Hasmik, I can't wait to get to know you. Thank you again and again for all your lovely wishes. I wish you a merry Christmas and hope that your new year is as beautiful as your spirit. I send you my deepest love and respect, With all good wishes, Nuran Terzioğlu

01.12. 2010
...It's impossible to explain such coincidences, it's a situation where words fail... I have been in America for years, every day I watch 8 Turkish channels from my home, but this is something new; for years I've had no connections to Turkey (other than much beloved friends who are so dear to me)... we're from Bakırköy. In the late 1800s, Apraham Apelyan Efendi came to Istanbul from Kayseri with his mother and father. He worked under very difficult conditions and strove hard to finally become an iron trader. He bought buildings in major neighborhoods in Istanbul. I will write to you in more detail later. They never lived in the Apelyan building; I would appreciate it if you could find out who these two sisters were... We last came to Istanbul in 1998. There is now new hope for those living in California: THY is launching direct flights...

04.12. 2010
I'll make copies of our correspondences and keep them forever. I wish my mother were alive so I could share my joy with her. The building belonged to my mother and uncle. They inherited it when Apelyan Efendi passed away. In 1980 they sold the whole building for 700,000 or 750,000 liras. The rent they received consisted of 800 liras. They wouldn't increase it because they didn't want the tenants to leave. The Atlantik pastry shop on Istiklal Avenue used the lower floor of the building for storage..... I'm looking forward to receiving the catalogue you'll be sending. I'll keep it with our correspondences and I will also ask my children to keep them after my demise...

05.01. 2011
...it was with great joy that I received the catalogue...I placed it under the Christmas tree; it is more valuable to me than the most precious gift I could receive this year. Tomorrow it's Christmas, I have two sons and I will share it with them...

22.02. 2012
...I get excited each time I see the name 'Gallery Apel' and what your write about the building... When my mother was alive she always wanted to do something to keep Apelyan Efendi's name alive... You made a gesture without even knowing its history... You know how they say when words fall short; and that is the case now...As you can tell, we received the new catalogue to our great joy... I will forever pray for your health and success....

These lines are from the last letter I received from Hasmik Seropyan. I got no answer to the emails I sent repeatedly. Frankly, I was afraid of 'surfing' the Internet, as she called it. Indeed, I learned about her passing after I hadstarted writing the article for the catalogue. I will finish this article by quoting her:

' You know how they say when words fall short... and that is the case now... '

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

APEL'İN NURAN OLARAK PORTRESİ

Bu yazıyı biraz daha farklı yazmak istiyorum. Daha kişisel öykülerden, izlerden ve özelliklerden hareket ederek bazı şeyleri anlatmak istiyorum.

Zaman zaman anımsattığı gibi Nuran'la tanıştığımızda 27 yaşındaydım. Yıl 1984'tü. Ben kendime yeni bir hayat kurmak çabasındaydım, kendi istediğim hayatı yaşamak için hazırlanıyordum, o da Ankara'da Tanbay Sanat Galerisi'nin yöneticisiydi. Bir Pazar günü tanıştık. O gün dost olduk.

Tanbay günlerinde zaman zaman ona uğrardım. Bugünkü gibi bir sanat piyasası yoktu. Belki bugünkü manasında bir sanat da yoktu. Nuran, büyük bir gayretle bir gemiyi yüzdürmeye çalışıyordu. Tanbay şık ve güzel bir galeriydi. Keşke bir kitabı yapılısa, tarihi yazılısa.

Nihayet kapandı, Nuran da Urart Sanat Galerisi'nin yöneticisi oldu. Eskiden ona daha sık uğrardım. Neredeyse haftada bir kere. Bugünkü gibi, müthiş heyecanlı, her zaman telaşlı, daima çok zeki, yaratıcı, olağanın çok üstünde coşkusu olan biriydi. Dünyayı müthiş bir anlayışla, kabulle benimsiyordu. Kimseyi yargılamıyordu. Herkesi anlamaya çalışıyordu. Hani, beylik bir ifadeyle söylersem, sığınılacak bir liman gibiydi. Etrafındaki herkese kol kanat geriyeordu. Hayatımda onun ölçüsünde dost canlısı başka birini görmedim. Ankara günleri, yılları akıp gidiyordu.

Urart'a geçtikten sonra Nuran'ın bir özelliğini daha yakından gözlemledim. Tanbay daha kurumsal bir galeri gibiydi, ya da ben şimdi öyle sanıyorum. Muhtemelen orada da bütün sergilere Nuran karar veriyordu ama daha yerleşik bir yapı varmış gibi geliyordu bana. Urart'ta ise Nuran beni her zaman çok etkilemiş, daha önce de belirttiğim gibi, doğrudan doğruya kendisini bir galeriye dönüştüren yaratıcılığını öne çıkarmaya başladı. Genç yeteneklere yönelmişti. Bunun ne demek olduğunu bugün anlamak kolay olabilir. O günlerdeyse ne olduğunu sadece iki kelime anlatabilirdi: çılgınlık, delilik. Nuran, Doğu kültüründe bambaşka bir yeri olan bu 'çılgınlık' (vecd) kavramını hiç terk

THE PORTRAIT OF APEL AS NURAN

I want to write this article a little differently. I want to write about certain things based on more personal stories, traces, and subjectivities.

As Nuran reminds me from time to time, I was 27 when I first met her. It was 1984. I was trying to build myself a new life, getting ready to live the life I wanted to live, while Nuran was the director of Tanbay Art Gallery in Ankara. We met on a Sunday and we became friends on that day.

I would drop in on her from time to time when she was at Tanbay. The art market was not like it is today. Perhaps there was no art as we understand it today either. With great zeal, Nuran was virtually trying to steer a ship. Tanbay was a nice, stylish gallery. I wish a book would be written about it, about its history.

It ended up closing down and Nuran became the director of Urart Art Gallery. I used to visit her more often, almost once a week. She was, as she still is today, a tremendously excited person, always very intelligent and creative, and with an enthusiasm far beyond the ordinary. She embraced the world with a terrific understanding and acceptance. She didn't judge anyone. She tried to understand everybody. To put it tritely, she was like a safe haven. She took everyone around her under her wing. I have never met anyone as friendly and sociable as her. The days, the years in Ankara flowed along.

After she started working at Urart, I got to observe one of Nuran's traits more closely. Tanbay seemed like a more institutional gallery, or that's how it seems to me today. Probably there too, it was Nuran who decided on all the exhibitions, but it seemed to me that their system was more established. Whereas at Urart, as I stated above, Nuran always impressed me very much; she began to manifest the creativity that transformed her very person into a gallery. She directed her attention to emerging talents. It may be easy to understand what this means today. But there are only two words that could define what it meant in those days: madness, frenzy.

etmedi. Tersine, onu kendisini en iyi tanımlayacak özelliği haline getirdi. Hayatı vecd denebilecek bir tutkuyla yaşıyordu. Sevdiği her şeyi çılgınlık düzeyinde seviyordu. Beni şaşırtan yanı, kırıldığında, incitildiğinde ise, sadece susuyor, geriye çekiliyordu. Sanatla ilişkisi de böyleydi. Sanat onun için hayatın ve ben'in, varlığın kavranması, ifadesi ve idraki için bir 'beste' idi; yani bir 'kompozisyon'. İpek böceğinin kozasını örüşü nasıl varoluşsal bir 'gerçeklik' ise Nuran'ın sanatla ilişkisi de aynı anlamdaydı.

Urart'ta, gene keşke tarihçesi yazılsa derim, bugün resimden/sanattan uzaklaşmış Elif Ayiter'in, Ülker Ün'ün, daha bir çok genç sanatçının sergisini anımsıyorum. Şimdi yüz binlerce dolar eden Ömer Uluç resimlerini, örneğin, neredeyse ilk kez o galeride sergiledi, serginin büyüklüğüne bakılırsa. Yan yatmış kadınlar, boğazdan geçen tankerler, boşlukta uçuşan figürler bugün gibi gözümün önündedir. Sonra Urart kapandı. Doğaldı, çünkü 1980'lerin koleksiyonerleri de iflas etmişlerdi, koleksiyonları dağılmıştı. 1990'lar akıp gidiyordu.

Nuran'la sonra Bilkent Üniversitesinde birleştik. Oradaki galeriyi canlandırma işine girişmişti. Dediğim gibi, kendisi başlı başına bir sanat yapıtı olan yaratıcılığını hemen gösterdi. Çok ilginç sergiler düzenlemeye başladı. Bu özelliği gerçekten çarpıcıydı. Çünkü, bir sergi karan veriyor, o kavramın etrafına insanları yığıyordu. Bu işlerle hiç ilintisi olmayanları bile zorluyor, ikna ediyor, ortaya beklenmedik, görülmedik sergiler çıkanyordu.

Nihayet 1990'ların sonuna geldik. Ankara hepimiz için bitti. Sabancı Üniversitesi bile zorluyor, ikna ediyor, ortaya beklenmedik, görülmedik sergiler çıkanyordu. Nihayet 1990'ların sonuna geldik. Ankara hepimiz için bitti. Sabancı Üniversitesi kuruluyordu. Toplandık, geldik, o işi tamamladık. İşte o arada Nuran yıllardan sonra yapması gerekeni yaptı ve Galeri Apel'i kurdu.

O günleri anımsıyorum. Bir kere galeri mekanını oluşturdu. Bugünkünden çok farklı, neredeyse tümünden unutulmuş bir semt olan Çukurcuma'yı sergileriyle buldu. O bin bir hengamenin yaşandığı apartmanı ancak onun 'çılgınlığı' öngörebilir, işleyebilirdi, öyle yaptı. O ilginç, her defasında küçük bir mabede benzettiğim o galeriyi, bütün

Nuran never abandoned this notion of 'frenzy' (or rapture) which holds an entirely different place in eastern culture. On the contrary, she made of it the trait that best defines her. She lived life with a passion that could be called rapture. Everything she loved, she loved with frenzy. What surprised me was that when she was offended or hurt, she would simply remain silent, she would withdraw into herself. And her relationship with art worked in the same way. To her, art was a big musical composition, like a symphony for grasping, expressing, and becoming aware of life, the self, and existence. Just as the spinning of the cocoon by the silkworm is an existential 'reality', so was Nuran's relationship with art.

At Urart —again I wish a book would be written about its history— I remember exhibitions of many young artists such as Elif Ayiter and Ülker Ün, who have now abandoned painting and art. Considering the scope of exhibitions, we could say that Ömer Uluç, for example, whose paintings are now worth hundreds of thousands of dollars, first exhibited his paintings there. I still recall as if it were yesterday the reclining women, the tankers passing through the Bosphorus, and the figures floating in the void. Then Urart closed down. It was only natural, because the collectors of the 1980s had gone bankrupt and their collections had been scattered. The 1990s drifted past.

Nuran and I met again later at Bilkent University. She had set out to liven up the gallery there. Straight away her creativity showed itself, which, as I said previously, is an artwork in its own right. She began holding highly interesting exhibitions. This aspect of hers was truly very striking. Because, she would decide on an exhibition and gather people around that concept. She would pull people into art by forcing and convincing even people who had nothing to do with the field.

Finally the 1990s were coming to a close. The Ankara chapter was over for all of us. Sabancı University was being founded. We got together, went there, and completed the job. And it was then that Nuran did what she should have done years ago and established Gallery Apel.

'dehlizleri'yle birlikte oluşturdu. Apel'i, daima Nuran'a çok yakıştırdım. Orayı gene her defasında bir Orta Çağ mekanı gibi gördüm, çıplak tuğla duvarları, girintileri, oyukları, kovukları, labirentimsi geçitleriyle. Nuran, orada, bir orta çağ keşişi gibi, bir manastır insanı gibi, biraz da karanlığı kullanarak, sabırla, inatla, gayretle ve delice bir coşkuyla işini yaptı. Sergi üstüne sergi açtı.

Bugün Apel'in tarihini bir 'yapıt' olarak görüyorum ve o yapıtın üç büyük özelliği var.

Birincisi, bir daha belirteyim, Nuran'la ilgili. Bir galerici olarak onun yaratıcılığının, 'keşşaf'lığının, 'vizyoner'liğinin sınırsızlığını belirtiyor. Sürekli olarak bulduğu, çıkardığı, desteklediği, hepsi bugün bir değer olan yeni isimlerle zenginleşmiş bir kimlik, kişilik tarihi bu. Üstünde ayrıca durulması gereken, galericiliği basit ve sıradan bir ticarethane olmaktan çıkaran, başlı başına bir kuruma dönüştüren bu anlayış çok daha fazla irdelenmeli.

İkincisi, bununla ilgili, Nuran'ın sergilerinin daima, Bakhtin'den bir ifadeyle söylersem, 'karnavalımsılık'la iç içe geçmesi. Bakhtin'in kavramı çok kullanıldı, 1990 sonrasında. Ben onu toplumsal kuram içindeki yan anlamları ve açılımlarıyla ele alıyorum. En geniş manasında sivilleşmenin, ortaklaşmacılığın bir uzantısı oldu bu sergiler daima. Sokaklara taşıtı. Yollarda pilavlar pişirildi, arabalar taşındı, her şey paylaşıldı ve bölüştüldü. Karnavalımsılık tek başına gelen bir kavram değil. Olamaz da. Başkalarını, bir topluluğu içeriyor. O vakit yanlarına doğru genişliyor ve başka kavramları kullanmamızı gerektiriyor.

Bunlardan ikisini anayım: hediye ve potlatch. Mauss'un hediye kavramıyla ilişkisi biliniyor. Zorlu bir kavram hediye, çoğul ve çoklaştırmacı. Nuran, hayatta her şeyi bir hediye olarak gördü. Birisine hediye vermek basitliği içinde değil ama. Hediyeenin vereni hem yücelten hem onu özgeci, hatta çileci bir konuma yerleştiren boyutlarını anımsayalım. Şu tanıdığım otuz yıllık hayatı boyunca Nuran başkalarını da kendisini de hep hediye vererek yüceltti.

I remember those days. First of all, she gave shape to the gallery space. Instinctively, she found Çukurcuma, a neighborhood which was almost entirely forgotten back then; very different from what it is today. Only a 'frenzy' like hers could have foreseen and worked up the apartment building where a thousand and one commotions were happening; and that's what she did. She gave shape to this interesting gallery, along with all its 'corridors.' Each time, I liken it to a little temple. I have always thought that Apel suits Nuran admirably. Again, each time, I see it as a medieval place, with its exposed brick walls, its recesses, cavities, hollows, and labyrinthine passages. Like a medieval monk, a monastic person —and also using the dark a little— Nuran did her job there with patience, dogged perseverance, zeal, and mad enthusiasm. She opened one exhibition after the other.

Today I see Apel's history as a 'work of art,' and that work of art has three major features. The first one, let me point out once again, is about Nuran. It indicates how the creative, 'scouting', and visionary aspects of Nuran as a gallerist know no boundary. This is the history of an identity, a personality enriched by new names which she constantly discovered, unearthed, and supported and who have each become of value today. We must also emphasize that this approach has transformed gallery ownership from being a simple, ordinary commercial enterprise into becoming an institution in its own right. I believe this approach should be dwelled upon at much greater length.

The second feature, which is related to this approach, is that Nuran's exhibitions always mesh with the 'carnavalesque,' to put it in Bakhtinian terms. Bakhtin's concept has been widely used after the 1990s. I use it with the connotations and ramifications it has in social theory. These exhibitions have always been an extension of civilianization and collectivism in the broadest sense. They spilled out into the streets where rice was cooked, cars were carried, everything was shared and divided up. The carnivalesque is not and cannot be a concept that comes by itself. It comprises others; a community. Then, it expands laterally and we need to use other concepts as well.

Fakat onunla sınırlı kalmadı. Hediye ilişkisinin sınırlarını genişletti. İnsanların da birbirine hediye vermesini istedi. Başkalarını sanat yapmaya zorlaması, sanat yapanları sokağa çıksınlar diye sürekli olarak itelemesi, yukarıda değindiğim karnaval duygusunun ve ediminin içinde yaşaması hep bu hediye olgusuyla ilişkili. Kendisine saklamayan, o hediyeleri topluluğa ulaştıran bir tavır bu. Dolayısıyla da daima herkesin bir kap yemek yapıp şenliğe getirmesi gibi Nuran da herkesin yaptığı sanatı karnavala getirmesini istedi, bekledi, gerçekleştirdi. Sürekli olarak ortak sergiler düzenlemesi bundandır; sadece o da değil, sergilerin konuları da bu maksada dönüktü. Başka bir tek galerici bilmiyorum bu anlayışla çalışan.

Üçüncüsü belki bu konularla da ilişkisi vardı, daha derin düşünmek ve ayrıntılı çalışmak gerekir, fakat Nuran'ın her zaman 'primitivism'le bir ilişkisi oldu. Klasik ve bugün eskimiş, neredeyse lanetlenmiş anlamlarını dışarıda bırakıyorum bu 'ilkellik' kavramının. Eskiden 'iptidailik' dedikimiz ve 'ham madde' bir şeyin ilk hali, bozulmamış, saf düzeyi manasında kullanıyorum. İnsanların ürettiği emeklerinde yer alan hamlığın tutkunu oldu Nuran, bildim bileli. Bir çocuğun yaptığı resmin 'mükemmelliği' onu bir Rönesans ressamının mükemmellik içeren resminden daha fazla çekti ve etkiledi.

O nedenle sanat dışı insanların yaptığı sanata tutku ile yaklaştı. Düzenlediği sergilerin malzemeyle ilgili olmasında da bu yaklaşımı aramak gerekir. Her türden malzeme ve onun kaba, yani olduğu haliyle kullanılması, o hamlık Nuran için bir tutku, besbelli. Kendisi bu kadar ifadeci olan birinin bu duygusunu anlamak zor değil. Sokağın sanatı katılması, sanatın sokağa taşınmasında da bu duygunun payı var. Nasıl olmaz? Sanat ritüelden, tapınmadan, eylemden doğmuştur. Nuran o ilkelliği arıyordu, ortak eylemi, tapınmayı, sanatı doğuran ilkelliği, malzemenin katı, brüt, yaban haliyle bu yüzden tercih ediyor, seçiyor, benimsiyordu.

I'll mention two of these: the gift and potlatch. Mauss' relation with the concept of the gift is well known. It is a challenging concept; it is plural and it has a multiplying effect. Nuran has seen everything in life as a gift. But not as the simple act of giving someone a gift. Let us remember that the gift both glorifies the giver and puts them in the position of an altruist, even an ascetic. During the thirty years that I have known Nuran, she has always glorified both others and herself by giving gifts.

But there was more. She expanded the limits of gift-giving. She also wanted people to give each other gifts. The fact that she forced others to make art, that she constantly pushed people who made art to go out on the street, that she lived with this feeling and act of the carnival I mention above; these are all related to this phenomenon of the gift. This is an attitude by which one does not keep those gifts to oneself but shares them with the community. And therefore, just like each person fixing a dish of food to bring to festivities, Nuran has always wanted everyone to bring the art they made to the carnival; she expected it and made it happen. This is why she constantly holds collaborative exhibitions. And it is not just that either; the subject matters of the exhibitions also served this purpose. I do not know a single other gallerist who works with this approach.

The third feature is perhaps related to these subject matters —it should be contemplated in depth and explored in detail— but Nuran has always had a relationship with 'primitivism.' I'm leaving out the classic meanings of this concept of primitivism, which today has become outmoded, even cursed. I'm using it in the sense of the initial, unadulterated state of something that is 'raw material;' what we used to call 'essentialism.' Ever since I have known her, Nuran has been passionate about the rawness in the product of people's efforts. The 'perfection' of a picture made by a child attracted and impressed her more than the perfection in a Renaissance artist's painting.

This is why she approached art made by non-art people with passion. It is this approach that underlies the fact that the exhibitions she holds pertain to materials. All kinds of materials and using them in their crude state —in other words, as is — that rawness, is obviously a passion for Nuran. It is not difficult to understand such a feeling in a person

Bu gerçeği Nuran'ın kendisinden ayrı düşünmek olanaksız. Nietzsche'nin nitelendirmesiyle tam bir Dionizyaktır Nuran. O bir yerdeyse orada şenlik vardır. Ortam değişmiştir. Şiirde söylendiği gibi 'Akdeniz olur'. Zaten ona ve bütün bu anlattıklarına en fazla uyan kavram odur: Akdeniz. Tam bir Akdenizlidir Nuran, Camus'nün peşinde olduğu, iz sürdüğü güneş ve ışık, parlaklık onun kabına sığmayan, coştukça coşan ayınsı kişiliğindedir. Sanatı bu çizgiye taşınması da o kadar doğaldır.

Son bir husus var. Resme dayanan sergileri de oldu. Fakat Nuran ve Apel, Türkiye'deki çağdaş sanatın henüz bugünkü mertebesinde, kapsamında olmadığı bir dönemde bile kavramsal bir yönelime girdi. Bugün adları öne çıkmış sanatçıların, değindiğim malzemeye dönük girişimleri, yerleştirmeleri, hatta düpedüz kavramsal işleri Apel'de her zaman görülebilirdi. Gene aynı şeyi söyleyeceğim, hiçbir galericide bu kadar tutkulu, o manasında hırslı bir kavramsalci yaklaşım görmedim, tarih bunun şahididir. Zamanla genişleyen galeri mekanını bu maksatla kullandı, sanatçıların onu 'yoğurmasını', alt üst etmesini istedi. Bu müthiş bir şeydi. Çünkü, sanatçılar dahi bu özgürlük ortamında beklemedikleri bir yaratıcılığa erişiyordu: Dionizos!

Apel büyük işler yaptı. Yapıyor. Ama Apel'i bütün birikimiyle Nuran'dan ayrı düşünmek olanaksız. O olmasaydı Apel olmazdı. Şunca zamanda yapılan hiçbir şey olmazdı.

Zamanın, sanatın ve hepimizin Nuran'a borcu var!

who herself is so expressive. This feeling plays a role in having the street take part in art and bringing art out on the street. How could it not? Art was born from ritual, worship, and action. That is the primitivism Nuran was after; that is why she preferred, chose, and embraced the primitivism that gave birth to collective action, worshipping, and art with materials in their solid, crude, and virgin state.

It is impossible to separate this fact from Nuran herself. She is a true Dionysian, as described by Nietzsche. If she is somewhere you can be sure to find a festival there. The atmosphere will have changed. It will have become the Mediterranean, as the poem goes. And that is the notion that best fits her and all I have told: the Mediterranean. Nuran is a true Mediterranean; the sun and light, the brightness which Camus was after, which he traced, are in that ritualistic personality of hers which bursts with enthusiasm. And it is with the same naturalness that she has brought art to such a level.

There is one last thing. She has also held exhibitions based on paintings. But Nuran and Apel took a conceptualist turn even at a time when contemporary art in Turkey had not yet reached the level and scope it has achieved today. It was always possible to see at Apel the abovementioned material-based endeavors, installations, and even downright conceptual works of artists who have now gained prominence. I will say it again, I have never seen in any other gallerist a conceptualist approach that was so passionate, so ambitious in that sense; and history is a witness of this. She used the gallery space, which grew over time, for this purpose; she wanted artists to mold it, cast it anew, and turn it upside down. It was amazing. Because, in such an atmosphere of freedom, the artists achieved a creativity that even they did not expect: Dionysus!

Apel has done and is still doing great things. But it is impossible to think of it separately from Nuran and all her knowledge and experience. There would be no Apel without her. Nor would there be any of the things accomplished so far.

Time and art owe Nuran! We all owe Nuran!

2013'ün başlarında bir gün, bir arkadaşımın önerisi üzerine düştü yolum Galeri Apel'e. Bu şehre yaşamak üzere geleli birkaç ay olmuştu ve bu süre zarfında bu köşedeki zarif binanın yakınından defalarca geçtiğim halde, içindeki o güzelim sanat galerisinin farkına varmadığımı düşündükçe pişmanlık duyacaktım. Şimdiyse İstanbul'daki nirengi noktalarımın biri haline geldi.

Serginin adı "Giyim Kuşam" dı: giysiye dair olağanüstü yorumların yer aldığı bu kolektif sergi son derece keyifli, şaşırtıcı ve özgündü. Ayrıca, giyim kuşam yoluyla, son derece cüretkâr bir dişilik yayıyor, dişiliği sergilemenin hem bilincini hem zevkini ortaya koyuyor gibiydi.

Galerinin sahibi ve kurucusu Nuran Terzioğlu'nun bu ilk ziyaretimde orada bulunması benim için büyük şans oldu. Sonradan karakterinin bir özelliği olduğunu öğreneceğim o kendine has cömert ve coşkulu tavrıyla bana sergide yer alan eserlere ve sanatçılara o ayrıntılar anlattı. Sergiyi incelemek için Galeri Apel'i tekrar tekrar ziyaret ettim, ondan sonra da elimden geldiğince tek bir sergiyi dahi kaçırmamaya özen gösterdim. Her zaman orada olan Nuran Hanım, ziyaretçilerini daima içtenlikle ağırlar, ziyaretçilerin (sanata dair, galeriye dair, hatta öğle yemeğini nerede yemeleri gerektiğine dair) sorularını ilk kez karşılaşıyormuşçasına cevaplar. Sergilenen her yapıtı binlerce kez görmüş ve her birini birçok kez yorumlamış olmasına rağmen ziyaretçilerine her zaman büyük bir şevkle, sanki yeni bir keşif yapmışçasına, tazelik ve doğallıkla anlatır; bu özelliği, tam da sanatın anı sonuna kadar bize nasıl yaşatabildiğini gösterir niteliktedir. Evet, elbette anılar ve fanteriler de canlanır, karşılaşturmalar ve eleştiriler, bilgi ve sorular ortaya çıkar; ama önce, o içselleştirme anını, o sessiz idraki, o doğrudan iletişimi yaşamaz mıyız?

APEL'İ TANIMAK

Apel'de birkaç ay içinde görmüş olduğum her şeyi anlatmakla devam edebilirim, ama bir şey var ki benim için özellikle öne çıkıyor: Suzy Hug Levy'nin "Rüzgarda Bir Yaprak" adlı sergisindeki büyüleyici eserler arasında gümüş rengi metal yapıklardan yapılmış çoğu tavandan asılı heykeller. Bir ziyaretimde sanatçı ve Nuran, beni eserlere dokunmaya ve altlarında yatıp onlara aşağıdan bakmaya teşvik ettiler; sanki büyülenmiş bir söğüt ağacının altında yatıyor gibiydim. Bu sergi bir müze sergisi değil, etrafında bariyerler ve "Lütfen Dokunmayınız" yazıları yoktu. Galeriyeye bir sonraki sergi geldiğinde, söğütler bir süre aşağıdaki giriş bölümünde asılı kalmış, dallarının da biraz birbirlerine dolaşmasına izin verilmişti gibiydi; zira "Dokunun! Bana dokunun!" diye yanından geçenlerin değişime karşı korunması müzelerde geçerlidir; oysa burası iklimlendirme ve eserlerin değişime karşı korunması müzelerde geçerlidir; oysa burası bir müze değildi. Galeri Apel'in büyüleyici izler bize kucak açıyordu. Burada, duvanı ışıkırıcısına insan etkileşiminin bıraktığı izler bize kucak açıyordu. Burada, duvanı ışıkırıcısına saran o her daim yeşil yaseminlerin yanı sıra geometrik nilüfer havuzu içerisinde yüzen kaplumbağalar ve "Giyim Kuşam" sergisinin tahta kaşıklardan yapılmış elbisesi gibi sanat eserleri zamanın ve havanın üzerlerinde bıraktığı patinayla sanat ve doğa arasındaki o ince çizgiyi adeta yok ediyordu.

Nuran bana herhangi bir sanat eseri karşısında anında ve kesin tepki verdiğini söylüyor. Bu türden bir içgüdüsel bilgiye olan inancı, derin bir bilgi birikimine sahip olmasıyla, öğrenci ve uygulamacı olarak sanat geçmişiyse, ömrünü sanatla ilgilenerek, sanata bakarak, sanat hakkında konuşarak ve sergiler için sanat eserleri seçerek geçirmiş olmasıyla birebir ilişkiliydi aynı zamanda.

İstanbul artık insanları tek potada buluşturan, dünya çapında bir çağdaş sanat merkezi haline geldi. Sanatçılar, işlerini ve pratiklerini buraya getiriyorlar. Ve eleştirmenler, küratörler ve galericiler bir yana, burada yer, zaman ve yeni bir nüfusla yapılan alışverişler ve işbirlikleri, bilinçli veya bilinçsiz etkilenmeler, yeni sanat üretimlerinde kendilerini ortaya koyacaktır. İyi yapılmış yeni bir sanat eserinin en heyecan verici etkilerinden biriye, bir yandan sanatçı tarafından bize gösterilmeden önce onu kimsenin hayal etmemiş olması; gördükten sonra ise, artık kendimizi kabul edilmiş ve anlaşılabilir hissetmemizdir. Bakalım bir 15 yıl daha geçtiğinde Galeri Apel'de daha neler görmüş olacağız.

One day in early 2013 I found my way to Apel gallery following the recommendation of a friend. I would soon regret that I had passed near here many times in the few months since I'd come to live in this city, without realising that this gem of an art gallery inhabited this graceful corner building, now one of my Istanbul landmarks. The show was called "Giyim Kuşam or Clothing" a group show of marvellous interpretations of apparel. It was highly entertaining, startling and original and it seemed to exude an aura of a bold femininity, of both consciousness and enjoyment of the performance of femininity through apparel.

I was lucky to find gallery owner and founder Nuran Terzioğlu available on that first visit and in what I would come to know as her typically generous and enthusiastic manner she pointed out details of pieces and told me snippets about the artists. I returned to look at the show again, and then again, and after that would never miss a show at Apel gallerie if I could help it. Nuran Hanım has always been in attendance, always greeting visitors with warmth, answering their questions as if she had never heard them before. (About the art, about the gallery, and even about where to go for lunch from here.) She has of course seen each piece countless times before and commented on it nearly as often but she'll tell the visitor about it with verve and a sense of discovery, of the fresh and spontaneous; it's a demonstration of art's gift of making us fully inhabit the present moment. Yes, memories and fantasies are aroused too, comparisons and judgments, knowledge and questions, but isn't there first that moment of absorption, that wordless apprehension, an unmediated communication.

BECOMING ACQUAINTED WITH APEL

I could go on as well about all the other things I've seen at Apel in just a few months but one thing stands out: Among the enchantments Suzy Hug Levy's show were sculptures or hangings of fronds of silver metal. I turned up one day when the artist was there and she and Nuran encouraged me to touch them and lie down and look up into them, like lying under magical willow trees. This is not museum art with its barriers and "don't touch!" When the next show went up, the willows hung for a while in the downstairs entrance area, and were allowed to become somewhat tangled for they called "touch, touch me" to many who passed and no-one here would forbid it. Climate-controlled preservation and guarding against change is appropriate for museums and this is not a museum. The welcoming of the effects of time and weather and human interaction can be found in the gallery's charming little garden, where, as well as the evergreen jasmine growing in wild profusion up the wall, and the turtles swimming in their geometric water lily pond, art works like the Clothing show's dress made of wooden spoons gain the patina time and weather give them, disturbing the line between art and nature.

Nuran tells me that her response to any work of art is immediate and certain. Her faith in this kind of instinctual knowledge is also married to deep knowledge and a background as an art student and practitioner, a lifetime of considering art, looking at art, talking about art, and choosing art to show.

Istanbul of course is now a well-known centre of contemporary art, a meeting place, even a melting pot. Artists bring their work and their practice here, and, leaving aside the world of critics and curators and dealers, the exchanges, collaborations and conscious and unconscious influences of this place, this time and this new population will show itself in new art. An exciting effect of good new art is that no-one else has imagined it before the artist has shown it to us, and yet once we see it, we feel recognised, understood. What will we see and have seen at Apel in another fifteen years?

İNEZ BATANAY

DUYGU PATA

2 Ekim 2012 sabahı ilk iş gününe başlamak üzere Apel'e girdiğimde daha önce hiç rastlamadığım, nereden geldiğini bilemediğim bir koku duydum. Üst kata çıktım ve kokunun sahipleri, duvarlar ve ahşap yer döşemeleriyle tanıştım. Karanlıkta sadece tuğlalar ve gıcırdayan parkeler vardı, sonra bir anda ışıklar yandı. Kokunun bu iki sahibine bir de Emre Senan'ın "Ani Paçavra" ları eklendi. Galerî Apel açıldı.

İlk gün bitti. Işıklar söndü, Galerî Apel kapandı. "Ani Paçavra" lar yine karanlığa gömülünce Apel kokusuyla baş başa kaldık. Sessizlik koku ile birleşince sanki Apel konuşmaya başlayacak gibiydi. Sanki tüm sokak boşalsa, Apelyan Apartmanı sakinleri binayı terk etse ve Apel yalnızlığımızdan emin olsa başından geçenleri anlatacak, kokunun ilk başladığı zamanı benimle paylaşacak gibiydi. Galerî Apel 15 yıllık bir galeriydi ama Apel kokusunun çok daha eskiye dayandığından emindim. Apel kokusu mutlaka başka evlere girmiş, başka insanlarla tanışmış, başka hayatlara tanık olmuştu. Rutubetle birleşen tuğla ve parke kokusundan öte; yaşanmışlık kokusu vardı üstünde, hatta biraz da hüzünlüydü.

APEL KOKUSU

Zaman geçtikçe Apelli olduğumu hissetmeye başladım. Galerinin bir parçası haline gelmiştim. Nuran Hanımla her gün Apel'den, sanatçılardan, sanat dünyasından konuşuyorduk. Derken bir gün konu galerinin kuruluşuna geldi. O gün hiç farkında olmadan galeri ile beraber kokunun da geçmişine gitmeye başladım. Apel kokusu benden önce, bizden, Apellilerden önce, Apelyan Efendi isimli Kayserili bir demir tüccarının hiç kullanmadığı apartmanıymış. Kokunun sahiplerinden birinin, tuğlaların, mimarları İtalyanlarmış. Beyoğlu'nun 20. yüzyıl boyunca süregelen dönüşümüyle apartmandaki evlerin gayrimüslim sahipleri İstanbul'u terk etmiş; günümüzde Apel'in bulunduğu daire ise işgal edilmiş. Nuran Hanım'ın 1994 yılındaki keşfiyle yeniden doğan mekanın bugünkü tuğlalar ortaya çıkarılmış, pembe balkon camla kapatılıp değişime uğramış, orijinal tuğlalar ortaya çıkarılmış, pembe balkon Usta'dan galeriye katılmış. Daha sonra alt kat, yılların marangoz ustası Armenak Usta'dan devralınmış. Armenak Usta, kanun çıkınca "Marangoz" soyadını alan marangoz bir ustanın oğluymuş. Kardeşi Agop ile birlikte 20 yılını bu marangoz atölyesinde geçirmiş. Apartmanın üst katında da eşi Armen hanımla uzun zaman almış. Nuran Hanım sabır bir gönül bağı oluşmuş ki bu binayla, kopması uzun zaman almış. Nuran Hanım zorlansa da Nuran Hanım'ı çok sevmiş ve ona hayatının belki de en önemli parçasını, marangoz masasını bırakmış. Nihayetinde Galerî Apel'in giriş katı da Apel kokusunun bir parçası oluvermiş. En son Apel 5/2 alınmış; bir çamaşırhane ya da hamam olduğu tahmin edilen bu bölüm de Apelyan'ın ruhuna uygun bir şekilde değiştirilmiş ve Galerî Apel bugününe kavuşmuş.

Apel kokusunun bir geçmişi olduğunu biliyordum; Nuran Hanımın anlattıklarıyla da bu kokunun başlangıcına ulaşabildim. Bilmediğim şey ise, kokunun aslında hüzünlü olmadığı, aksine bir çok hayata tanıklık etmiş sadece çok tecrübeli ve belki de yorgun bir koku olduğuydu. Apel kokusunu duymak artık bana sadece Apelli değil Apelyanlı olduğumu hissettirmeye başladı. Her gün o kokuyu duymak, bir tarihin parçası olduğumu düşünmeme sebep oldu. Son iş günümde ise Galerî Apel'den değil, Apel kokusundan ayrıldım sanki. Kokuyu son kez içime çektim, ışıkları kapattım ve kokunun bir gün dile gelip hikayesini belki benden sonrakilere anlatmasının hayalini kurdum.

When I went to Apel on the first day of my job on the morning of October 2, 2012, I smelled something I had never smelled before and I didn't know where it came from. I went upstairs and I met the emitters of the smell; the walls and wood flooring. In the dark there were only bricks and the creaking parquet; then suddenly the lights went on. Now, added to the two emitters of the smell was Emre Senan's "Instant Rag"s. Gallery Apel had opened.

The first day was over. The lights went off, Gallery Apel was closed. When the "Instant Rag"s were, once again, plunged into darkness, I was left alone with the smell of Apel. When silence joined the smell it seemed like Apel would suddenly start speaking. It seemed like if the street were completely empty, if the residents of Apelyan Apartmanı abandoned the building, and Apel were certain that we were alone, it would start telling me its story, it would share with me the times when the smell first started. Gallery Apel had been a gallery for 15 years, but I was sure that its smell went much further back. The smell of Apel had, for sure, entered other homes, met other people, witnessed other lives. Beyond the smell of brick and wood combined with dampness, it had the smell of a long life's experience, and indeed, it was even a little sad.

Over time I began to feel like an Apellian. I had become a part of the gallery. I spoke every day with Nuran Hanım about Apel, about the artists and the art world. Then one day, we started talking about how the gallery was established. That day, without even noticing it, together with the gallery I started traveling to the smell's past. Before me, before us Apellians, the smell of Apel was an apartment building owned but never used by Apelyan Efendi, an iron trader from Kayseri. The architects of one of the emitters of the smell, the bricks, were Italian. With the transformation of Beyoğlu, which continued throughout the 20th century, non-Muslim owners of the homes in the building left İstanbul, and the apartment where Apel is today was occupied. After Nuran Hanım discovered it in 1994, the space was reborn, but it took quite some time to take its present form. First the upper floor of the gallery was altered, its original bricks were uncovered, and the pink balcony was glazed and added to the gallery. Later, the lower floor was acquired from Armenak Usta, who had been a carpenter for many years. Armenak Usta was the son of a carpenter who had adopted the surname "Marangoz" —carpenter in Turkish— when the surname law came out. Together with his brother Agop, he had spent 20 years in this carpenter's shop, and he used to live on the upper floor with his wife Armen Hanım. He developed such strong ties with this building that it took him a long time to break the bond. Nuran Hanım waited with patience and understanding. Though that he left her what may have been the most precious object in his life; his carpenter's table. Finally, the ground floor of Gallery Apel became part of the smell of Apel. Lastly, Nuran Hanım also bought Apel 5/2; this section, which is thought to have been used as a laundry or Turkish bath, was altered to suit the spirit of Apelyan; and Gallery Apel became what it is now.

THE SMELL OF APEL

I knew the smell of Apel had a past; and I was able to reach the origin of this smell thanks to what Nuran Hanım had told me. What I didn't know was that actually the smell was not sad; on the contrary, it was a very experienced smell which had witnessed many lives and was perhaps a tired smell. The smell of Apel then started to make me feel not just like an Apellian but like an Apelyanian as well. Smelling it every day made me think I was part of history. On the last day of my job, it felt more like I was leaving the smell of Apel than the gallery itself. I took in the smell one last time, I turned off the lights, and I dreamed that one day the smell would come to speak and perhaps tell its story to those who come after me.

BAHADIR YILDIZ

Gri bir ilkbahar öğleden sonrası gittim ilk kez Apel'e, akşamdan kalarak ve hiçbir yerde kalamayarak.

Portfolyomu gösterdikten sonra, o da heyecanlanarak galerinin arka tarafında ki eski bir evi gösterdi.

Duvar boyaları dökülen, rutubet yeşilli, yırtık muşambaları ve fazlaca hayat izi olan bir yer Apel 5/2.

Sonra tekrar heyecanlandık.

Ve evin odalarından biri 'sıkıntı odası' oldu. İçinde yaşayıp, kültürel sıkıntının izlerini ortaya çıkartmaya çalıştım.

Mutfak dolap ve çekmecelerine yerleştirilen, istiflenmiş- uyurlar resimlerinden dolayı mutfak kısmı 'uyurlar odası' oldu.

Diğer odada ki muşambanın altında ki hikayeler ile o odaya yerleştirilen resimlerin hikayelerinin birleşimi 'talim odası'nı oluşturdu.

İşte böyle başlamıştı Apel ile...

My first visit to Gallery Apel was on a grey autumn afternoon; I had a hangover and had nowhere to hang.

After I showed my portfolio, she got excited and it was her turn to show me an old apartment at the back of the gallery.

With paint peeling off the walls, the green of dampness, and torn linoleum, Apel 5/2 is a place strongly marked by life.

Then we got excited again.

And one of the rooms in the apartment became 'the room of boredom'. I tried to live in it and reveal the traces of cultural boredom.

And because of the pictures of sleepers stacked and placed in the kitchen cupboards and drawers, the kitchen became 'the room of sleepers'.

The combination of stories under the linoleum in the other room and stories of the pictures placed in that room formed 'the training room'.

And that's how it started out with Apel...

ART BEAT INTERNATIONAL 2011

RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU DIŞARDA OUTSIDE

SUZY HUG LEVY RÜZGARDA BİR YAPRAK A LEAF ON THE WIND

CANAN DAĞDELEN AN UZAM MOMENT SPACE

GIYİM KUŞAM CLOTHING

EMRE SENAN BANAL

ESMA PAÇAL TURAM GÜNLERDEN BİR GÜN ONE DAY...

ASLIMAY ALTAY GÖNEY ELDİVEN FABRİKASI HANDSCHUHFABRIK

YAZ REHAVETİ LAZY HAZY DAYS OF SUMMER

İDİL AKBOSTANCI BEYAZ ÖRTÜ-II WHITE CLOTH-II

YÜCEL KALE DÜŞLÜCELİ DREAMSVILLE

ZEYNEP PERİNÇEK SIGNORET KEŞKE IS ONLY

HANDE VARSAT DAİMA YÜKLÜ EVER- LADEN

BAHADİR YILDIZ PSİŞİK SAVUNMA STRATEJİLERİ PSYCHIC DEFENSE SYSTEMS

APEL 15

EMRE SENAN ANİ PAÇAVRA INSTANT RAG

CONTEMPORARY İSTANBUL 2011

YILDIZ ŞERMET ÇİZGİNİN TABİATII-II THE NATURE OF LINE-II

Y.BAHADİR YILDIZ HUZURSUZ BACAK RESTLESS LEG

CONTEMPORARY İSTANBUL 2013

YÜCEL KALE KÖKLER, DALLAR VE YAPRAKLAR ROOTS, BRANCHES AND LEAVES

MUFTAK ÜZERİNE ON 'THE KITCHEN'

GAMZE TAŞDAN MESELE YOK! NO BIG DEAL!

SELİN KOHEN LEVİ CINDERELLA COLLECTION 2014

CONTEMPORARY İSTANBUL 2012

RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU

DIŞARDA

OUTSIDE

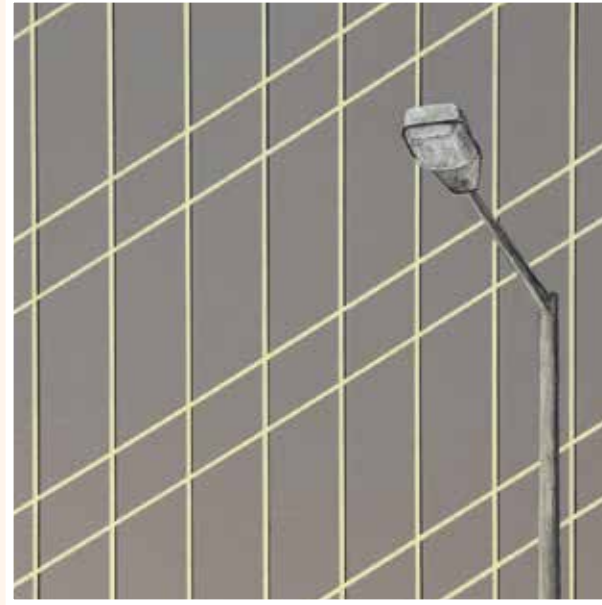
27 ekim-3 aralık 2011
27 october-3 december 2011

Şahinoğlu “Dışarda” başlıklı sergisinde, yapıtlarının temel izleği olan iletişimsizlik, yalnızlık ve yabancılaşıma kavramlarını kentsel ortama taşıyor. Resimlerinde bu kez ıssız sokaklar, ruhsuz bina cepheleri, gerilimli elektrik trafoları ama en çok da kendi halinde duran sokak lambaları var. Sanatçının son dönem resimlerinin temel ikonografik unsuru olan bu sokak lambaları, kentin hızlı, gürültülü, hırslı akışının adeta sessiz birer tanığına dönüşüyor.

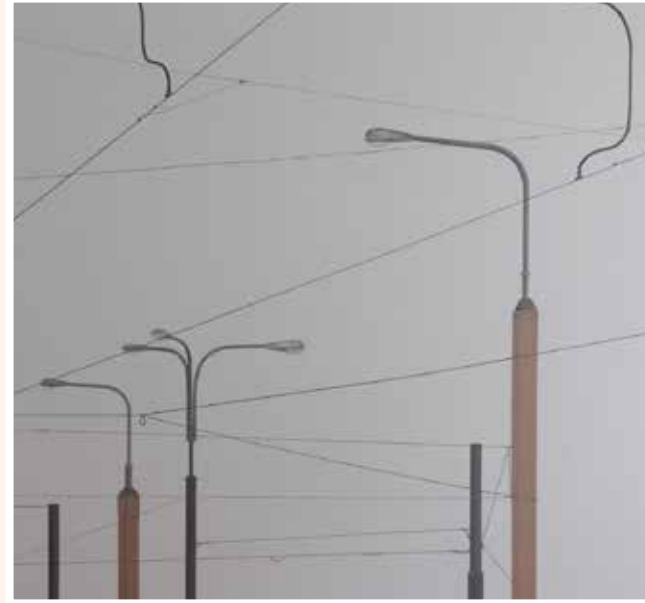
1996 yılından bu yana Türkiye'nin ve dünyanın çeşitli kentlerinden İstanbul'daki kendi adresine kent manzarası kartpostalları gönderen Rüçhan Şahinoğlu, yıllara yayılan bu uzun soluklu performansın temelindeki içsel yalnızlığı ve varoluş oyununu yeni sergisinde resimlerle ifade ediyor. Çektiği yüzlerce kent fotoğrafını harmanlayarak özgün kent görünümleri elde eden sanatçı, artık herhangi bir yer olmayan, yalnızca zihinsel kurguların ürünü olan kent imgelerinde bir yandan manzara oluşturuyor. Bu yersiz, aidiyetsiz kent görünümlerinde bir yandan kentleşme ve modernleşme sürecinde insan ruhunun yalnızlaşmasının derin soyut izlerini ve atmosferini, öte yandan sanal ortamların soğuk yüzeyselliğini bulmak mümkün. Kentte yaşamın ve varoluşun değişen anlamları ve biçimleri, Şahinoğlu'nun manzaralarının önemli bir boyutunu oluşturuyor. Rüçhan Şahinoğlu'nun resimleri, emek yoğun bir süreçte gerçekleşen ama fotoğrafik görüntüyü temel alan resimler olarak, bir yandan da fotoğrafın yoğun varlığıyla çevrili dünyamızda görsel olanın hala haz verip veremeyeceğini izleyiciye meditatif bir görsel deneyim sunarak sorguluyor.

In her ninth solo show “Outside”, Şahinoğlu brings to an urban setting her chief themes of non-communication, solitude and alienation. The paintings this time feature deserted streets, soulless building fronts, tension-charged electricity transformers, and above all isolated street lamps. The fundamental iconographic element of the artist's most recent period, the street lamps stand as witnesses to the city's high-speed, noisy, overambitious flow.

Since 1996 Rüçhan Şahinoğlu has been sending postcards from various cities in Turkey and the world to her address in Istanbul, and the innate solitude in this years-long performance, together with the existential game it implies, are expressed in the pictures at her new exhibition. Blending the hundreds of city photographs she has taken, the artist has obtained original urban aspects and thus achieved new views which become city images which are no place but simply the product of mental fictions. In these placeless urban images with no sense of belonging one may find, on the one hand, the profound abstract marks and atmosphere of the human spirit which in the process of urbanization and modernization is plagued by solitude and, on the other hand, the cold superficiality of virtual environments. An important dimension of Şahinoğlu's pictures are the changing meanings and forms of city life and existence.

DIŞARDA
OUTSIDE
2011

ART BEAT 2011
LÜTFÜ KIRDAR KONGRE MERKEZİ

14-18 eylül 2011
14-18 september 2011

SANATÇILAR
ARTISTS

Aslımay Altay Göney
Şakir Gökçebağ
Yücel Kale
Kurucu Koçanoğlu
Suzy Hug Levy
Yıldız Şermet
Gamze Taşdan

SUZY HUG LEVY
SARMALA
THE HUG
2011

GAMZE TAŞDAN
SAKSIDA DUL BACAĞI
WIDOW LEGS IN POTS
2011

KURUCU KOÇANOĞLU
DİKENE DAİR II
THORN IMAGES II
2011

SUZY HUG LEVY
KİTAP (SUZY'NİN KİTAPLIĞI SERİSİNDEN)
THE BOOK (FROM SUZY'S LIBRARY SERIES)
2011

YILDIZ ŞERMET
BULUT
THE CLOUD
2011

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
TOCCATA & FUGUE
2011

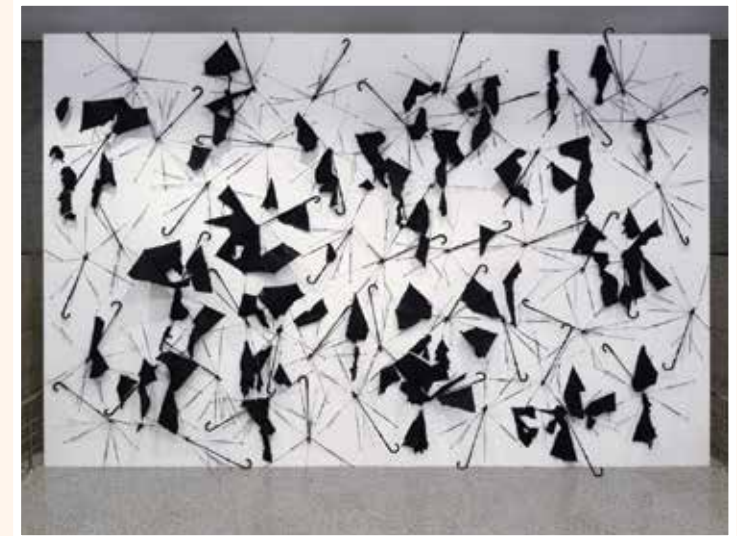
YÜCEL KALE
AL TAKKE VER KÜLAH
(A LOCAL IDIOM)
2011

YÜCEL KALE
İLHAM PERİSİ I-II
MUSE I-II
2011

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
SU 4
WATER 4
2011

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
SU 8
WATER 8
2011

CONTEMPORARY İSTANBUL 2011
İSTANBUL KONGRE MERKEZİ

24-27 kasım 2011
24-27 november 2011

SANATÇILAR
ARTISTS

Şakir Gökçebağ
Emre Senan
Esmâ Paçal Turam
Y. Bahadır Yıldız

Y. BAHADIR YILDIZ
2011

Y. BAHADIR YILDIZ
İSİMSİZ
UNTITLED
2011

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
GÖKDELEN - SKYSCRAPER
2011

ESMA PAÇAL TURAM
UÇ
FLY
2011

EMRE SENAN
119 MAYIS BAYRAMI II
MAY 119 HOLIDAY II
2011

ESMA PAÇAL TURAM
ALELADE BİR GÜN
AN ORDINARY DAY
2011

EMRE SENAN
119 MAYIS BAYRAMI
MAY 119 HOLIDAY
2011

Y. BAHADIR YILDIZ PSİŞİK SAVUNMA STRATEJİLERİ PSYCHIC DEFENSE SYSTEMS

10 aralık 2011-14 ocak 2012
10 december 2011-14 january 2012

Sanatçılar sistem içinde özne olarak varken, çağdaş sanat piyasası içinde yüklem olarak mı konumlanıyorlar?

Daha önce hiç olunmadığı kadar özgürlüğe karşın (malzeme, dil, düşünce, teknik vs.) şu an sanatçı için "çağdaş" komplike bir kurumsallaşma zorunluluğu mu söz konusu?

Yeni stratejiler geliştirerek çağdaş sanat merkezinde olmak ve sürekli güncellenmek gereklilik içeren bir durum mu?

Sanat değiştirici, iyileştirici etkisini ve azizliğini artık yitirdi mi?

Sanatçılar ve sanat kurumları sadece kendi pazarlarının gerçekleri ile mi ilgilenir? Şu anki duruma dair bu tip sorular sorarken ve soramazken, bu oluşa karşı sanatı savunma aracı olarak kullanıp yerleştirme, kum resim ve sarmal heykeller yaptım. Bu çalışmalarda kum geçicilik ile ilgiliyken, zımpara kağıdı tekinsiz ve aşındırıcı bir zemini vurgulamakta.

Bu işler aynı zamanda, dışarıdan soyutlanırken arada kaldığım gergin çizgide ve gidip geldiğim öteki dünyamda ürettiğim işler.

"Psişik savunma stratejileri" olarak tanımladığım bu çalışmalar, yine zımpara kağıdından yapılan bir mekan örtüsü içinde görülebilir.

Artists are, within the system, subjects, but in the contemporary art market are they dealt with as predicates?

Never before has there been such freedom (materials, language, thought, techniques, etc.), but despite this can we speak of a "contemporary", complicated obligation for the artist to institutionalize?

A situation involving the need of developing new strategies to be at the center of contemporary art, and of constantly updating oneself?

Has art lost its power to change and ameliorate, lost its sacred function? Do artists and art institutions concern themselves only with the realities of their own markets?

As I asked, and was unable to ask, this sort of question concerning the present situation, as a mechanism for defending art against the trend I did installations, pictures in sand, and spiral sculptures. In these works sand is connected with evanescence, while sandpaper stresses an inauspicious, corrosive ground. At the same time, I have produced these works cut off from the outside, on a tense line where I am caught in the middle, and shuttling back and forth to my other world.

I describe these works as "psychic defense strategies," and they can be seen within a spatial covering which is also made up of sandpaper.

OKURLAR
READERS
2011

ELDİVEN
GLOVES
2011

İSİMSİZ
UNTITLED
2011

İSİMSİZ
UNTITLED
2011

ASLIMAY ALTAY GÖNEY

İSTİF

PILED UP

21 ocak-25 şubat 2012
21 january-25 february 2012

" ...
Ama beynimiz artık doğal bir istif makinesidir.
Doğduğumuz andan itibaren her şeyi istifler.
İsimleri, cisimleri, anıları...
Kinleri, aşkları, öfkeleri, pişmanlıkları...
Notaları, harfleri, simgeleri...
Beynimiz bir depodur.
Gerekli gereksiz bütün bilgiler oraya konur.
Hiçbiri atılmaz. Sıkıştırılır. Tasnif edilir.
Sıraya konur. Yani istiflenir.
Kocaman bir arşivdir bu.
Dolaplar, çekmeceler, dosyalar dolusu bilgi yerleştirilir buraya.
Beceriniz ve yeteneğiniz yaratır, kimi de deha.
Kimi buradan paranoya yaratır, katiller de...
Yazarlar da buradan beslenir katiller de...
Avlanırken de bu bilgilerden yararlanırsınız, söylenirken de...
Beynimizin bir istifçi olarak ne denli mahir olduğunu anlamak için
rüyaların ucu bucağını hatırlamak yeterli ..."

Gökhan Akçura
(Sergi için kaleme aldığı yazıdan alıntı)

Heykel eğitimi almış olmasının getirdiği kütle ve hacim duygusunu elden bırakmayan, malzemesini konuya göre belirleyen sanatçı, ahşaptan kumaşa, portakal kabuğundan kağıda uzanan bir çeşitlilikle çalışır. Bu sergisinde 'belgeleme' özelliği nedeniyle tercih ettiği 'kağıt' malzemeyi iç içe geçmiş kişisel ve toplumsal geçmişimizden alıntılar yapmak için kullanıyor.

Birikimin ve biriktirmesin ötesinin kağıt kesikleri ve mürekkep lekeleri ile anlatıldığı "İSTİF", Aslımay Altay Göney'in sekizinci kişisel sergisi.

"...
But our brain is now a natural piling machine.
From the moment we are born it piles everything up.
Names, things, memories...
Grudges, loves, angers, regrets...
Musical notes, letters of the alphabet, symbols...
Our brain is a storage dump.
All knowledge and information goes there, needed or not.
None of it is discarded. It is compressed, classified.
Arranged in order. That is, piled up.
This is a vast archive.
Drawersful, filesful, cabinetsful of information is put here.
Depending on your skill and talent, you go in and out of this dump.
Some create paranoia from it, some genius.
Writers and murderers are fed by it.
When hunting, you make use of this information; or when grouching...
To understand how adept our brain is at piling up
just remember the far reaches of dreams..."

Gökhan Akçura

In her eighth solo exhibition, Aslımay Altay Göney points to something beyond mere accumulation, as with ink stains and cut-out paper she conveys the states of piling up.

SU 2
WATER 2
2011

TOK 2
2011

TOK 1
2011

ZİL 4
BELL 4
2011

ZİL 5
BELL 5
2011

LA 3
2011

LA 3
2011

HANDE VARSAT
DAİMA YÜKLÜ
EVER - LADEN

8 mart-7 nisan 2012
 8 march-7 april 2012

Türkiye'deki bu ilk kişisel sergisinde Varsat, ataerkil toplum işleyişinin içinde barındırdığı "Elâlem ne der?" baskısı ve bu baskıyı kabullenmenin doğurduğu sosyal yükü yaşamına devam eden Türk kadınına dair hikayeleri konu alıyor. Malzemelerdeki çeşitlilikle de dikkat çeken sergide birçok çalışma, bu malzemelerin taşıdığı anlamlarla hayat buluyor.

Serginin başlığı ise, bir yandan geleneksel Türk kadınının görevini yerine getirme pahasına sürekli gebe kalma durumundan yola çıkarken, diğer yandan sanatçının üretim sürecinde çektiği doğum sancılarına gönderme yapıyor. Kabullenmeyi seçtiği geleneksel kökenleri ve kendi eğitiminin sonucu edindiği farkındalık arasında kendine özgürlük alanı arayan Varsat, günlük hayatta söyleyemediklerini, hazırladığı eserlerle dile getirerek yükünü hafifletmeye çalışıyor.

In this first solo exhibition of hers in Turkey, Varsat explores the stories of Turkish women who pass their life laden with the social burden of obedience towards the repressive nature of gender politics in the patriarchal society. Many of the works in the exhibition gains life through the denotations conveyed by the large variety of materials they are made of.

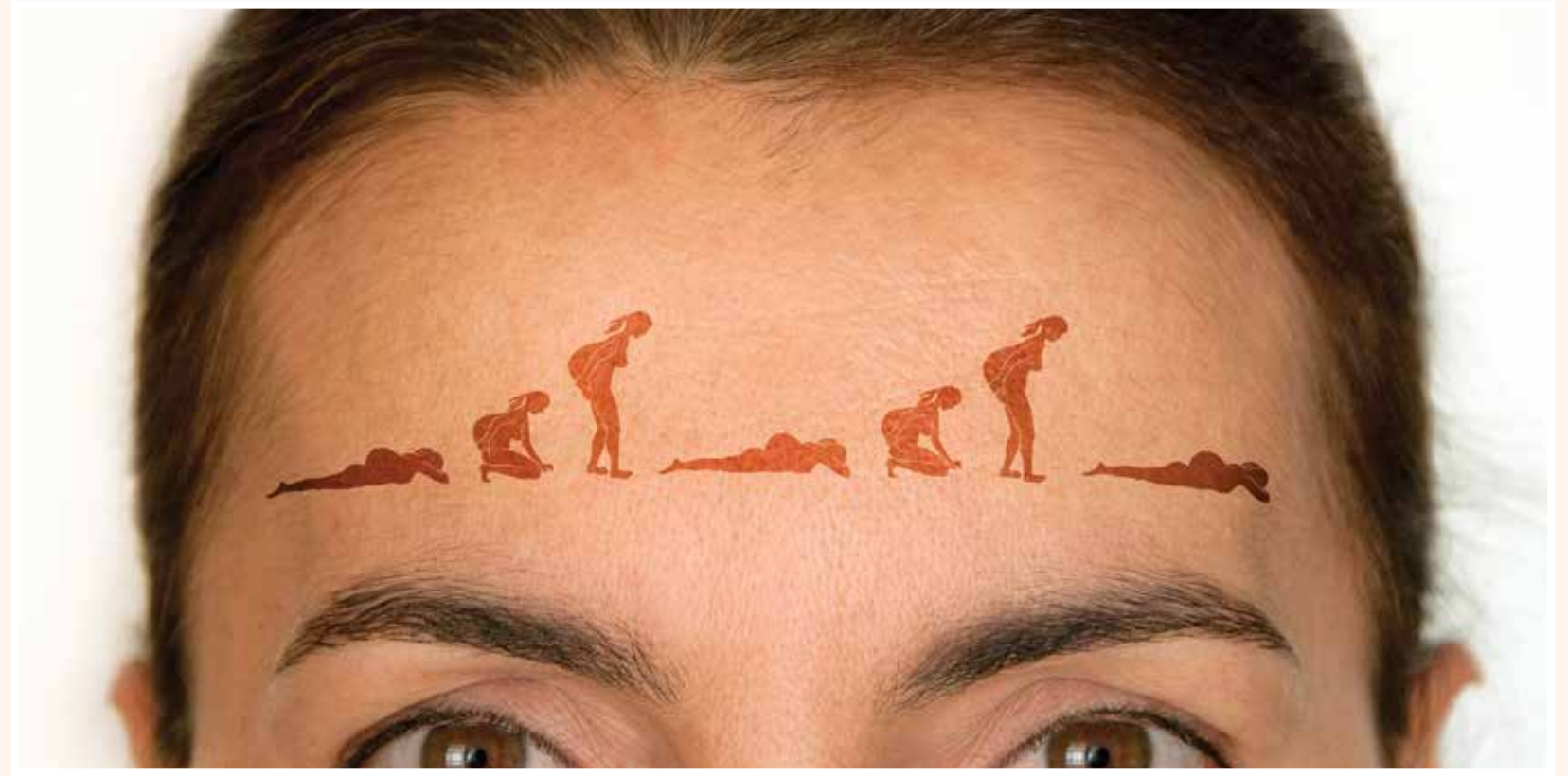
The exhibition's title is at once an allusion to the imposed duties of the traditional Turkish spouse which burden her much as a lifelong pregnancy would; and to the birth pangs suffered by the artist in the process of creation of her artistic work. Seeking herself a space of freedom in the contradiction formed by her submission to her traditional roots, and a critical awareness towards them risen by her education, Varsat expresses in her works what she can not say in daily life, hoping to lighten her load.

ÖLÜ DOĞA
NATURE MORTE
 2011

MENDİL KAPMACA
GRAB THE HANKERCHIEF
 2008

DAİMA YÜKLÜ
EVER-LADEN
 2011

YAŞAR YA YAŞAR YA YAŞAMAZ
TO LIVE OR NOT TO LIVE
 2012

ESMA PAÇAL TURAM
GÜNLERDEN BİR GÜN
ONE DAY...

12 nisan-20 mayıs 2012
12 april-20 may 2012

Yeni bir gün daha,
her zamanki gibi görünen, her zamanki gibi başlayan.
Pencereden dışarı bakıyorum, hava kapalı, yağmur yağıyor,
Bir yerlerde birileri ağlıyor, bize sesini böyle duyuruyor sanki,
Yağmuru severim ama bu düşünce içimi sıkıyor.
Radyo'yu açıyorum, öğleden sonra güneş açacak diyorlar, umut ışığı gibi...
güneşli...

Yola çıkıyorum, yürüyorum uzun uzun,
Tanımadığım insanlarla karşılaşp trafik ışığında bekliyorum,
Metro'ya biniyorum,
Binbir çeşit insanla, binbir çeşit düşünceyle birlikte yolculuk yapıyorum.
Hepimiz aynı yöne gidip ayrı noktalara ayrılıyoruz.
Düşüncelerimiz de öyle.

Kimi hayatının inişinde kimi çıkışında.
Planladığımız bir günde beklenmedik olaylarla değişen hayatlarımıza
doğru ilerliyoruz.

Another new day,
As always it seems, the start is the same.
I look out the window. The sky is overcast and raining,
As if someone is crying, somewhere, and calling out to hear.
I like the rain...but this thought saddens me.
I turn on the radio...they forecast a sunny afternoon - Like a ray of hope,
sunshine it is.

I set off down the road... I walk a long, long way
And meet a lot of people I do not know and have never known.
I wait at the traffic lights.
I take the tube.

I travel along with a thousand and one different people... a thousand and one
different thoughts.

We all go in the same direction but separate at different crossings.
As do our thoughts.

Some people are on the way down the path of life, as others are on the way up.
On a day we have planned, we move along our paths, forever changed by
movements we can not foresee.

MERDİVENDE
ON THE LADDER
2012

İLK YAZ YAĞMURU
APRIL SHOWERS
2012

ŞEMSİYE
UMBRELLA
2008-2012

YAZ REHAVETİ
LAZY HAZY DAYS OF SUMMER

1-31 haziran 2012
1-31 june 2012

SANATÇILAR
ARTISTS

Çiğdem Asatekin
Şakir Gökçebağ
Can Göknil
Aslımay Altay Göney
Güler Güngör
Yücel Kale
Nermin Kura
Elif Süsler
Gamze Taşdan
Esmâ Paçal Turam
Hande Varsat
Y.Bahadır Yıldız

CÜLER GÜNCÖR
BUZ AĞACI
ICE TREE
2012

ÇİÇDEM ASATEKİN
MARİNA 1 (DETAY, DETAIL)
2010

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
AP13
2010

ELİF SÜSLER
ÇÖZÜM (İSTANBUL)
SOLUTION (İSTANBUL)
2011

GAMZE TAŞDAN
OH BE
2012

YÜCEL KALE
DÜŞLÜCELİ
DREAMSVILLE

6 mayıs-23 haziran 2012
6 may-23 july 2012

Düşlüce hayali bir şehir. Zıtlıkların birleşebildiği, bir bütün halinde yadırganmadığı. Düşlüceli olmak için düşünmek ve istemek yeterli. Burada herkes için yer var.

Dreamsville is an imaginary city. One where opposites can come together and as a unity are not found strange. Wanting it, and thinking, are all you need to become a denizen of Dreamsville. Here, there's room for all.

YATAÇINDA TÜY
FEATHER ON BED
2012

KAŞIK HAVASI
SPOON DANCE
2011

GÜL HANÇER
ROSE DAGGER
2010

KARTANESİ
SNOWFLAKE
2010

OPHELIA VOL. 1
2012

EMRE SENAN
ANİ PAÇAVRA
INSTANT RAG

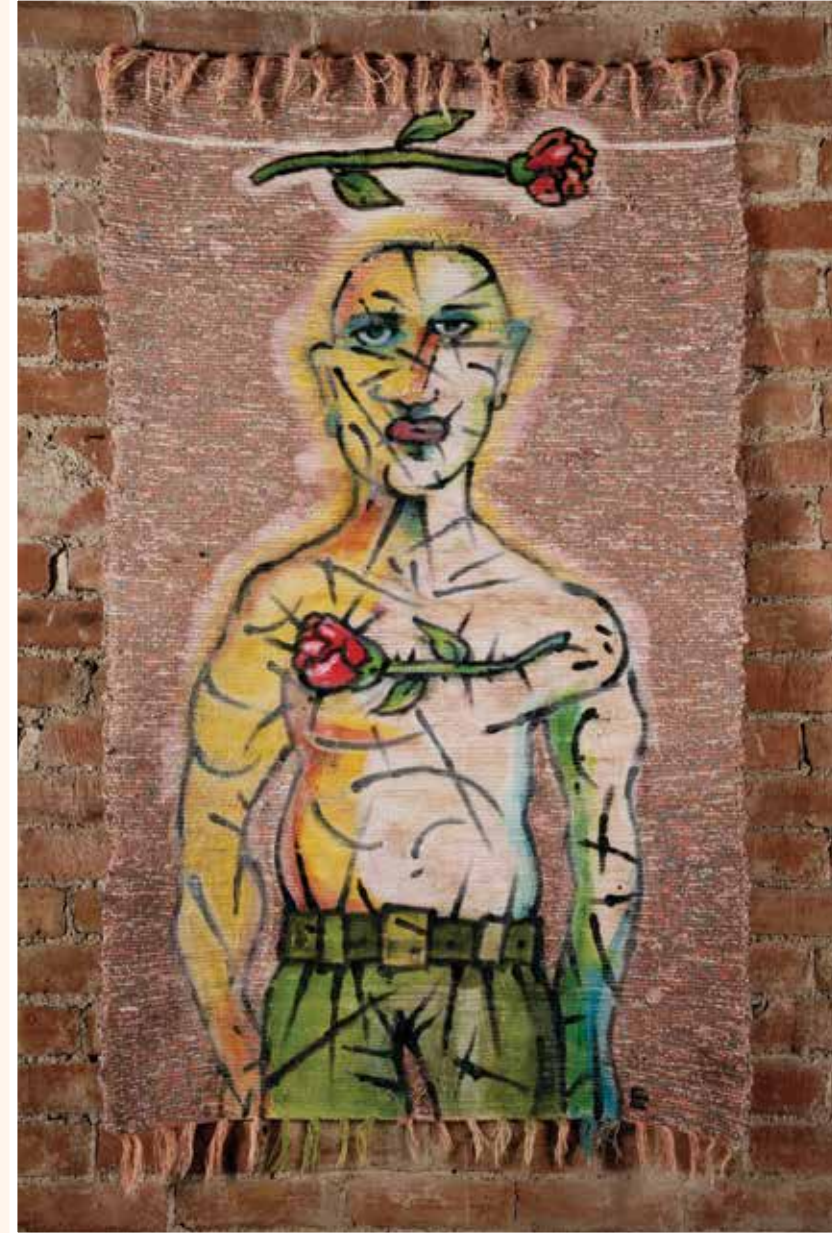
15 eylül-25 ekim 2012
15 september-25 october 2012

Emre senan bu sergide yıllar öncesine uzanıp, askerlik anılarının ayrıntıları kaybolmuş izlerini sunmayı deniyor. Sergide cam altı yağlıboya, dijital yerleştirmeler, kilimler, paçavralar ve üç boyutlu işler yer alıyor.

In this exhibition Emre Senan reaches back across the years to offer the lost details of what he remembers from his hitch in the army. The exhibition features oils under glass, digital installations, kilims, rags and 3D works.

NIHAT
2012

BAYRAM KARTI
POSTCARD
2012

SİVİL EMRE
CIVIL EMRE
2012

TESLİM EMRE
DRAFTED EMRE
2012

ASKER EMRE
SOLDIER EMRE
2012

NÖBET
WATCH
2012

ZEYNEP PERİNÇEK SIGNORET
KEŞKE
IF ONLY

30 ekim-1 aralık 2012
30 october-1 december 2012

Keşke bir dilek.
Bütünün içinde birin,
büyüğün yanında küçüğün varolabilmesine,
farklıların bir araya gelebilmesine,
eskiyle yeninin yan yana durabilmesine duyduğum özlemi dile getiren.

Zeynep Perinçek Signoret

I wish
one could exist within the whole,
the small could remain beside the big,
the differences could stand together,
and the old could live next to the young.
This is what I long for...
If only...

BİR GÜN BERABER
ONE DAY, TOGETHER
2012

BİR GÜN BERABER
ONE DAY, TOGETHER
2012

YALNIZ
ONLY THE LONELY
2012

BİR GÜN BERABER
ONE DAY, TOGETHER
2012

CONTEMPORARY İSTANBUL 2012
İSTANBUL KONGRE MERKEZİ

22-25 kasım 2012
22-25 november 2012

SANATÇILAR
ARTISTS

Şakir Gökçebağ
Aslımay Altay Göney
Suzy Hug Levy
Emre Senan
Yıldız Şermet
Esmâ Paçal Turam

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
AP 01
2010

EMRE SENAN
GECE NÖBETİ
NIGHT WATCH
2012

EMRE SENAN
GÜNDÜZ NÖBETİ
DAY WATCH
2012

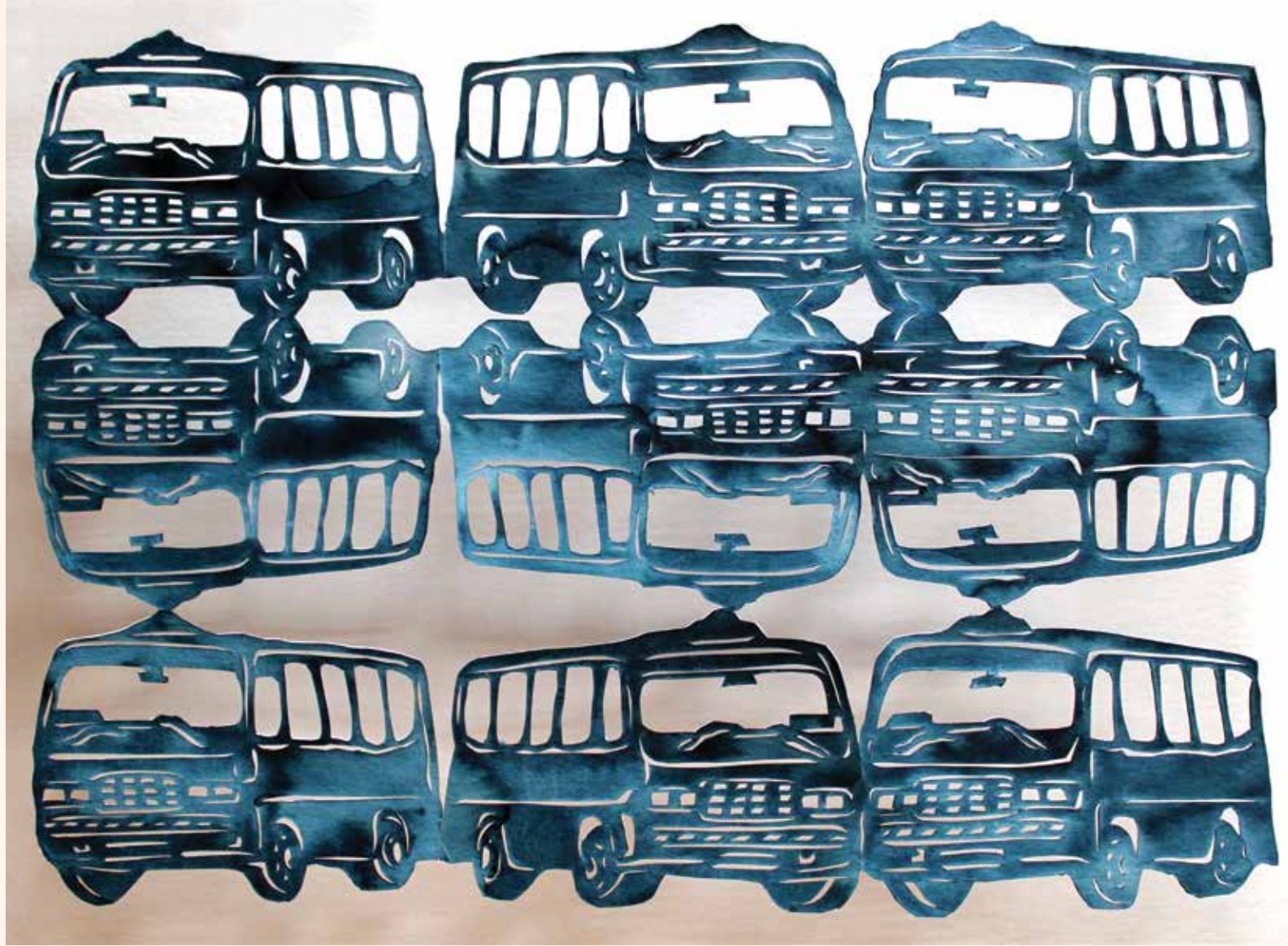

ESMA PAÇAL TURAM
GİDİLECEK YOL I-II
ROADS I-II
2012

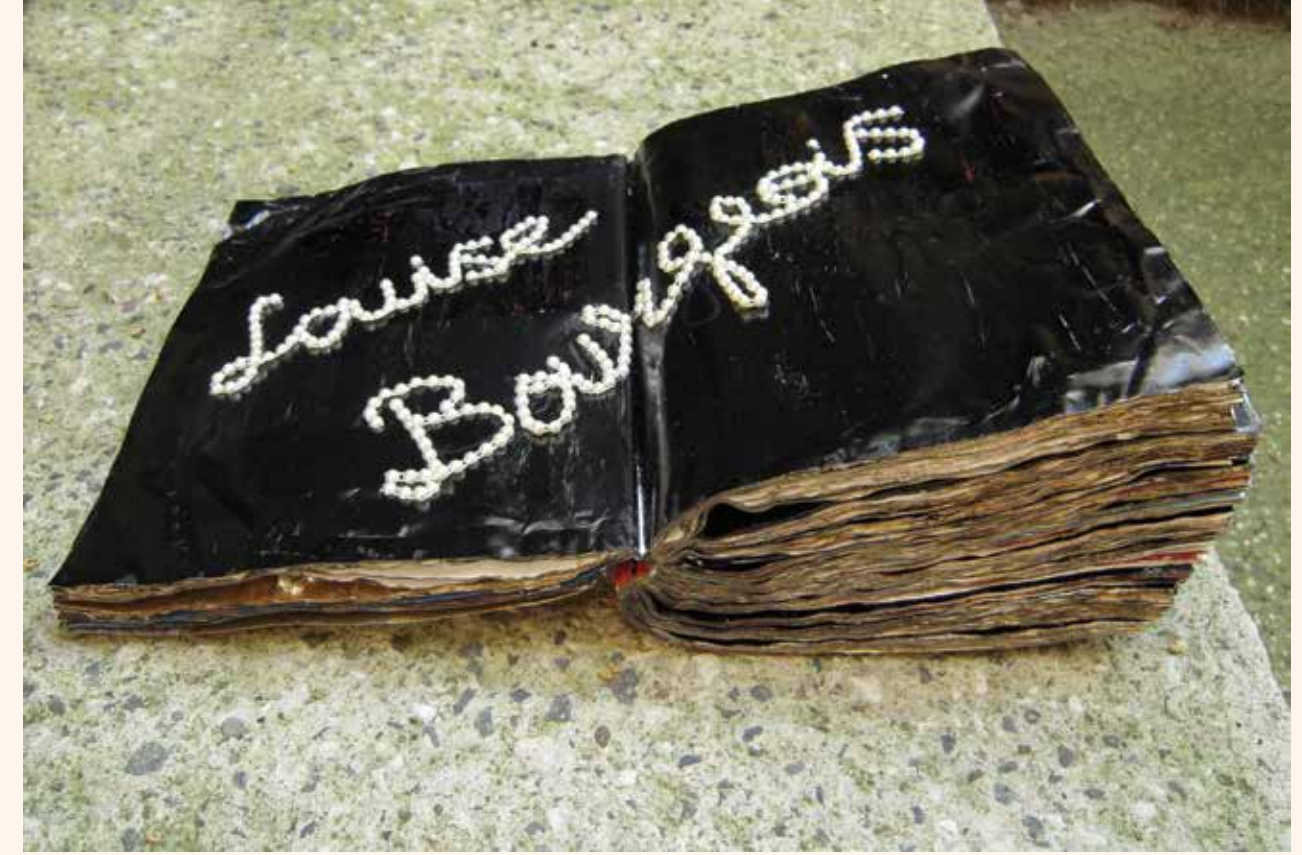

BAHADIR YILDIZ
AŞINMA
EROSION
2012

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
SEYİRLİK
SPECTACLE
2012

SUZY HUG LEVY
SUZY'S TOP 10
(SUZY'NİN KİTAPLIĞI SERİSİ)
(SUZY'S LIBRARY SERIES)
2012

SUZY HUG LEVY
GECE GÜNDÜZ
NIGHT AND DAY
2012

YÜCEL KALE
SARILMALAR
HUGGINGS
2012

YÜCEL KALE
DOKUNMALAR
TOUCHING
2012

CANAN DAĞDELEN
AN UZAM
MOMENT SPACE

8 aralık 2012-12 ocak 2013
8 december 2012-12 january 2013

Canan Dağdelen, "an_uzam" adlı sergisinde; mekan ve zaman kavramında, bölünemeyen en kısa zaman dilimi veya göz açıp kapayıncaya kadar olan en kısa süre olarak tanımlanan anı vurguluyor. Yazı, fotoğraf, mimari üzerine odaklanan işlerini son derece özüne indirgenmiş, şiirsel bir dilde geliştirdiği konseptte bütünüyor.

Yazının tarihsel gelişimi, kişiye özgün el yazısı, sözcük içerikleri - oyunları düşünce ve araştırmalarında önemli bir yer tutuyor. Geleneksel temel mimari formları geliştirdiği modüler dizgelerle işleyen, mekana yerleştiren Dağdelen; burada mimarinin bağlayıcı işlevini; geçicilik ve akıcılığı gözeterek sergiliyor. Objeler nitelendirdiği siyah beyaz analog fotoğraflarda ise, zamanın sınırsızlığı, an, hareket, uzam ve mimari kaynaşıyor.

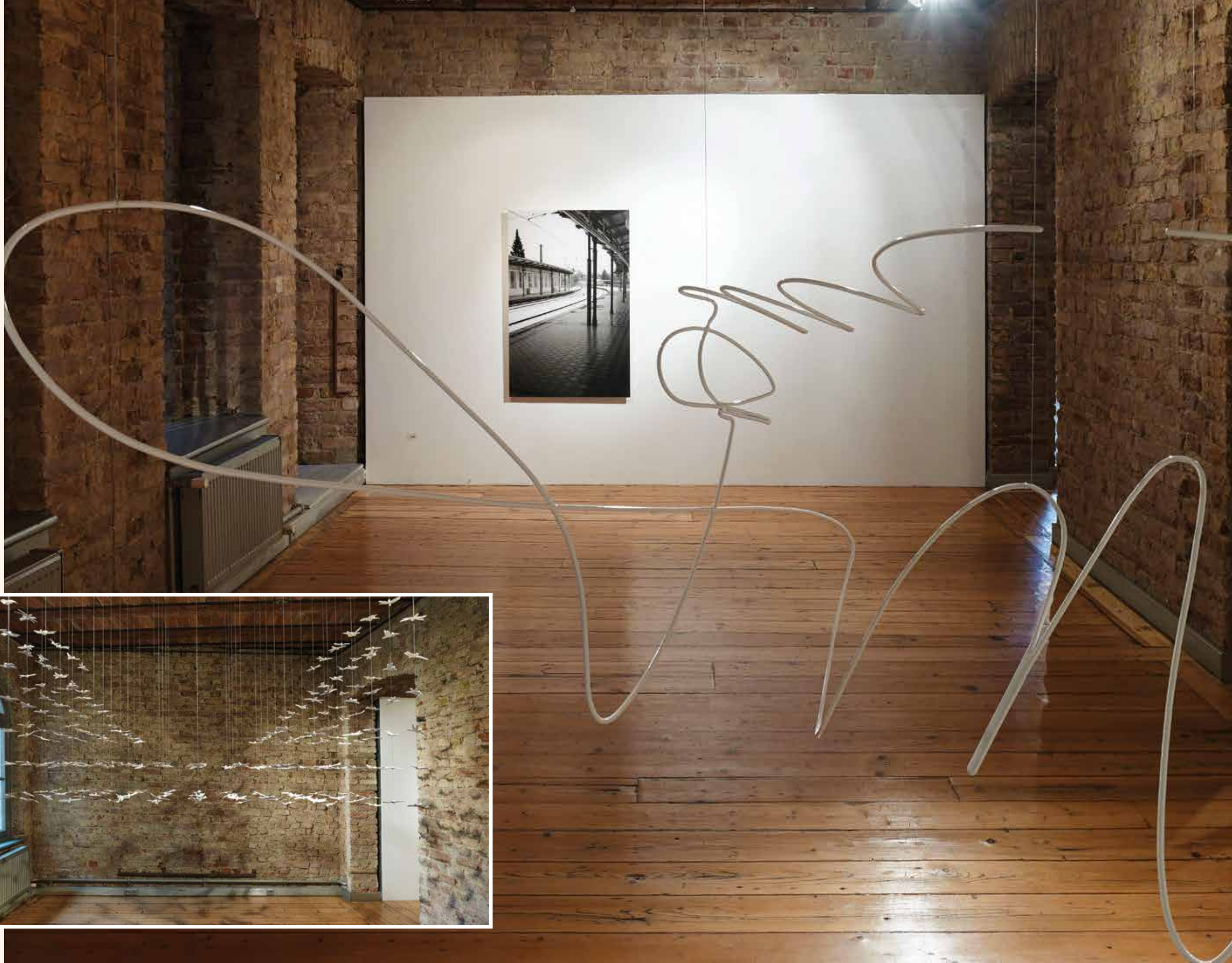
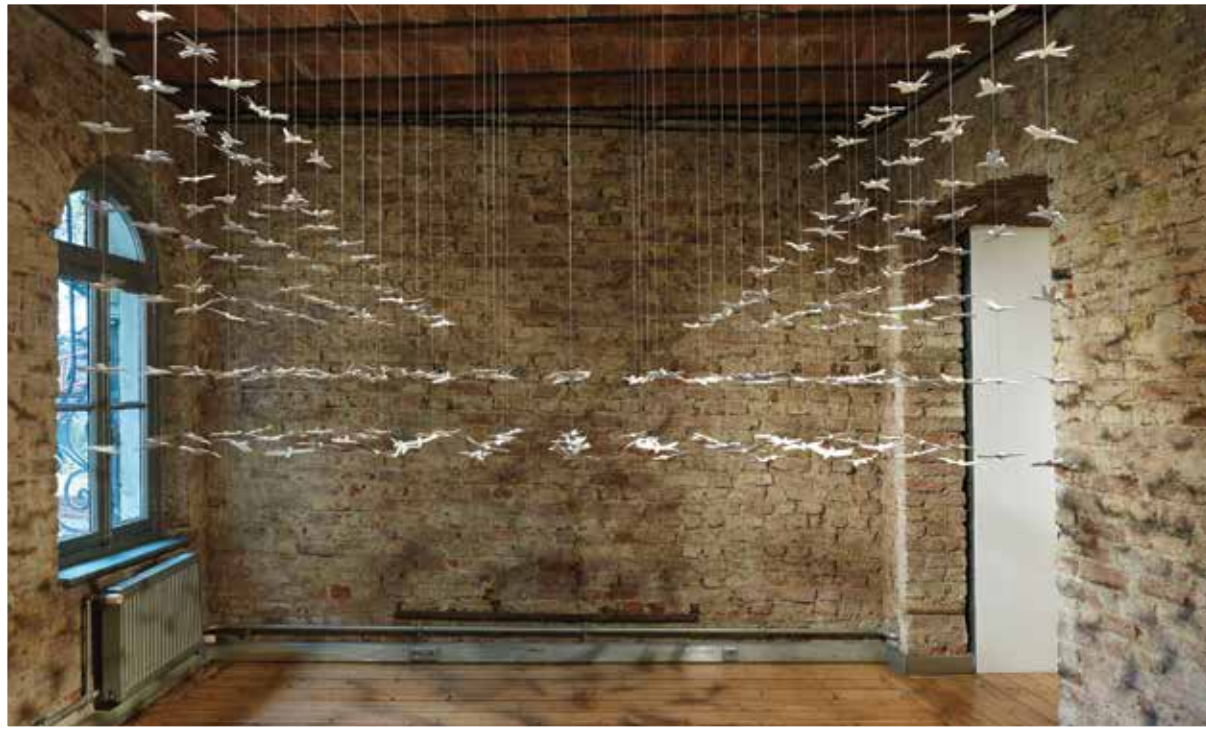
Boşluğun önemi, parça ve bütün ilişkisi, saydamlık ve hafiflik, iç ve dış ilişkiler; özellikle yer çekimsizliğe ulaşmak Dağdelen'in çalışmasının eksenlerini oluşturuyor.

In her exhibition "moment_space", Canan Dağdelen draws attention to the "moment", which is defined in relation to the concepts of space and time as the shortest indivisible time period, or the shortest span of time almost equal to the blink of an eye. Her works in the exhibition mainly focus on text, photography and architecture, all of which are integrated into the exhibition concept which is reduced to its essence in a poetic language.

History of writing, personal handwriting, meanings of words and word plays take a significant place in Dağdelen's thinking and research. She configures essential forms of traditional architecture into modular systems she herself has developed and installs them into the exhibition space. In this exhibition, she does so with a concern for the binding function of architecture, as well as transience and fluidity. In her black and white analogue photographs, which she describes as objects, infinity of time, moment, movement and architecture fuse into each other.

Significance of emptiness, relation between the whole and its parts, transparency and lightness, internal and external relations, and a desire to achieve non-gravity are among Dağdelen's main concerns in her work.

LIBELLULIDAE II
2005-2012

GIYİM KUŞAM CLOTHING

19 ocak-23 şubat 2013
19 january-23 february 2013

SANATÇILAR ARTISTS

Sena Arcak
Aydın Bakır
Birsan Canbaz
Bayram Candan
Sakine Çil
Sümbül Eren
Şakir Gökçebağ
Aşlımay Altay Göney
Güler Güngör
Yücel Kale
Selin Kohen Levi
Suzy Hug Levy
Tuğrul Selçuk
Emre Senan
Elif Süsler
Sibel Şuhubi
Gamze Taşdan
Esmâ Paçal Turam
Hande Varsat
Y. Bahadır Yıldız

Küratör /Curator :
Nuran Terzioğlu

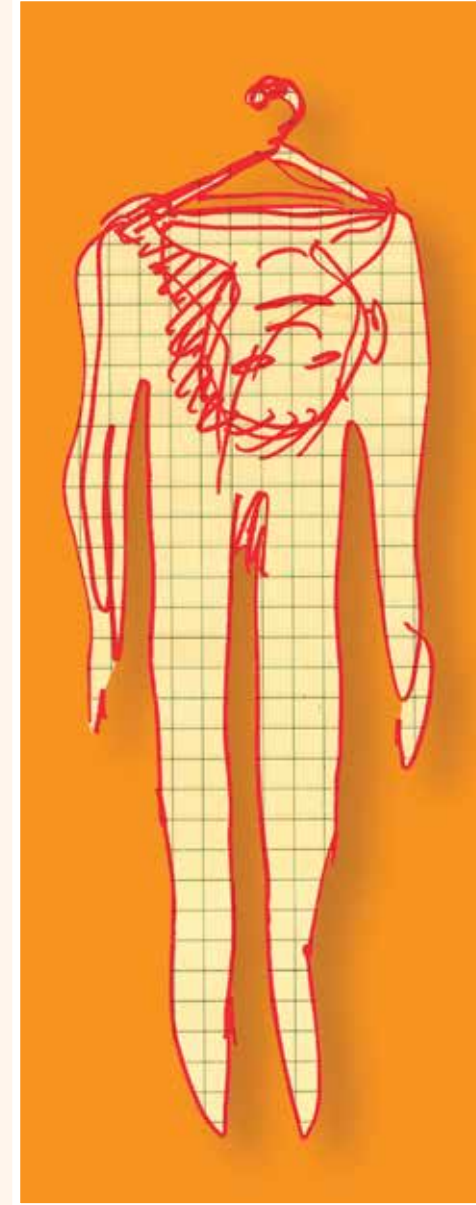
Adem ile Havva'nın utanç simgesi ile başlayan sergi, "giyinmenin" günlük gereksinim halinden uzaklaşmasını farklı açılardan ele almayı hedefliyor. İnsanları diğer canlılardan ayıran başlıca özelliklerden korunma amacının dışında kültürel farklılıkların ortaya çıkarıldığı, sosyal statülerin belirlendiği bir araç haline gelmektedir. Giyim dini ritüellerin gerçekleştirildiği bir araç haline gelmektedir. Giyim, giyinmenin de görüntüde öneme yol açtığı değişim, kuşamın tarihsel süreçteki bu değişimi, korunma gerekliliğinin insanların günlük hayatlarında birbirlerine müdahale etmeleriyle son bulur. İlk bakışta sadece giyinmeyle ilgili görünen bu tavır zamanla insan hayatına bir müdahaleye dönüşür. Galerî Apel, özellikle bu müdahalenin altını çizme amacıyla düzenlediği "giyim kuşam" sergisiyle aslında yeni bir müdahaleyi de gündeme getirmektedir.

The exhibition "clothing" reveals the transformation of clothing; from Adam and Eve's shameful stance to the current obsession with personal appearance. Clothing, as a distinctive factor between human beings and other living creatures, is used for different purposes. Instead of garments to protect one from physical living conditions, clothing is often determined by indications of social status, gaining prestige, practicing religious rituals and cultural traditions have become primary reasons of clothing. After all, the importance of appearance results in interventions. At first, it may seem as an intervention to clothing but in process of time, transformation of clothing causes intervention to private life. Gallery Apel tries to highlight this intervention issue through "clothing" exhibition by creating a new kind of intervention to the situation.

SENA ARCAK
PIN UP
2011

ELİF SÜSLER
AŞK, CASABLANCA
LOVE ,CASABLANCA
2012

EMRE SENAN
KİMLİK
IDENTITY
2013

BİRSEN CANBAZ
SOMON GİYSİ
SALMON OUTFIT
2011

SUZY HUG LEVY
IRON MAIDEN
2013

GIYİM KUŞAM
CLOTHING

Y. BAHADIR YILDIZ
İSİMSİZ
UNTITLED
2013

GAMZE TAŞDAN
ÇILGIN TAYYÖR
CRAZY SUIT
2013

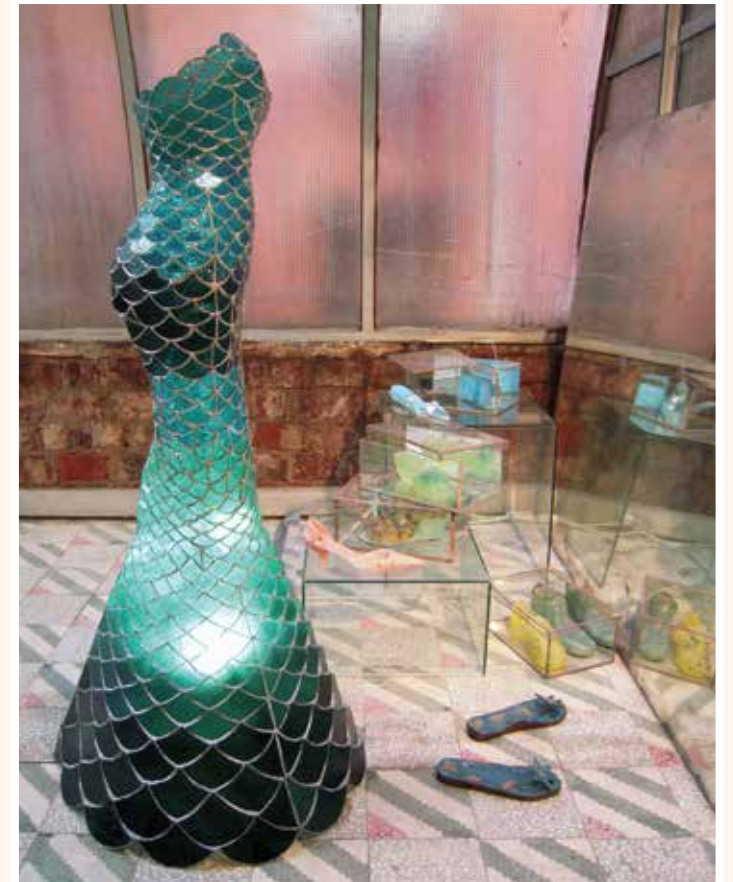
YÜCEL KALE
TASARRUF SAHİBİ
GATHERER
2012

SİBEL ŞUHUBİ
OMURGA
SPINE
2013

SELİN KOHEN LEVİ
SİNDİRELLA'NIN CARDROBU
CINDERELLA'S WARDROBE
2012

GIYİM KUŞAM
CLOTHING

HANDE VARSAT
ELEMTEREFİŞ
2012

AYDAN BAKTİR
ASKIDA
ON THE HANGER
2013

TUĞRUL SELÇUK
İÇ GIYİM-DİŞ GIYİM
UNDERWEAR-OUTER CLOTHING
2012

GÜLER GÜNGÖR
KIZLAR
GIRLS
2012

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
2'Lİ KIZLAR
TWO LADIES
2012

GIYİM KUŞAM
CLOTHING

BAYRAM CANDAN
BENİ GİY
WEAR ME
2009

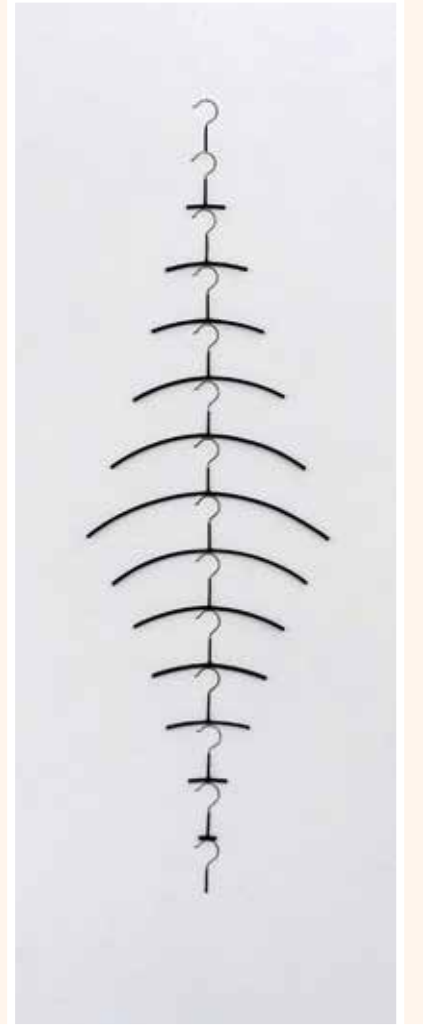

SÜMBÜL EREN
ETİMOLOJİK KUŞAM
ETYMOLOGICAL QUILT
2012

ESMA PAÇAL TURAM
BAŞTACI
CROWN
2013

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
İSİMSİZ
UNTITLED
2012

SAKİNE ÇİL
RESMÎ TARİH
OFFICIAL HISTORY
2013

SUZY HUG LEVY
RÜZGARDA BİR YAPRAK
A LEAF ON THE WIND

2-30 şubat 2013
2-3 february 2013

"Yel dilediği yerde eser; sesini iştirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin." Yuhanna 3:8 İncil

Doğanın karmaşık ritmi içinde rüzgarda yol alan bir yaprak gibi hayatın koşuşturmasında savrulan yaşamlardan yola çıkar Suzy Hug Levy. Sanatçı, incecik kabloları örme ve düğümleme yoluyla oluşturduğu formlar vasıtasıyla eserlerinde bu savruluşu yansıtmayı hedefler.

"The wind blows wherever it pleases. You hear its sound, but you cannot tell where it comes from or where it goes." John 3:8

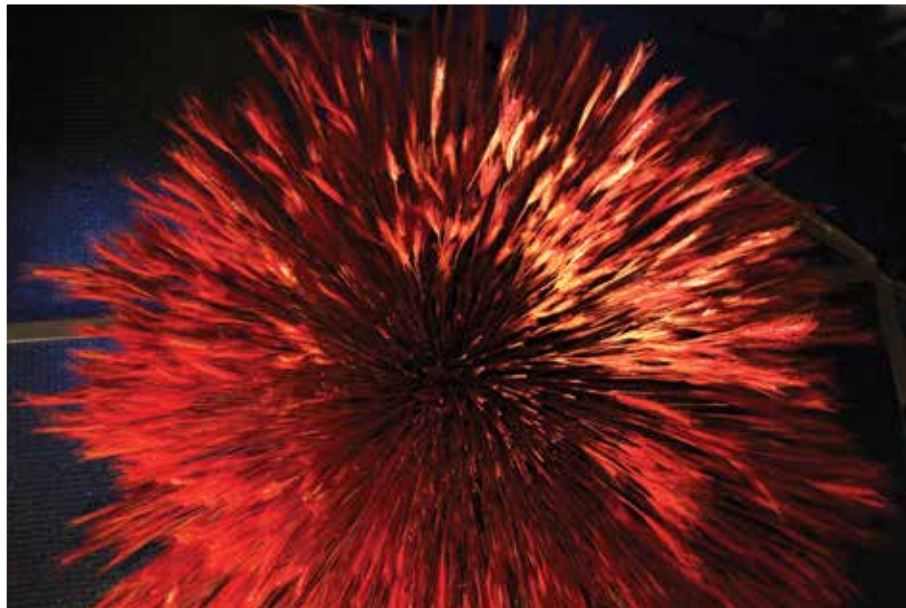
Suzy Hug Levy draws on lives that are scattered by the hustle and bustle of life like leaves blowing in the wind within nature's complex rhythm. The artist aims to reflect this scattering in her works via the forms she creates by weaving and knotting filaments.

KORU
CARE
2012

SALKIM (ayrıntı)
WEEPING (detail)
2013

SALKIM
WEEPING
2013

YAZ 2
SUMMER 2
2013

İDİL AKBOSTANCI

BEYAZ ÖRTÜ-II

WHITE CLOTH-II

2-30 şubat 2013
2-3 february 2013

Kent insanıyla doğa arasındaki yabancılaşma sürecini konu alan yapıtlarını tekstil materyallerinin ifade olanaklarıyla kurgulayan Akbostancı, “Beyaz Örtü - II” adlı sergisindeki tekstil manzaralarla yeni düşünsel süreçler öneriyor.

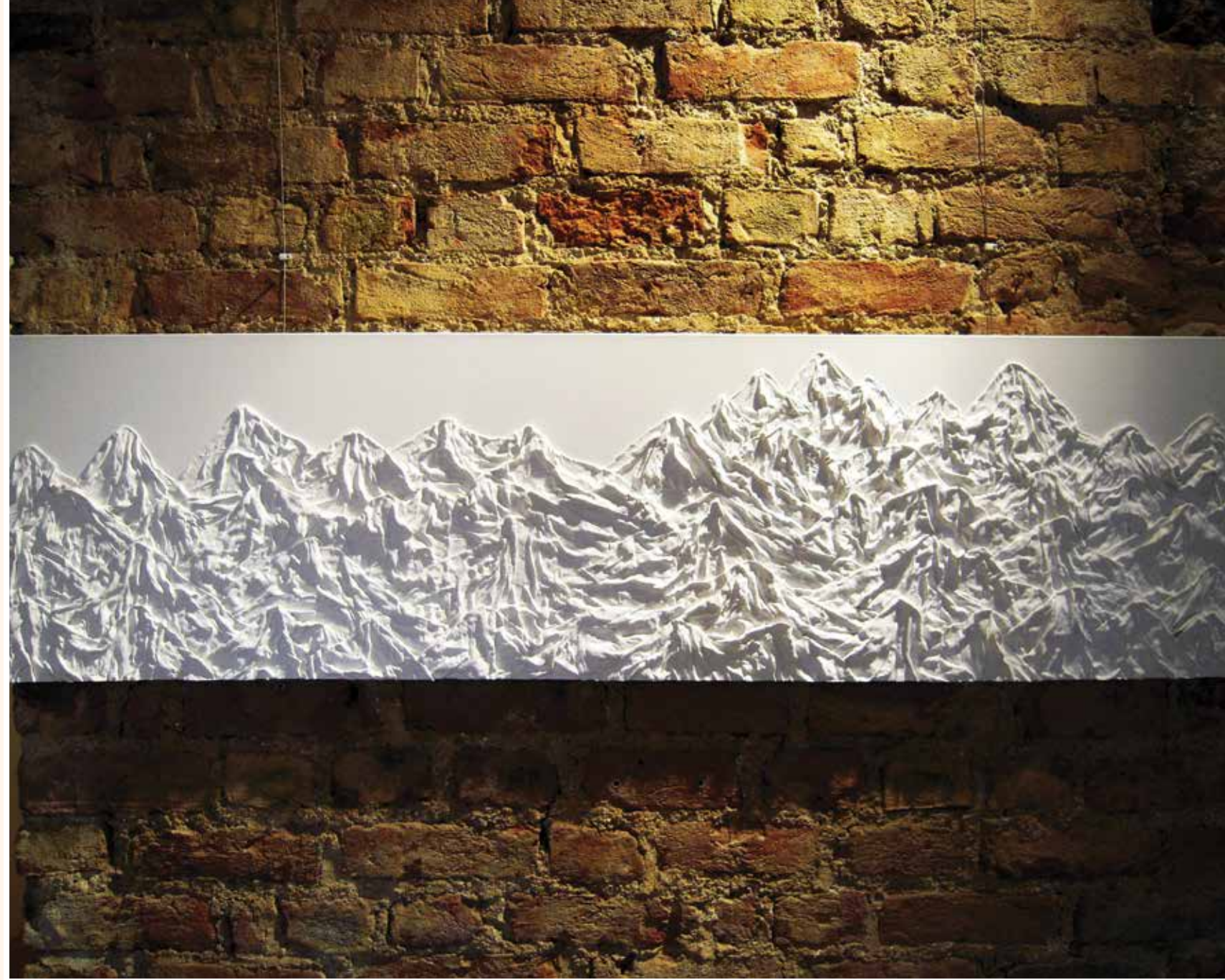
Sergide yer alan beyaz renkteki panoramik anlatımlarda ya da birbirini takip eden tuval dizilerindeki doğa alıntılarında, uzaklık hissi yaratan yüksek dağ sıraları öne çıkıyor. Yabancılaşılan doğaya ait gerçeklikleri tekstille oluştururken aynı zamanda beyaz bir örtüye dönüştürerek görünmez duruma getiren Akbostancı, bu çalışmalarıyla izleyiciyi yeni bir deneyim ortamına taşıyor.

İnsana ya da insana ait herhangi bir oluşuma yer vermeyen manzaralar izleyiciyle yapıt arasındaki etkileşimi güçlendirirken, renksiz ve boş bırakılmış gerçekçi anlatımlar bireysel çağrışımlara açık alanlara dönüşüyor. Sergi yaşadığımız gerçeklikten uzaklaşmamıza ve gözlemlediğimiz kurgunun üzerine kişiye özel başka gerçeklikler inşa etmemize olanak sağlıyor.

In her works Akbostancı explores the alienation between urbanites and nature. She composes her works using the expressive possibilities of textile materials. Through the textile landscapes in her show “white cloth-II” she proposes new ideational processes.

In the white panoramic depictions in her exhibition, or the excerpts from nature in the sequential series of canvases, one notes the lofty mountain ranges that evoke a feeling of distance. In these works, while Akbostancı forms realities about alienated nature using textile, at the same time she renders them invisible by transforming them into a white cloth thus inviting the viewer into a new experimental environment.

While the interaction between viewer and artwork is reinforced by landscapes devoid of any human beings or anything manmade, realistic depictions left colorless and empty become areas open to individual associations. The exhibition enables us to distance ourselves from our own realities and build other, personalized realities around the composition before us.

BEYAZ ÖRTÜ
WHITE CLOTH
2012

YILDIZ ŞERMET
ÇİZGİNİN TABİATİ-II
NATURE OF LINE-II

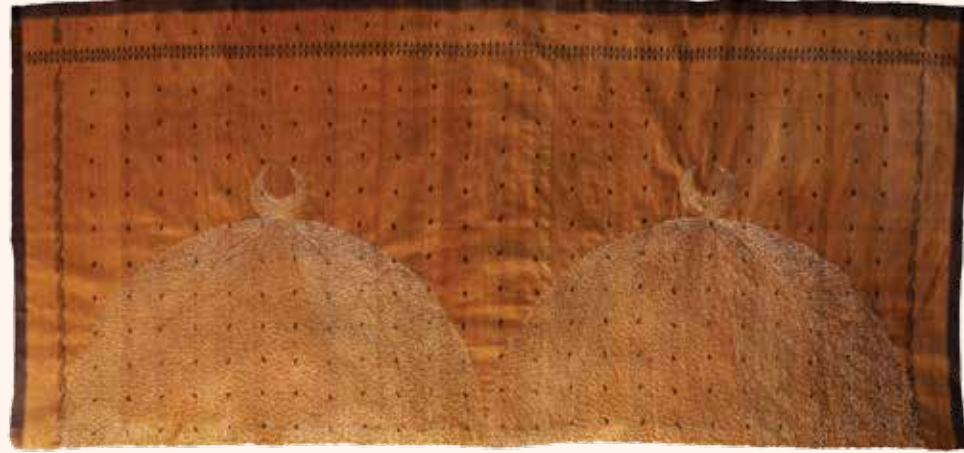
6 nisan-11 mayıs 2013
 6 april-11 may 2013

Galeri Apel'de 5. kişisel sergisini düzenleyen, genellikle malzeme olarak teli tercih eden sanatçı Yıldız Şermet'in bu sergisinde işlediği konu resmin dili olarak çizgi. Minyatür sanatının perspektif ve çizgisinin etkisinde kalarak oluşturduğu sergide telin yanı sıra, iğne, tül gibi farklı malzemeler de dikkat çekiyor.

Sanatçı, minyatür sanatının içinde yer alan tasvirleri telden çizgilerle yeniden oluşturarak ve bu sanatın anlatım tarzını ve gelenekselle bugünün ilişkisini inceliyor.

Yıldız Şermet, who in her art generally prefers wire as a material, is having her 5th solo exhibition at Gallery Apel, choosing for theme line as a pictorial language. The exhibition shows the influence of perspective and line as seen in the art of the miniature, and features not only wire but such varied materials as pins, needles and nails.

The artist has taken the depictions common to the miniature, reworking them with lines formed by wire to explore both the expressive style of that genre and also the relationship of the traditional and our day.

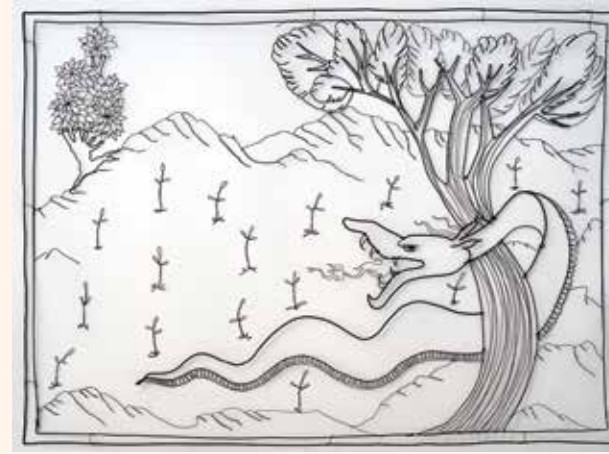
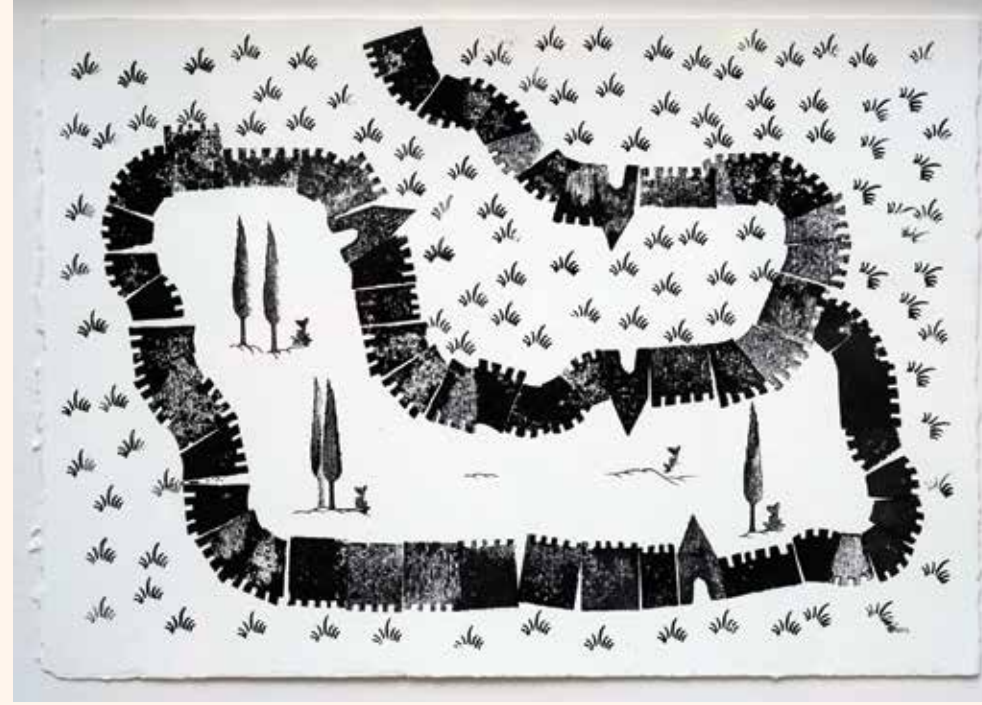
İKİLİ İÇNE KUBBE
 TWO PIN DOMES
 2013

KALE İÇİ
 CITY WALLS
 2013

ÇİZGİNİN TABİATİ
 NATURE OF LINE
 2013

GECE VE GÜNDÜZÜ DÜZENLEYEN MELEK
 ANGEL OF DAY AND NIGHT
 2013

DÜŞÜNEN ADAM
 THE THINKER
 2013

Y.BAHADIR YILDIZ
HUZURSUZ BACAK
RESTLESS LEG

17 mayıs-22 haziran 2013
 17 may-22 june 2013

Bahadır Yıldız'ın Galeri Apel' deki 6. kişisel sergisi, farklı ayaklar için üretilen ortopedik ayakkabı kalıpları üzerine inşa edilmiş heykelleri merkezinde barındırır. İlk bakışta sadece ayakkabı kalıbı olarak görünen nesneler, sanatçının dünyasında biçimsel ve kavramsal değişime uğrar. Bu değişim; toz, talaş, tahta objeler ve ağaç parçaları yardımıyla açığa çıkar ve Yıldız'ın heykellerini oluşturur. Fakat heykeller sadece ayakkabı kalıplarının sanatçıdaki yansımaları anlatmaz; kusurlu ayaklar üzerine oluşturulan yapılar aynı zamanda ağaçlardaki izlerle zamanı içine katarak insanın "iç örgü" süne de gönderme yapar.

Bahadır Yıldız's 6th solo exhibition at Gallery Apel is centered on sculptures constructed around orthopedic shoe lasts made for different types of feet. At first glance the objects merely look like shoe lasts, but in the artist's world they have actually undergone transformation in terms of form and concept. This transformation manifests itself thanks to scrap, sawdust, wooden objects, and pieces of wood which come together to form Yıldız's sculptures. But these sculptures do not merely convey how shoe lasts are reflected in the artist's world; by adding the element of time through the marks on the wood, these structures based on flawed feet also make reference to the "inner weave" of the human being.

KAFADAN BACAKLILAR
 CEPHALOPODA
 2013

İSİMSİZ I-II-III
 UNTITLED I-II-III
 2013

KAFADAN BACAKLILAR
 CEPHALOPODA
 2013

KAFADAN BACAKLILAR
 CEPHALOPODA
 2013

TESPIH
 PRAYER BEADS
 2013

APEL 15

12 eylül-25 ekim 2013
12 september-25 october 2013

SANATÇILAR ARTISTS

İdil Akbostancı
Aydan Baktır
Bayram Candan
Sakine Çil
Sümbül Eren
Şakir Gökçebağ
Can Göknil
Aslımay Altay Göney
Güler Güngör
Yücel Kale
Kurucu Koçanoğlu
Azade Köker
Nermin Kura
Selin Kohen Levi
Suzy Hug Levy
Canan Pak
Leyla Sakpınar
Emre Senan
Maria Sezer
Zeynep Perinçek Signoret
Elif Süsler
Rüçhan Şahinoğlu
Yıldız Şermet
Gamze Taşdan
Esmâ Paçal Turam
Hande Varsat
Y. Bahadır Yıldız.

Küratör /Curator :
Nuran Terzioğlu

"Apel 15" isminden anlaşıldığı gibi galerinin yıldönümü sergisi. Birçok sanatçımızın yeni ve seçkin eserlerinin birarada görülebileceği sergide bu defa bir konu üzerinde özellikle yoğunlaşmayı amaçlamadık. Hızla değişen dünya şartlarının getirdiği toplumsal ve kültürel yansımaları zaten yakın zamanın sanat üretiminde bulmak mümkün. Kamusal alanlara dikkat çeken 13. İstanbul Bienalinin paralelinde düzenlenen birçok etkinliğin yanısıra bir kamu alanı olarak galerilerin temsiliyeti de bu önemli yaklaşımda yer alsın isteriz.

Apel mekanı 1994'te alındı. Mimar Nevzat Sayın tarafından tasarlandı. Galeri Apel 1998'de Apelyan Apartmanında "Damak" adlı sergiyle kapılarını açtığıunda civarda bir tek galeri yoktu. Günümüzde ise semtimiz, sayıları hayli artan galerileriyle yeni bir kimlik kazandı. Birbirlerine komşu galeriler öncülüğünde başlatılan sanat yürüyüşü projesiyle bu bölge uluslararası bir adla anılır hale geldi (TOPHANEARTWALK). Sanatın irdelendiği geniş bir kamusal alan yaratılmış oldu.

As can be understood from the title, "Apel 15" is an anniversary exhibition. This time in our exhibition, which features new and choice works by many of our artists, we did not aim to focus on a specific theme. It is already possible to see the social and cultural reflections of a rapidly changing world in recent art productions.

The 13th Istanbul Biennial draws attention to public spaces. Alongside the many events organized in conjunction with the Biennial, we would like galleries as public spaces to also be represented within this significant approach.

Apel's space was bought in 1994 and designed by architect Nevzat Sayın. When Gallery Apel opened its doors with the exhibition "Palate" in 1998 in the Apelyan Apartments there was not a single gallery in the vicinity. Today, our neighborhood has acquired a new identity with its ever increasing number of galleries. With the art walk project initiated by galleries in the district, the area came to be known by an international name (TOPHANEARTWALK). Thus was created a large public area where art can be explored, creating a new kind of intervention to the situation.

AYDAN BAKTIR
ALIN YAZISI
(A LOCAL IDIOM)
2014

KURUCU KOÇANOĞLU
DEM
STEEMED
2014

LEYLA SAKPINAR
HATIRLADIĞIM KADARIYLA
AS FAR AS I REMEMBER
2013

AZADE KÖKER
BODRUM'DA BİR KADIN
A WOMAN IN BODRUM
2014

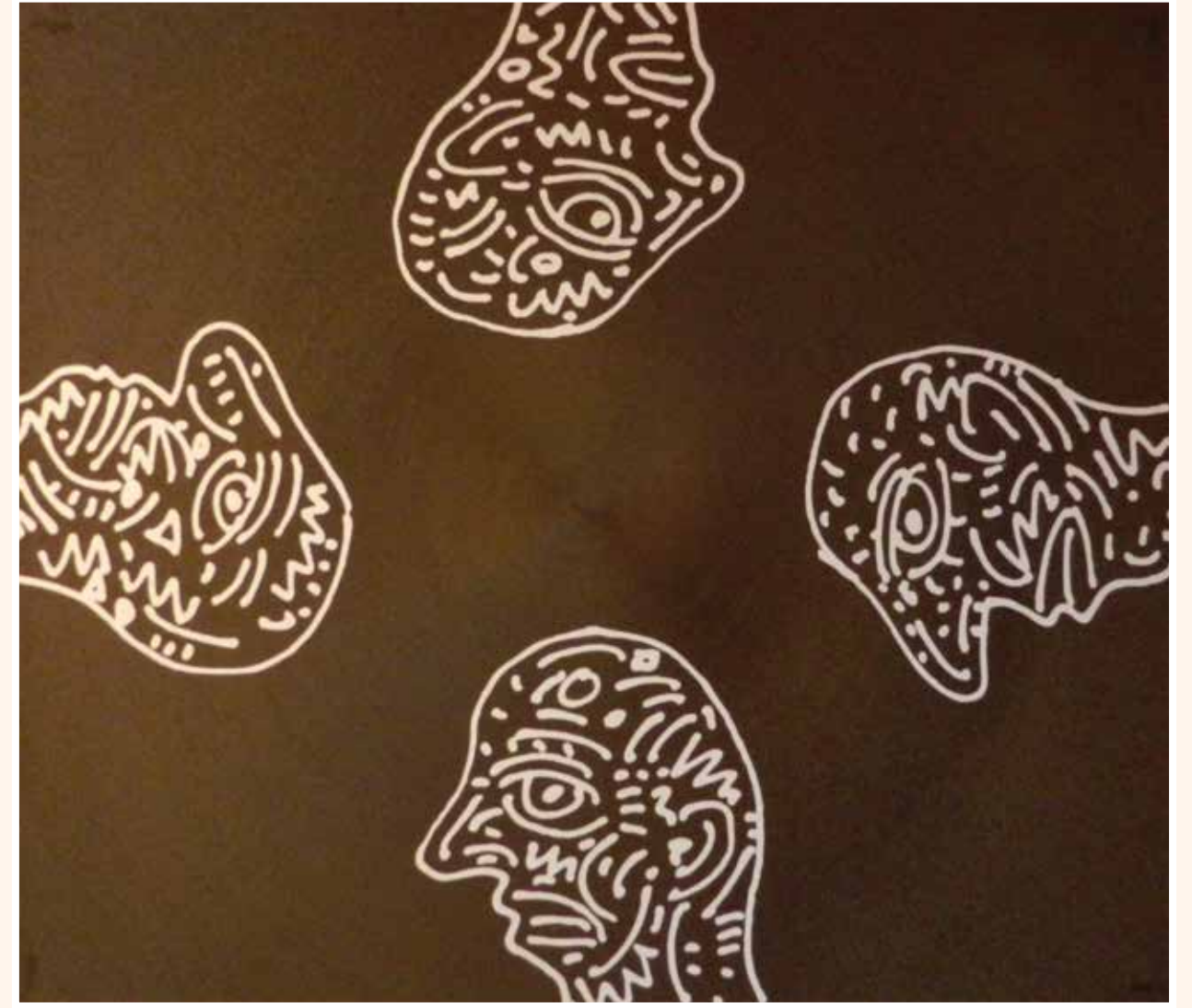
SELİN KOHEN LEVİ
GÖZÜM ÜZERİNİZDE
MY EYES ON YOU
2014

APEL 15

NERMİN KURA
NEW THREADS
YENİ DOKULAR
2013

SUZY HUG LEVY
GÖKTEN ÜÇ ELMA DÜŞTÜ
(NURSERY TALE ENDING)
2013

EMRE SENAN
RONDO ALLA TURCA
2013

CANAN PAK
RAYİHA
FRAGRANCE
2013

YÜCEL KALE
ÇİÇEK ÇOCUK
FLOWER POWER
2014

APEL 15

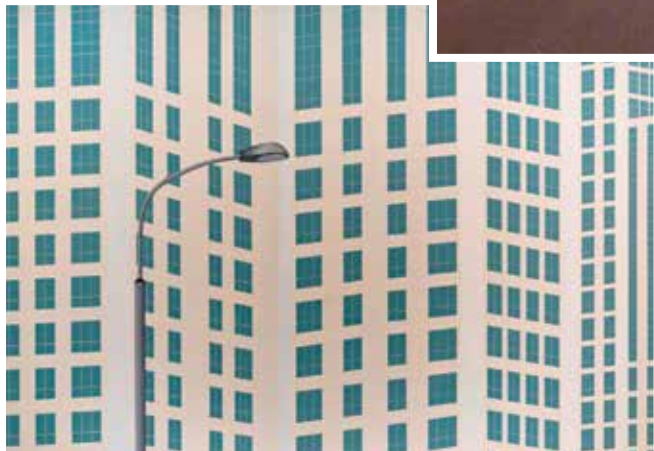
İDİL AKBOSTANCI
BEYAZ ÖRTÜ
WHITE CLOTH
2012

ELİF SÜSLER
MERHABA CESUR YENİ DÜNYA
HELLO BRAVE NEW WORLD
2013

MARIA SEZER
SAĞLAM ÇİT
STURDY FENCE
2013

RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU
DIŞARIDA
OUTSIDE
2013

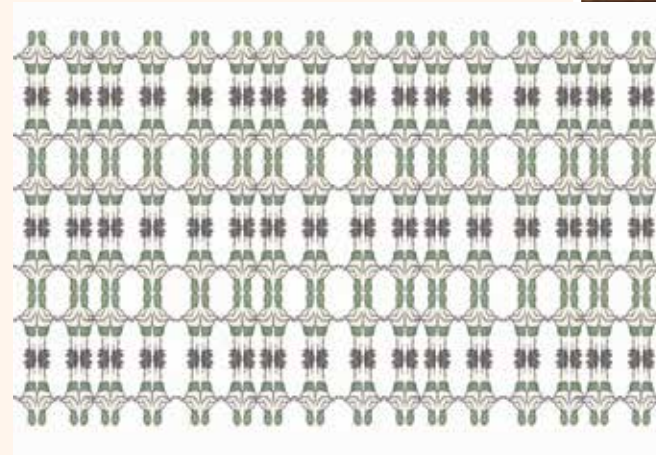
YILDIZ ŞERMET
ORMAN
FOREST
2013

ESMA PAÇAL TURAM
SAYFALAR
PAGES
2013

GAMZE TAŞDAN
SAPIK
PERVERTED
2013

ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET
BİR MUMDUR,....
(A LOCAL SONG)
2013

APEL 15

HANDE VARSAT
YAPRAK SARMA
(A LOCAL DISH)
2012

CÜLER GÜNCÖR
DEĞİŞİM
TRANSITION
2012

SÜMBÜL EREN
LAÇO'NUN DÜŞÜ
LAÇO'S DREAM
2012

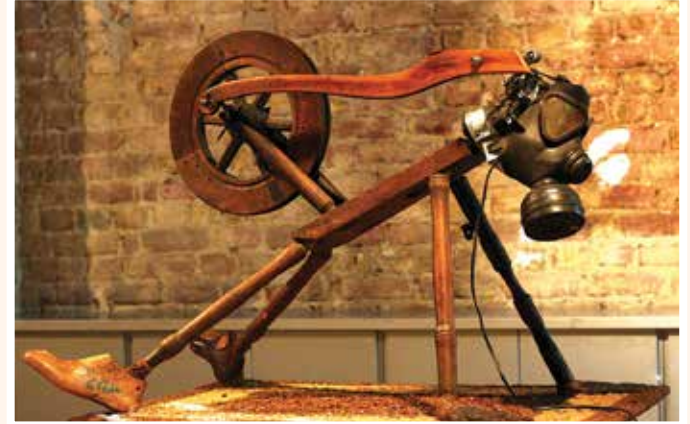
BAYRAM CANDAN
GEZİ-YORLAR
2012

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
İSİMSİZ (DETAY)
UNTITLED (DETAIL)
2012

CAN GÖKNİL
ÇORBADA TUZUM OLSUN
MANY COOKS IN THE BROTH
2012

Y. BAHADIR YILDIZ
GAZ
CAS
2012

SAKİNE ÇİL
BU BİR KAP MIDIR?
IS THIS A CUP?
2012

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
ACEMİ MİYİM?
AM I 'AJAM' ?
2012

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
ELDİVEN FABRİKASI
HANDSCHUHFABRIK

2 kasım-7 aralık 2013
 2 november-7 december 2013

Çalışmalarını Almanya – Türkiye arasında sürdüren sanatçı, üretim sürecine başlangıçta kaynaklık eden seyahat ve yol hikayelerine, göç olgusunu ve varoluş hallerimize dair anlatıları da ekleyerek yoluna devam ediyor. Onuncu kişisel sergisi olan “Eldiven Fabrikası” ile emek ve el emeği kavramlarına dokunuyor; iş gücü, malzeme, üretim araçları ve hatta üretilen metanın kendisinin de yorumlanıp görselleştirilmesi deneyimini kurgusal bir üretim mekanı bütünlüğünde sunuyor. İş gücüne simge seçilen el formuyla, bir seri imalat ürününün örtüştürülmesi fikrinden yola çıkarak, eldiveni bu kurgunun izleği haline getiriyor.

Serginin anlatım dilini, her biri özgünlüğünü koruyacak şekilde elle çoğaltılan öğelerin meydana getirdiği form tekrarları ve tekrarlardan üreyen hacimler oluşturuyor. Aslımay Altay Göney’in daha önceki sergilerinden de aşına olduğumuz, kağıt ve kumaşa ek olarak benzer yapısal özellikte endüstriyel malzemenin de dahil olduğu sergide bu malzemelerin olanaklarıyla vücut bulan katmanlı ve yoğunlu üslup, işin doğasına uygun şekilde seri üretime gönderme yaparken, sanat nesnesi üretiminde el işçiliğinin kullanımı meselesine de kendi yaklaşımını ortaya koymayı hedefliyor.

Kendini biraz oynusallıkla var ettiğinden, günümüz üretiminin çelişkili örgütleniş biçiminin ve ücretli emeğin zor ve sergi dilini aşan ciddiyette mücadele gerektiren konumunun bir adım uzağında kalan fakat emeğe değen ve emeği düşündüren “Eldiven Fabrikası” makaslar, dikiş makinaları, önlükler, ve ille de eldivenler arasına seyre çağırıyor.

Aslımay Altay Göney, who continues her career between Germany and Turkey moves along with her journey by adding to the very origin of her creative process; namely the travel and road stories, also the phenomenon of migration and the narratives about our existential states of being. In “Glove Factory,” her tenth solo exhibition, she touches on the concepts of labor and manual labor, in which she presents within the integrity of a set-up production space the experience of interpreting and visualizing the workforce, materials, means of production, and even the manufactured commodities themselves. Based on the idea of matching the form of the hand, chosen as a symbol of workforce, with an object of mass production, the glove becomes the main theme of the conception.

The expressive language of this exhibition is composed of repeating forms – and volumes engendered by these repetitions – shaped by elements that are replicated by hand in such a way that each preserves its originality. In addition to paper and fabric, which we are familiar with from Aslımay Altay Göney’s previous exhibitions, here she has also uses industrial materials with similar structural characteristics; and while the layered and cumulative style, which takes shape thanks to the possibilities afforded by these materials, make reference to mass production, as well suits the nature of the work, she aims to put forth her own approach to the issue of using manual labor in the production of art objects.

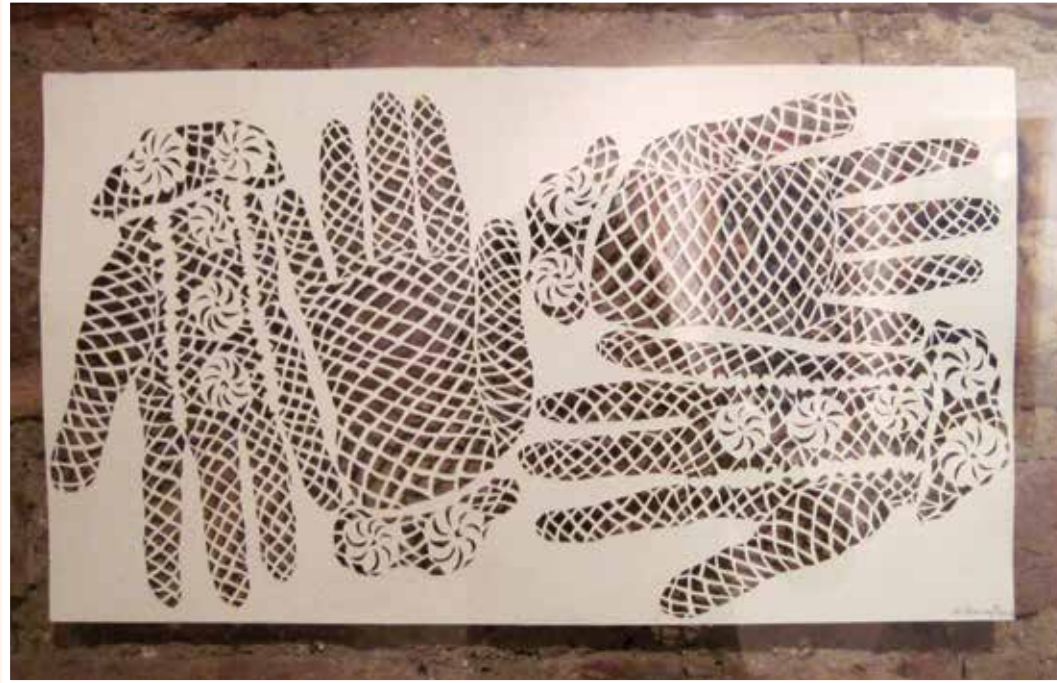
Because her work is somewhat informed by playfulness, “Glove Factory” stands a step away from the position that would require the difficult struggle of wage labor and the contradictory organizational form of production today; struggle which is of a seriousness that exceeds the language of exhibitions. Nevertheless, the show does touch on and make us think about labor and invites us to navigate among scissors, sewing machines, aprons, and, unavoidably, gloves.

PATRON IV
2013

EMEK
LABOR
2013

DANTEL ELDİVEN
LACE GLOVES
2013

SİSTEM
SYSTEM
2013

SİSTEM VI
SYSTEM VI
2013

LASTİK
PLASTIC BOOTS
2013

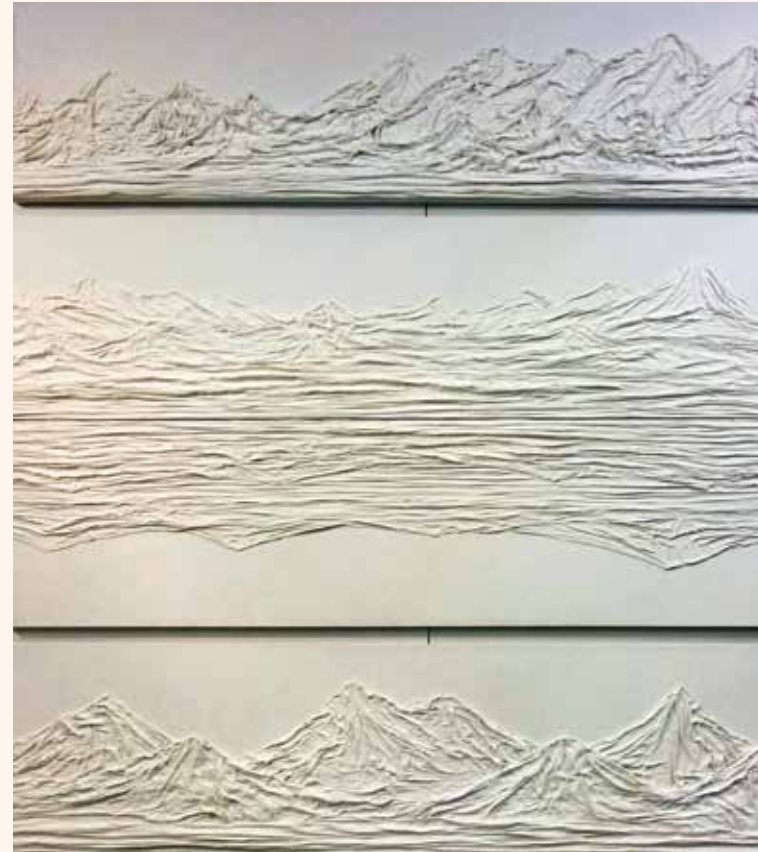
CONTEMPORARY İSTANBUL 2013

7-10 kasım 2013
1-10 november 2013

SANATÇILAR ARTISTS

İdil Akbostancı
Aslımay Altay Göney
Şakir Gökçebağ
Yücel Kale
Selin Kohen Levi
Suzy Hug Levy
Yıldız Şermet
Rüçhan Şahinoğlu
Hande Varsat
Y. Bahadır Yıldız

Y. BAHADIR YILDIZ
İSİMSİZ
UNTITLED
2013

İDİL AKBOSTANCI
BEYAZ ÖRTÜ
WHITE CLOTH
2011

RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU
DIŞARIDA XXI
OUTSIDE XXI
2012

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
YORGAN
QUILT
2013

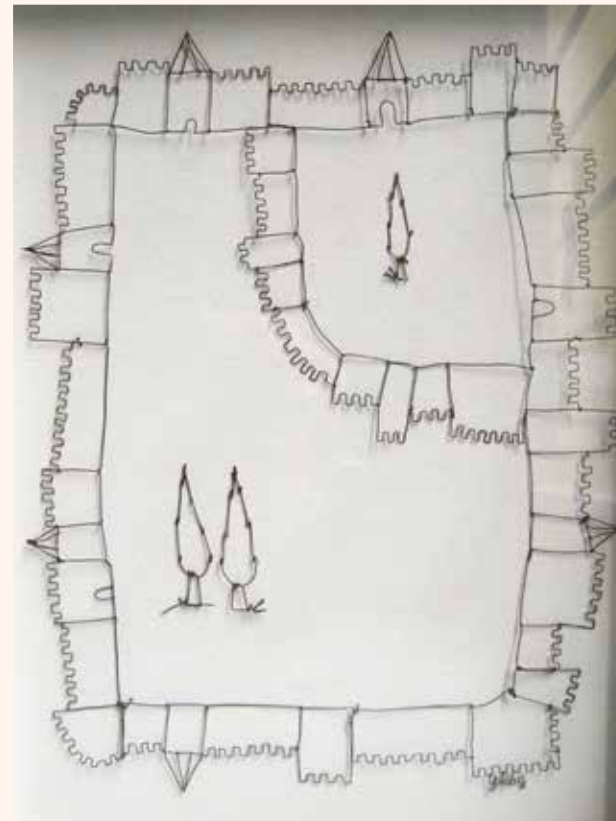
SUZY HUG LEVY
KORU
CARE
2013

YÜCEL KALE
GÜZELLEME
LYRICAL SONG
2013

SELİN KOHEN LEVI
KAFES BOT
CAGE BOOT
2012

YILDIZ ŞERMET
TEL KALE İÇİ
WIRE CITY WALLS
2012

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
RESISTANCE #3
2008

HANDE VARSAT
ASIYE
2011

YÜCEL KALE- 2014
KÖKLER DALLAR VE YAPRAKLAR
ROOTS, BRANCHES AND LEAVES

14 aralık 2013-11 ocak 2014
 14 december 2013-11 january 2014

Tohumlar gibi rüzgarda uçuşur ayaklarım ,
 konar bazen , yine uçuşur
 rüzgarında dünyanın. Ağaca benzerim,
 köklerim bilincimde gizlidir...
 yücel kale

my feet are like seeds blowing in the wind
 , touching down only to be carried away
 again. I am like a tree, my roots kept secret
 in my consciousness...

EVVEL ZAHİR
 LONG TIME AGO
 2013

BAHAR
 SPRING
 2011

MAZİDE KALAN
 BY GÖNE
 2013

HÜRRİYET
 LIBERTY
 2013

ÇAPULCU
 HOODLUM
 2013

MUTFAK ÜZERİNE ON 'THE KITCHEN'

18 ocak-25 şubat 2014
18 january-25 february 2014

SANATÇILAR ARTISTS

Şebnem Arıkan
Aydan Baktır
Zeynep Birced
Bayram Candan
Özden Erdem
Şakir Gökçebağ
Can Göknil
Aslımay Altay Göney
Raziye Kubat
Kurucu Koçanoğlu
Nermin Kura
Suzy Hug Levy
Lerzan Özer
Yıldız Şermet
Gamze Taşdan

Küratör /Curator :
Nuran Terzioğlu

Galeri Apel'in on beş yıllık geçmişinde konu ve malzeme ilişkisi önemli bir yer tutar. "Mutfak Üzerine" adlı bu sergi, malzemenin ihtiyaçtan ürüne, üründen imgeye dönüştüğü bir mutfak örgüsünden söz eder. Açılış sergisi olan 'Damak' sergisinden bugüne sanatın yemekle olan ilişkisini gündeminden eksik etmeyen, ne ateşinden ne mutfakvari isleyişinden vazgeçmeyen Galeri Apel, mutfakta önemli bir araç olan ocakla bağlantı kurarak, özellikle bu sergi için Ocak ayını seçti.

The relationship between subject and material has always had an important place for Gallery Apel, ever since it opened 15 years ago. This exhibition, entitled "On 'the Kitchen'", suggests a process in which necessity is transformed into production and products into images. Since its first exhibition 'Palate', Gallery Apel has always included the relationship between art and food in its themes and continues its kitchen-like attention to delicious new combinations in its nurturing warmth. Making an association with the stove, which is an appliance of such importance in the kitchen, for this exhibition Apel has specifically chosen the month of January – in Turkish Ocak; which is the same word used for stove.

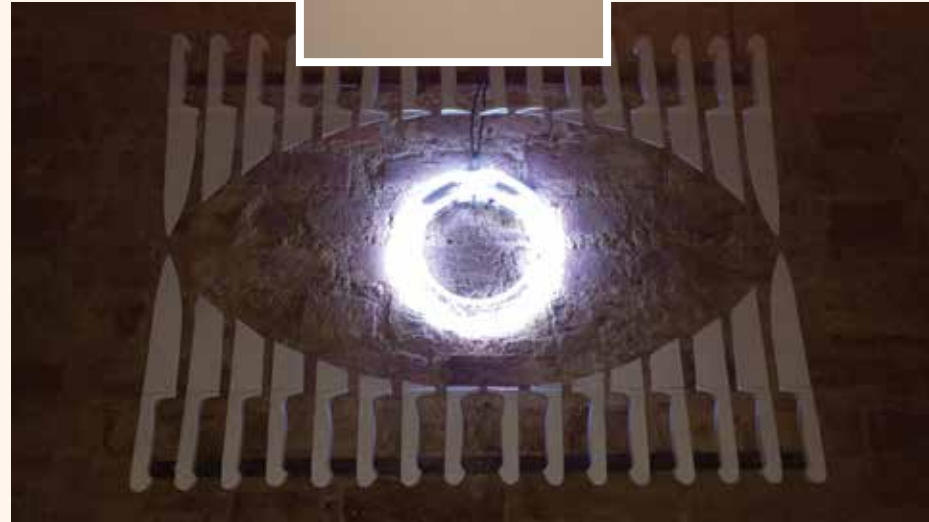

LERZAN ÖZER
MENÜ 2014
MENU 2014
2014

ŞEBNEM ARIKAN
AH DEME OH DE
AH OH
2006

ZEYNEP BIRCED
KESKİN BAKIŞLAR
A KEEN LOOK
2014

SUZY HUG LEVY
DÖKÜLE DÖKÜLE
FALLING
2013-2014

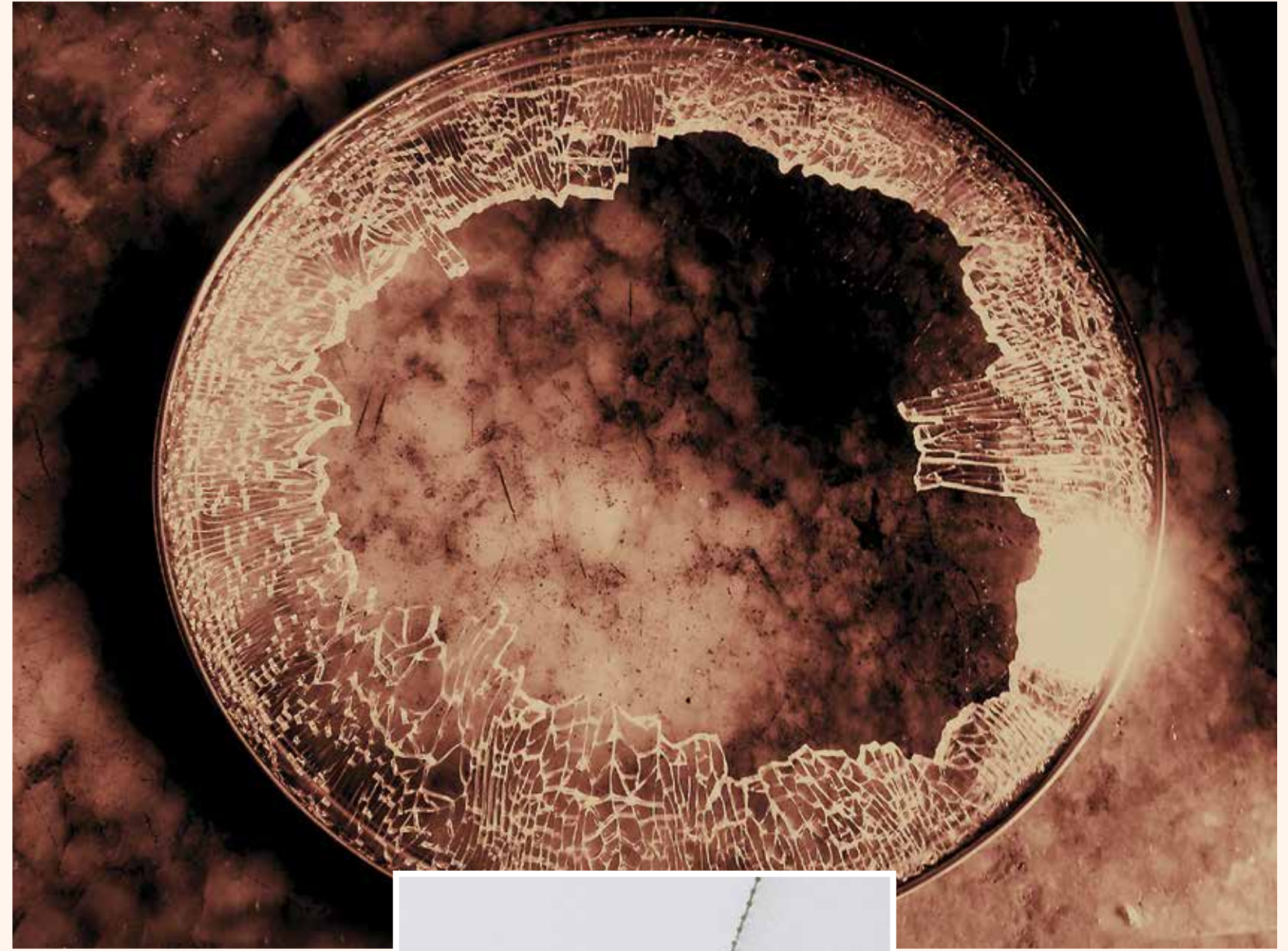
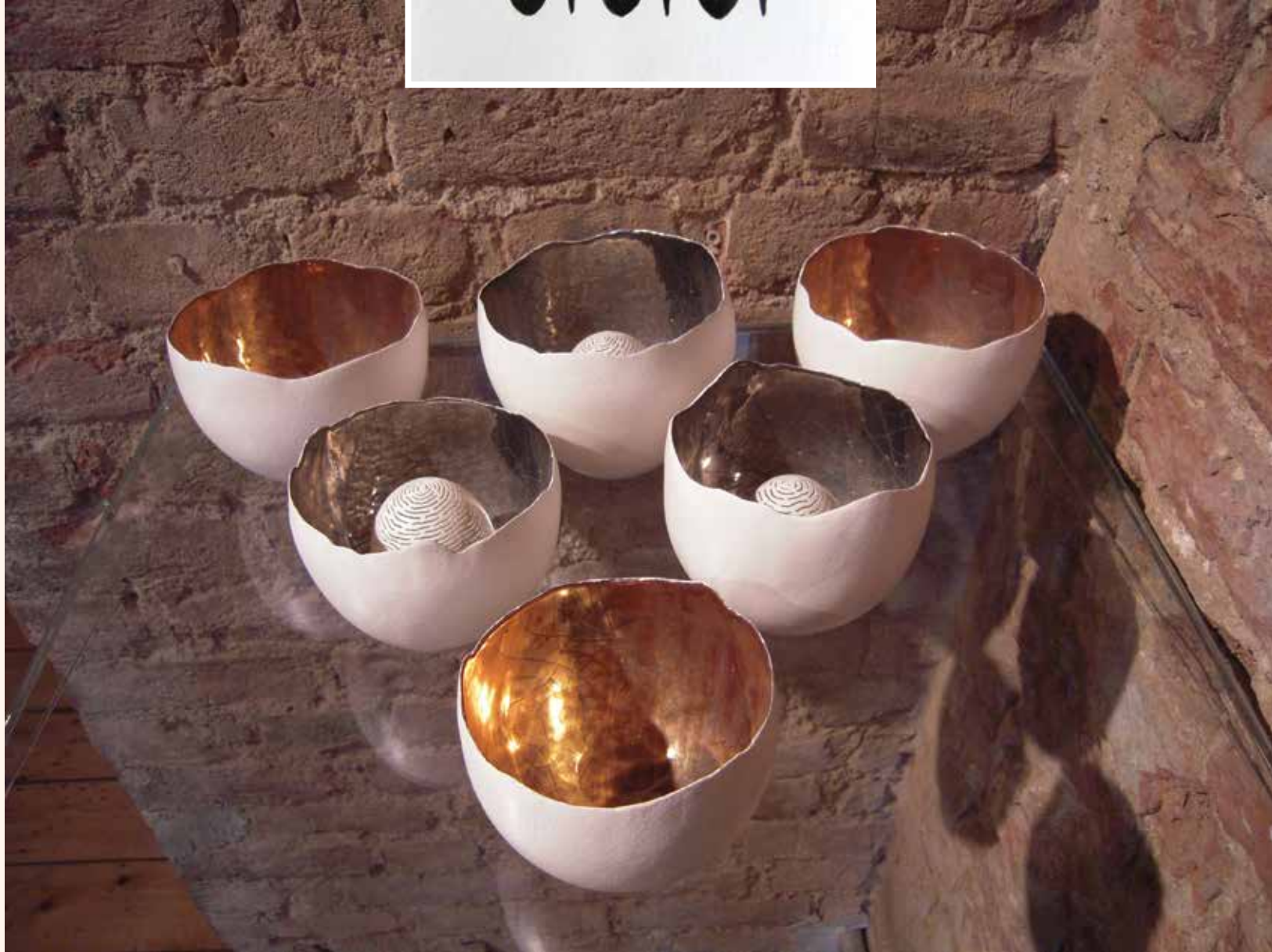
YILDIZ ŞERMET
TEL TÜP
WIRE GAS BOTTLE
2014

MUTFAK ÜZERİNE
ON 'THE KITCHEN'

GAMZE TAŞDAN
ORTAYA KARIŞIK
ALL IN ONE DISH
2014

NERMİN KURA
SHAKTI
2008

RAZİYE KUBAT
EKMEK KAVGASI
STRUGGLING FOR A LIVING
2013

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
KEVGİRLER #11
SKIMMERS #11
2014

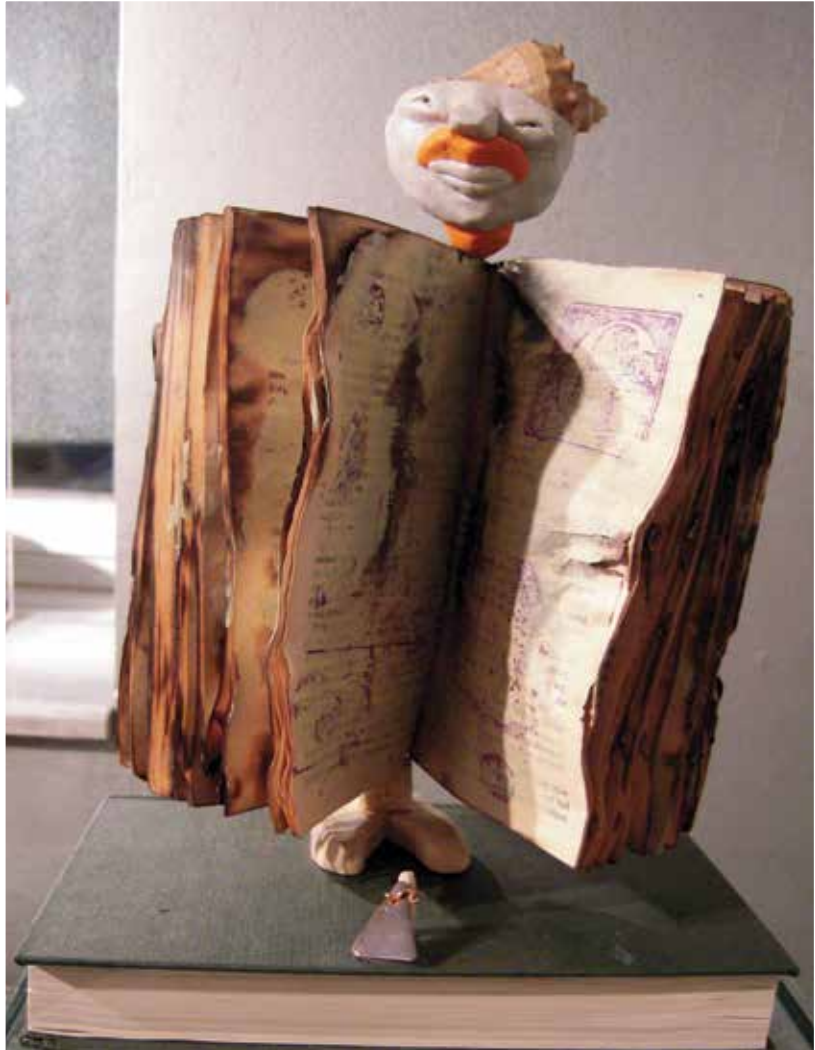
AYDAN BAKTİR
AÇILIM
EXPANSION
2014

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
PORTAKAL KAMYON
TRUCKWORK ORANGE
2013

CAN GÖKNİL
AŞÇIBAŞI TARIFLARI
CHEF'S RECIPES
2014

ÖZDEN ERDEM
KALBE YOL
VALENTINE'S WAY
2014

BAYRAM CANDAN
BALERİN
BALLERINA
2011

SELİN KOHEN LEVİ
CINDERELLA COLLECTION 2014

1-29 mart 2014
1-29 march 2014

"Cinderella Collection - 2014" sergisi, günümüzün izlerini taşıyan camdan kıyafetler, ayakkabı ve çantalar ile kadınların güzellik algısında giyim kuşamın önemine ve hatta bu döngüde markaların oynadığı role göndermeler yaparak, öz benliğe değer katma arzusu ile yaratılan görsel imajın kırılganlığına dikkat çekmeyi amaçlamıştır.

Farklı teknikler ve malzeme kombinasyonları ile yaratılmış cam eserler, kadınların yıllar içerisinde ve hayatlarının belirli dönemlerinde; gençlik, evlilik, doğum vs. gibi olguların etkisiyle değişim gösteren ruh halleri ve öz benlik algılarının giyim kuşam yoluyla dışavurumunu görsel bir masal sunumuyla simgelemektedir.

Through glass clothes, shoes, and bags, which bear marks of present-day life, the "Cinderella Collection - 2014" exhibition makes references to the importance of clothing in women's perception of beauty and even to the role brands play within this cycle. The exhibition thus aims to draw attention to the fragility of the visual image created through the desire to add value to the self.

Presented in the form of a visual tale, glass works, created using a combination of diverse techniques and materials, symbolize the manifestation, through clothing, of women's states of mind and perception of self, which change through the years and at certain periods with the impact of phenomena such as youth, marriage, birth, etc.

MELO I
2014

LOUBOUTIN
2014

ŞARAP GİBİ...
LIKE WINE...
2014

GENÇLİK
YOUTH
2014

IOHUSA
POSTPARTUM
2013

KIRIK
BROKEN
2013

ZENGİNİM
I AM RICH
2014

EMRE SENAN
BANAL

5 nisan-3 mayıs 2014
5 april- 3 may 2014

60. doğum günü etkinliğine dönüşen "Banal" başlıklı serginin açılışı, sanatçının kendisine verdiği banal bir armağan oldu.

Sergide yer alan tuvaler, desenler, video ve dijital yerleştirmelerin tümü "Banal" adını taşıyor. Sergi ile aynı adı taşıyan bir kitap ve güncellenen iPad uygulaması da birlikte sunuluyor.

The opening of the exhibition "Banal" also became a celebration of his 60th birthday; a banal present from the artist to himself.

The canvases, drawings, videos, and digital installations in the exhibition are all titled "Banal". A book bearing the same title as the exhibition and an updated iPad application was also presented at the opening.

BANAL

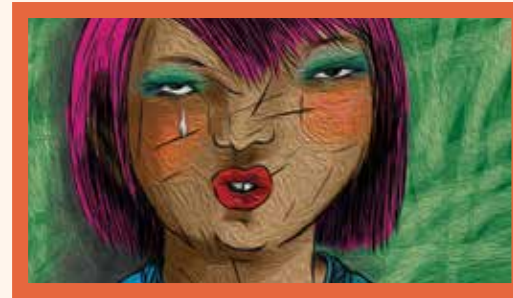
BANAL-KARA KUTU-VIDEO
BANAL-BLACK BOX-VIDEO
2014

BANAL-FUME
2014

BANAL-HAPPY HOUR
2014

BANAL-GÖZÜMDEKİ PORTRERLER-VIDEO
BANAL-PORTRAITS IN MY SIGHT-VIDEO
2014

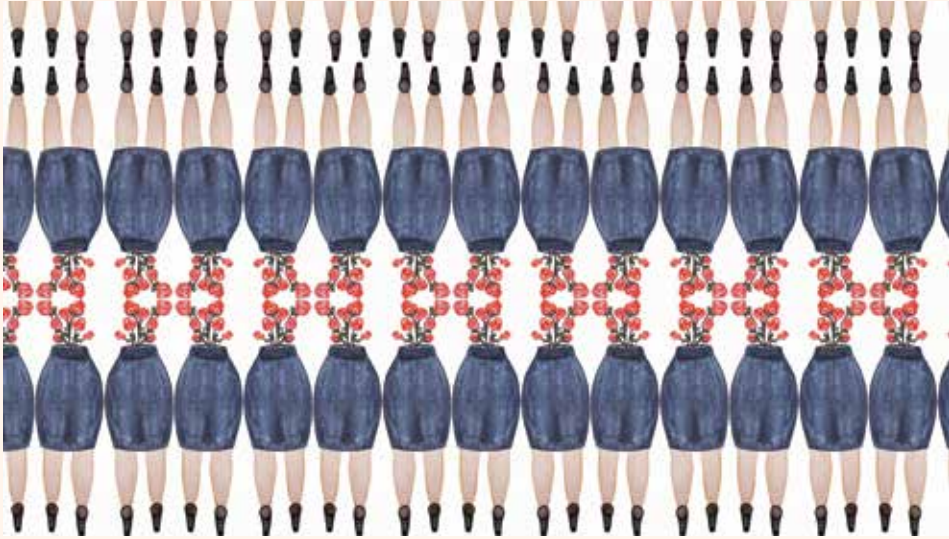
GAMZE TAŞDAN
MESELE YOK
NO BIG DEAL!

10 mayıs-14 haziran 2014
 10 may-14 june 2014

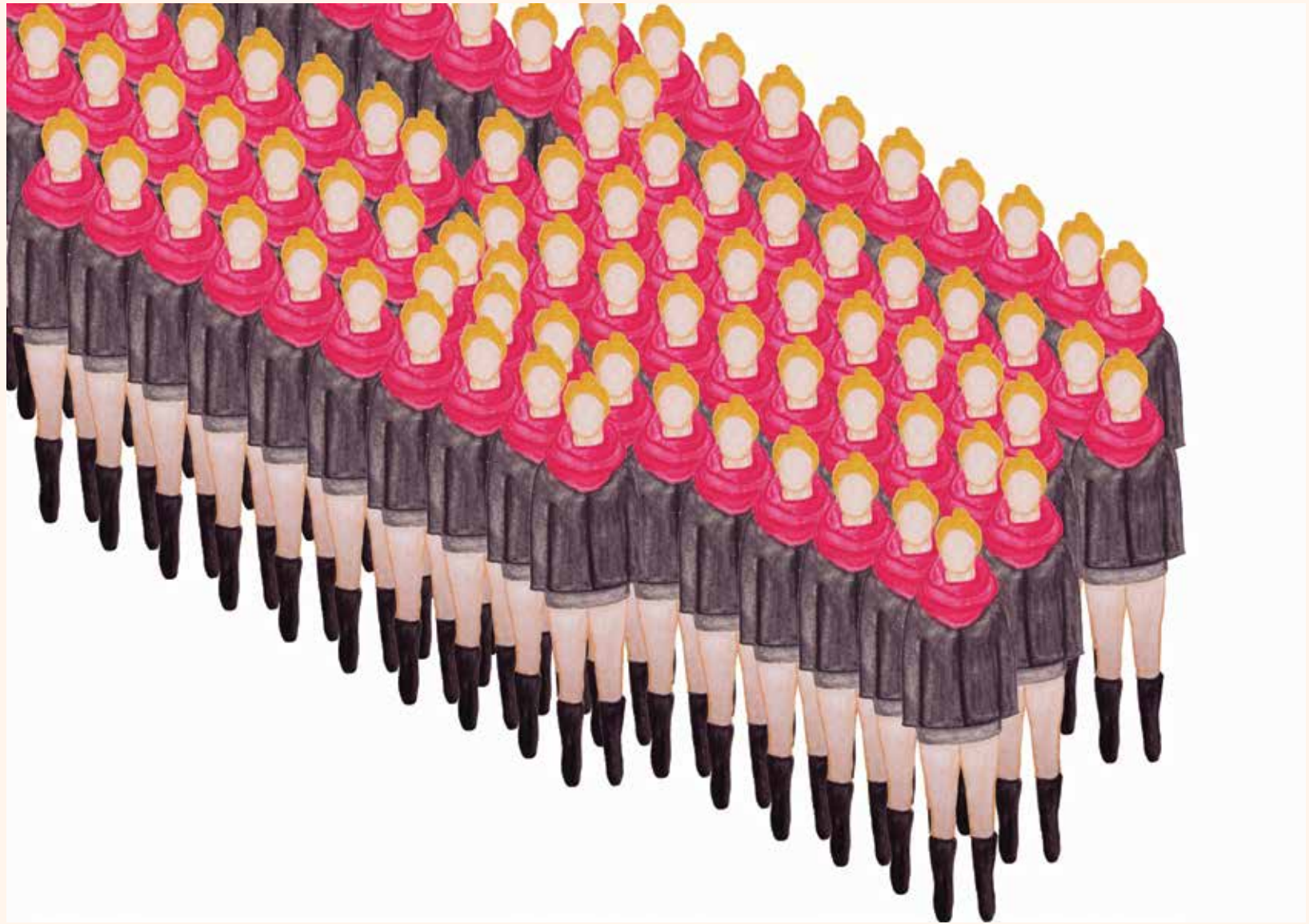
Gamze Taşdan'ın ilk kişisel sergisi "Mesele Yok!" daki çalışmalarının çıkış noktasını Türk sinemasında kadınlık halleri, toplumsal cinsiyet ve geleneksel kültür kavramları oluşturuyor. İşlerinde, dilde ve görsellikte kadını ikincil kılan unsurları abartarak, ya da onları bozup yeniden kurarak sonunu erkeğin yazdığı hikâyeleri değiştiriyor. Özellikle 80'ler sineması sanatçı için önemli bir ilham kaynağı. Bu dönem, bir yandan feminizm etkisinde ama filmin sonunda kadının erkek egemen düzene teslim olduğu toplumsal içerikli filmleriyle, diğer yandan da bikiñili, davetkâr ama elde edilemeyen kadınların, maço erkekler tarafından kovalandığı popüler örnekleriyle hala yerleşik olan bir bakış açısını yansıtıyor. Birçok kadının özgür bir hayat yaşıyormuş gibi davrandığı, ancak sürekli olarak kendini, yaşadıklarını, istek ve arzularını inkâr etmeye zorlandığı toplumda, bu durumu görünür kılarak söylemsel bir özgürlük alanı yaratıyor. İşlerinde, kimi zaman kendi yüzünü ve bedenini de birer imge olarak kullanan sanatçı, alaycı tavrıyla dikkati çekiyor.

The works in Gamze Taşdan's first solo exhibition "No Big Deal!" take as their starting point states of womanhood, gender, and traditional culture in Turkish cinema. In her works, by exaggerating linguistic and visual elements that subordinate women, or by deconstructing and reconstructing these, she changes stories whose endings are written by men. The artist especially draws inspiration from movies of the 1980s. During that period, on the one hand were films with social content which were influenced by feminism yet ended with women surrendering to the male-dominated system; and on the other hand were popular the male-dominated system; and on the other hand were popular examples in which enticing yet unattainable women in bikinis were chased by macho men. Through these films, the 1980s is an era which reflects a view that continues to hold sway today. In a society in which many women act as if they have a free life yet are constantly forced to deny what they are, what they experience, and their wishes and desires, Taşdan renders this situation visible and thus creates a discursive space of freedom. The artist, who sometimes uses her own face and body as images, draws the attention with her mocking attitude.

HER DAİM ÇİÇEK
 FOREVER FLOWERS
 2014

KIZLAR
 GIRLS
 2014

HER DAİM MİNİ
 FOREVER MİNİ
 2014

BÜLENT ERSOY
 'SEN BENİ ÖMRÜNCE UNUTAMAZSIN'
 (A SONG BY BÜLENT ERSOY)
 2014

YAZ SERCİSİ SUMMER EXHIBITION

21 haziran-26 temmuz 2014
21 june-26 july 2014

SANATÇILAR ARTISTS

İdil Akbostancı
Aydan Baktır
Bayram Candan
Şakir Gökçebağ
Can Göknil
Aşlımay Altay
Güler Güngör
Raziye Kubat
Nermin Kura
Selin Kohen
Suzy Hug Levy
Emre Senan
Rüçhan Şahinoğlu
Yıldız Şermet
Gamze Taşdan
Esmâ Paçal Turam

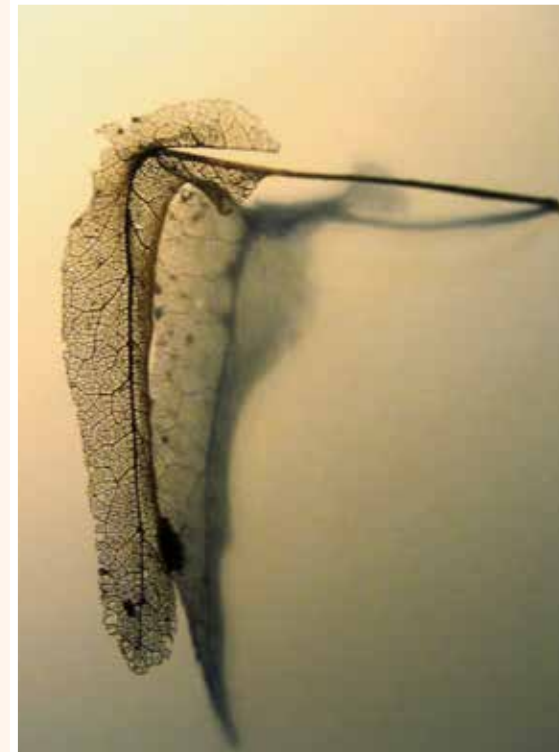

SELİN KOHEN LEVİ
BALERİN
BALLERINA
2014

CAN GÖKNİL
ANILAR
MEMORIES
2014

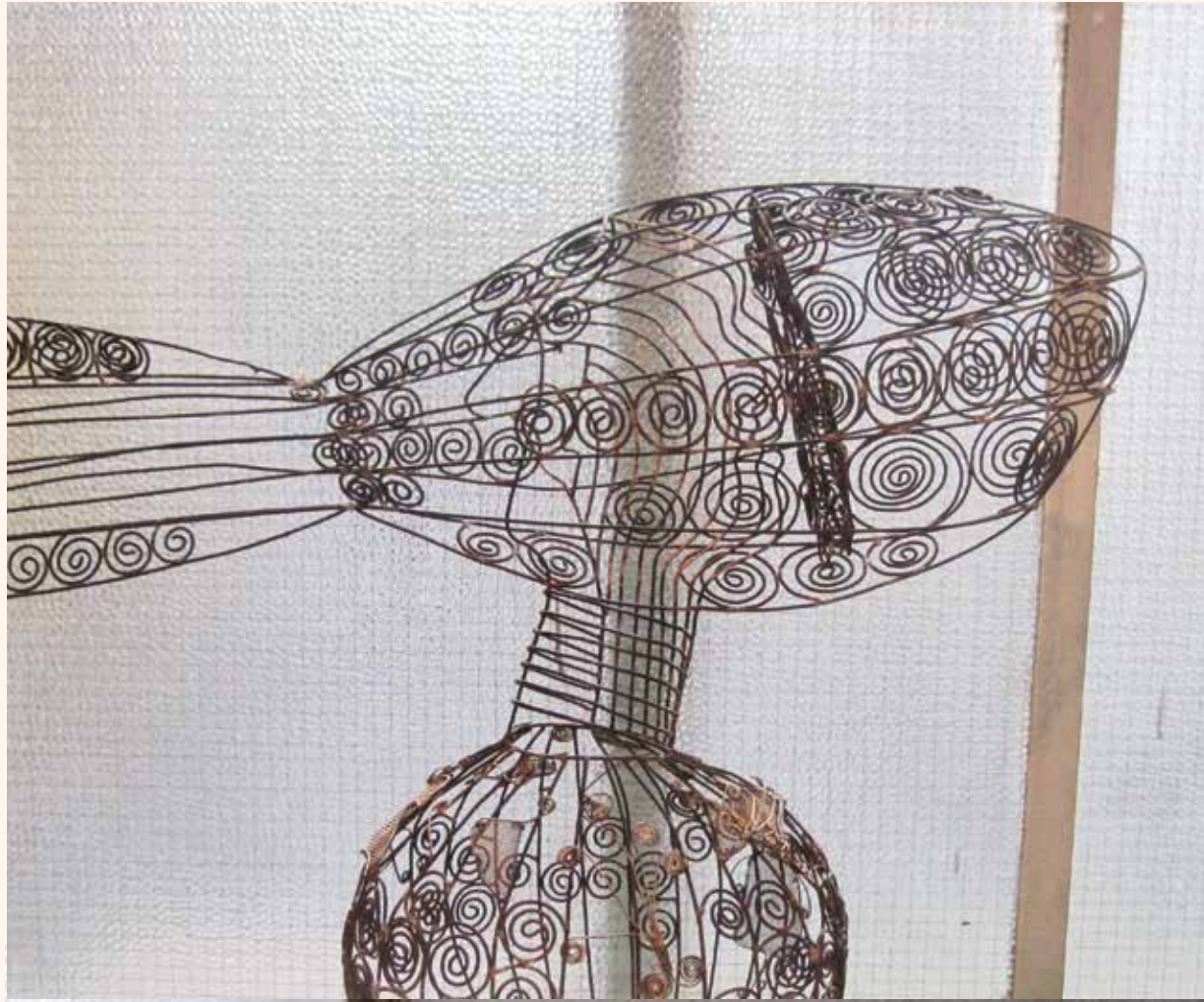
EMRE SENAN
BANAL 6
2014

NERMİN KURA
VAR YOK
BEING, NON-BEING
2006

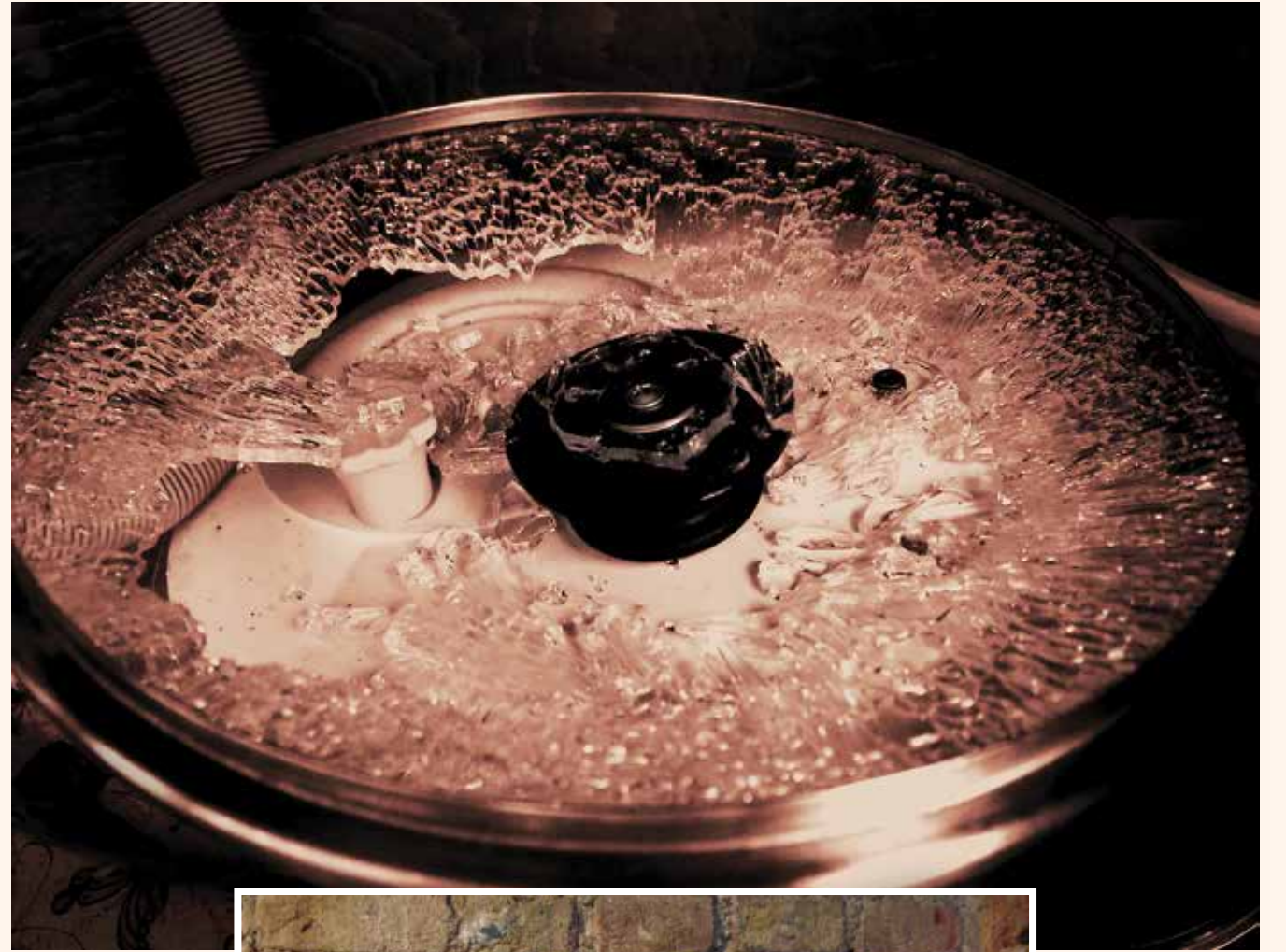
YAZ SERCİSİ
SUMMER EXHIBITION

GÜLER CÜNGÖR
KUŞLU-BALIKLI
WITH BIRDS AND A FISH
2014

GÜLER CÜNGÖR
TÜLLÜ KUŞ
BIRD
2014

RAZİYE KUBAT
EKMEK KAVGASI
STRUGGLING FOR A LIVING
2014

GAMZE TAŞDAN
PAZARDA HANIMLAR
SHOPPING LADIES
2014

BİR REKLAM ARASI AN AD BREAK

13 eylül-8 ekim 2014
13 september-8 october 2014

SANATÇILAR ARTISTS

Şebnem Arıkan
Aydın Baktır
Arzu Başaran
Sakine Çil
Sümbül Eren
Şakir Gökçebağ
Aslımay Altay
Güler Güngör
Raziye Kubat
Lerzan Özer
Maria Sezer
Elif Süsler
Erhan Şermet
Hande Varsat
Suzy Hug Levy
Emre Senan
Y. Bahadır Yıldız
Yıldız Şermet
Gamze Taşdan

Televizyon, radyo, internet, gazete, sosyal medya, toplu taşıma araçları, apartman cepheleri, sokak lambaları ve hatta restoranlarda yemek sonrası servis edilen ıslak mendillerin koruyucu kağıtları gibi hayatımızın hemen hemen her yerini istila eden, içselleştirdiğimiz, benimsediğimiz reklamlar bu kez Galerî Apel sergi programına bir konu olarak katılıyor. Reklamlar, tarihsel süreçte incelendiğinde ortaya çıkıyor ki lisan, mekan ya da zaman fark etmeksizin hayat akışımız hep kısa bir 'ara' ile kesiliyor. Reklam araları, yayın kurumlarının ayakta kalabilmesi için günlük hayata müdahaleyi zorunluluğa dönüştürüyor.

Advertisements have invaded our whole lives; they can be found everywhere from television, radio, Internet, newspapers, and social media to public transportation vehicles, building façades, street lamps, and even the packaging of wet wipes provided after meals at restaurants. This time, the advertisements we so internalize become the subject matter of an exhibition program at Gallery Apel. When we examine advertisement within a historical perspective, it emerges that, regardless of language, time, or place, the flow of our lives is always interrupted by a short 'break'. The intervention of advertisement breaks in our everyday lives is essential for broadcasting institutions to survive.

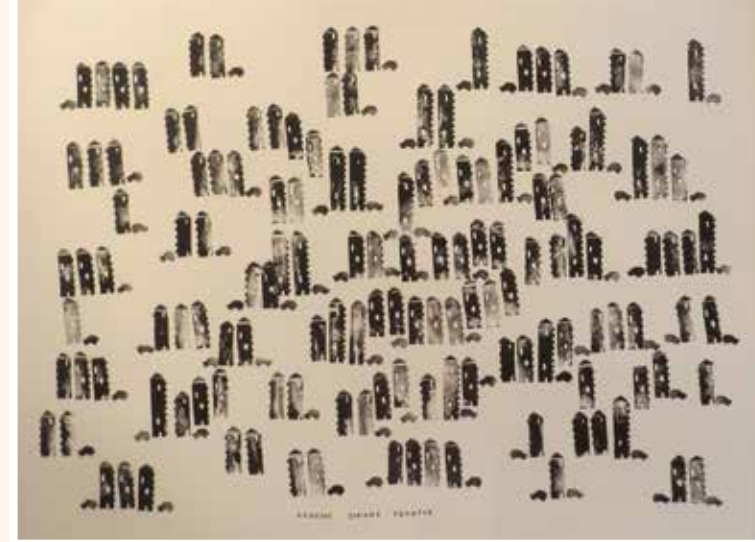
SUZY HUG LEVY
REKLAM ARASI/DİYET ARASI
AD BREAK/DIET BREAK
2014

SÜMBÜL EREN
SERGİ ARASI REKLAM
EXHIBITION AD BREAK
2014

EMRE SENAN
SANAT KONSERVELERİ
JAR-T-S
2014

YILDIZ ŞERMET
KENDİNİ ŞİMART TÜRKİYE
PAMPER YOURSELF TURKEY
2014

ARZU BAŞARAN
İSİMSİZ
UNTITLED
2009

**BİR REKLAM ARASI
AN AD BREAK**

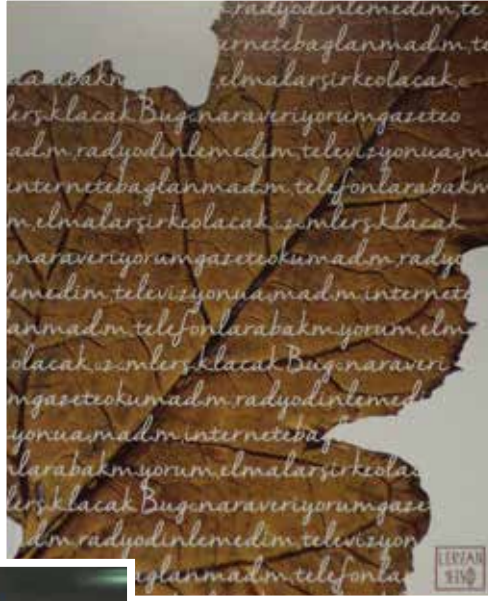
**ERHAN ŞERMET
İSİMSİZ
UNTITLED
2014**

**ASLIMAY ALTAY GÖNEY
SILA DÜKKANI
HEIMAT-LADEN
2014**

**LERZAN ÖZER
ARA VERDİM
I MADE A BREAK
2014**

**ŞEBNEM ARIKAN
KİŞ BEKARI
WINTER BACHELOR
2014**

**ŞEBNEM ARIKAN
AKŞAMÜSTÜ
AFTERNOON
2006**

**RAZİYE KUBAT
RAZİYENİN MERDİVENLERİ
RAZİYE'S STAIRS
2014**

**GAMZE TAŞDAN
DERİN MAVİLERİN SERİNLİĞİ
FRESHNESS OF DEEP BLUE
2014**

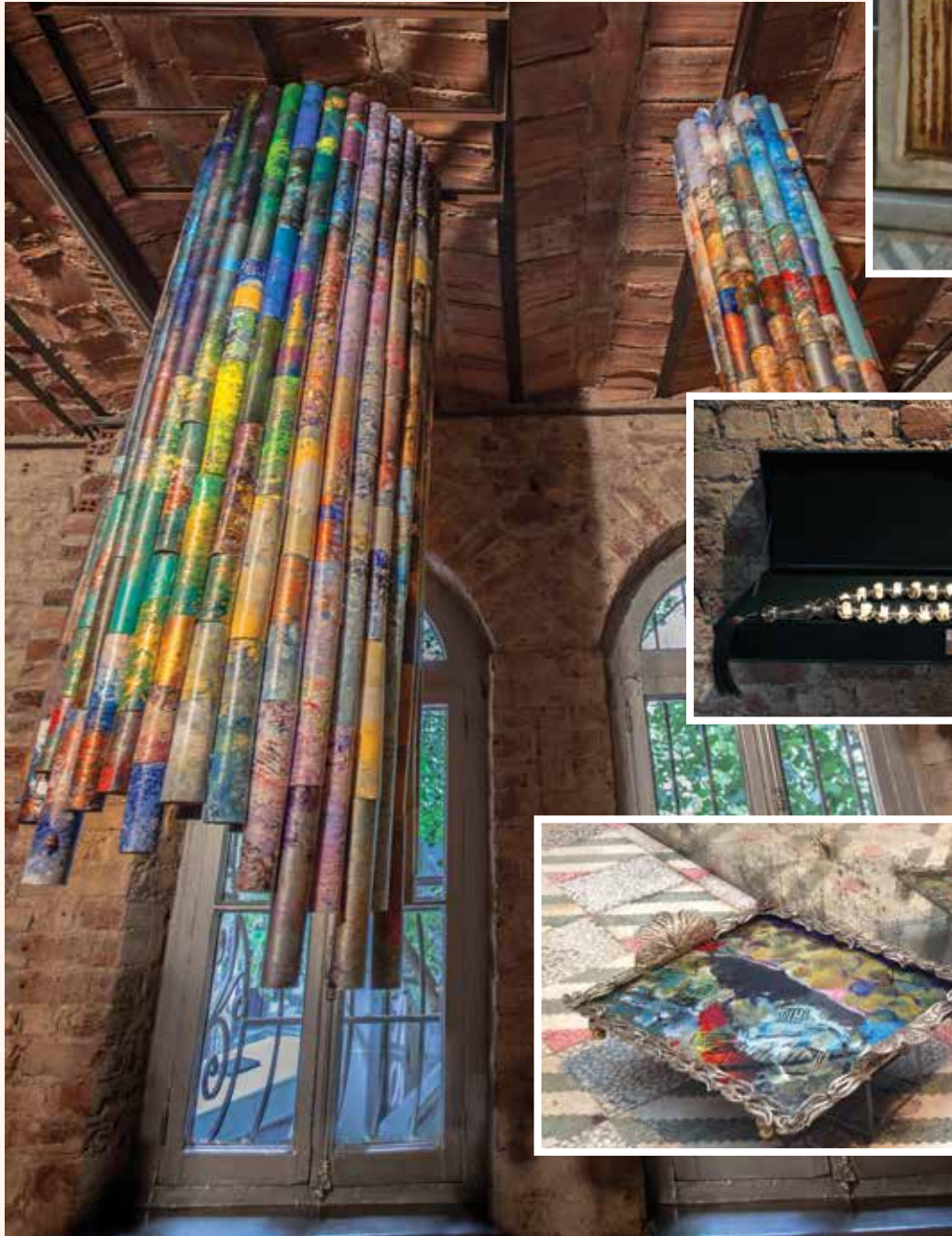
BİR REKLAM ARASI
AN AD BREAK

MARIA SEZER
YAŞAM ALANI
TERRITORY
2014

AYDAN BAKTIR
İHTİYAÇ MOLASI
POWDER TIME
2014

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
İSİMSİZ
UNTITLED
2014

HANDE VARSAT
YA SABİR
PATIENCE BEADS
2012

MARIA SEZER
BUYURUN
HELP YOURSELF
2013, 2014

SAKİNE ÇİL
O BİR İSTANBULLU
(S)HE IS AN İSTANBULLER
2005

ELİF SÜSLER
BEN ARADA İYİYİM
I AM OK IN BETWEEN
2014

Y. BAHADIR YILDIZ
TELEVİZYON
TELEVISION
2013

SAKİNE ÇİL
RESMİ GEÇİT
PAGAENTRY
2014

1998 YILINDAN BERİ SERGİLER

EXHIBITIONS SINCE 1998

DAMAK *
PALATE
14.11-10.12.1998
ZAHOR UL AKHLAQ, MEVLUT AKYILDIZ,
FERHAN TAYLAN ERDER, MEHMET GÜLERYÜZ,
SELMA GÜRBÜZ, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, SUZY HUG LEVY,
NANCY LUNSFORD, NEVZAT SAYIN, YAVUZ TANYELİ ,
FATMA TÜLİN, ÖMER ULUÇ.

YAVUZ TANYELİ
HEYKELLER
SCULPTURES
19.12.1998-10.01.1999

GÜNCELER *
DIARIES
16.01-16.02.1999
AYDAN BAKTIR, ARZU BAŞARAN, CANAN DAĞDELEN,
FERHAN TAYLAN ERDER, BARIŞ EREN, SÜMBÜL EREN,
JALE ERZEN, NURCAN GİZ, CAN GÖKNİL, MERİÇ HIZAL,
BALKAN NACİ İSLİMYELİ, HAYRİYE KOÇ, MURAT MOROVA,
ŞEYMA REİSOĞLU NALÇA, ZEYNEP PERİNÇEK,
REYYAN SOMUNCUOĞLU, YAVUZ TANYELİ, FATMA TÜLİN,
ALP TAMER ULUKILIÇ, EMRE ZEYTİNOĞLU ,
MÜŞERREF ZEYTİNOĞLU.

SELMA GÜRBÜZ
KARANAME, HEYKELLER-DESENLER
BLACK DOCUMENTS, SCULPTURES-DRAWINGS
20.02-17.03.1999

SUZY HUG LEVY
GAZETEDEN
NEWSPAPER SERIES
05.04-04.05.1999

GECE *
LA NOTTE
24.05-24.06.1999
BİLGE ALKOR, AYDAN BAKTIR, ARZU BAŞARAN,
KEZBAN ARCA BATİBEKİ, SELİM CEBECİ, ARTİN DEMİRCİ,
SELMA GÜRBÜZ, AYŞEGÜL ÖNEREN İNCEİSA, SUZY-HUG
LEVY, DOĞAN PAKSOY, NEVZAT SAYIN, FATMA TÜLİN,
ŞENOL YOROZLU, SU YÜCEL.

SOKAK *
LA STRADA
14.09-13.10.1999
MEVLUT AKYILDIZ, SELİM CEBECİ, SAKİNE ÇİL,
İNCİ EVİNER, CAN GÖKNİL, ŞİRİN İSKİT, SUZY HUG LEVY,
NEVZAT SAYIN, EMRE ZEYTİNOĞLU,
MÜŞERREF ZEYTİNOĞLU.

ŞENOL YOROZLU
ÇADADA
18.10-14.11.1999

KIYAFETNAME
COSTUME DOCUMENTS
23.11-14.10.1999
YASEMİN ASLAN BAKIRİ, ESRA CARUS GÜLAYDIN, AYFER
KALSIN, YILDIZ S. ŞERMET, LERZAN ÖZER YELTAN.
KATALOG

TOPRAK VE LİF 2000 *
EARTH AND FIBER 2000
23.12.1999-31.01.2000
HANDAN BÖRÜTEÇENE, CANAN DAĞDELEN, SELMA GÜRBÜZ,
GÜLSÜN KARAMUSTAFA, NERMİN KURA,
SUZY HUG LEVY, ŞEYMA REİSOĞLU NALÇA, YAVUZ TANYELİ.

SELMA GÜRBÜZ
YÜNNAME
WOOLEN DOCUMENTS
03-29.02.2000
KATALOG

GÜLSÜN KARAMUSTAFA
VAAT EDİLMİŞ RESİMLER
PROMISED PAINTINGS
04.03-04.04.2000

FATMA TÜLİN
11.04-09.05.2000

YAZ KARMASI
23.05-09.06.2000
CANAN DAĞDELEN, NURCAN GİZ, SELMA GÜRBÜZ,
AYŞEGÜL İNCEİSA, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, NERMİN KURA,
YAVUZ TANYELİ, FERHAN TAYLAN, FATMA TÜLİN,
LERZAN ÖZER YELTAN, ŞENOL YOROZLU,
EMRE ZEYTİNOĞLU.

STEPHANİE ROSE
ANATOLIA REDUX
ANADOLU YENİDEN

RANDALL SCHMITT
ARTIFICIAL CORRIDOR
YAPAY KORİDOR
14.09-12.10.2000

ART-KART 2000
17.10-17.11.2000
17 OCTOBER-17 NOVEMBER 2000
BİLGE ALKOR, SEVİNÇ ALTAN, TOMUR ATAGÖK,
FİGEN AYDINTAŞBAŞ, AYDAN BAKTIR, ARZU BAŞARAN,
KEZBAN ARCA BATİBEKİ, CERARD BARBOT, KIARA BEER,
SAKİNE ÇİL, CANAN DAĞDELEN, ARTİN DEMİRCİ,
İPEK DUBEN, ÖZDEN ERDEM, SÜMBÜL EREN, JALE ERZEN,
NURCAN GİZ, ESRA CARUS GÜLAYDIN, SELMA GÜRBÜZ,
CAN GÖKNİL, MERİÇ HIZAL, AYŞEGÜL ÖNEREN İNCEİSA,
BALKAN NACİ İSLİMYELİ, ŞİRİN İSKİT,
GÜLSÜN KARAMUSTAFA, YÜCEL KALE, AYFER KALSIN,
MARIANNA KİNZER, NERMİN KURA, SUZY HUG LEVY,
JUAN LUCAS, NANCY LUNSFORD, SİNAN LOGİE,
JULİE MARDİN, MURAT MOROVA, ŞEYMA REİSOĞLU NALÇA,
ZEYNEP PERİNÇEK, LEYLA SAKPINAR, NEVZAT SAYIN,
YILDIZ S. ŞERMET, ORHAN TAYLAN, NURSEREN TOR,
EROL TURGUT, FATMA TÜLİN, ÖMER ULUÇ,
LERZAN Ö. YELTAN, ŞENOL YOROZLU,
MÜŞERREF ZEYTİNOĞLU, EMRE ZEYTİNOĞLU.

ARZU BAŞARAN
25.11-23.12.2000

2001 GECE MASALLARI *
TWOTHOUSANDANDONE NIGHT STORIES
05.01-05.02.2001
GÜLER GÜNGÖR, ŞİRİN İSKİT, YÜCEL KALE, SUZY HUG LEVY,
ENİS TAHSİN ÖZGÜR, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET,
YILDIZ ŞERMET.

ŞİRİN İSKİT
DEPAYSAGE
08.02-15.03.2001

HÜNERNAME
29.03-24.04.2001
ESRA CARUS GÜLAYDIN, YILDIZ S. ŞERMET,
LERZAN ÖZER YELTAN.

KAÇIT İŞLER
PAPER WORKS
17.05-15.06.2001
ARZU BAŞARAN, SÜMBÜL EREN, SELMA GÜRBÜZ, ŞİRİN
İSKİT, BALKAN NACİ İSLİMYELİ, GÜLSÜN KARAMUSTAFA,
SUZY HUG LEVY, JUAN BOTELLA LUCAS, ESMA PAÇAL
TURAM, LEYLA SAKPINAR, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, YILDIZ
ŞERMET, NURSEREN TOR, FATMA TÜLİN, ŞENOL YOROZLU.

CANAN DAĞDELEN
AT HOME
28.06-15.07.2001

HASAT *
HARVEST
19.10-19.11.2001
ENGİN AKIN, CEM AYDOĞAN, FİLİZ BAŞARAN, CAN GÖKNİL,
YÜCEL KALE, AYFER KALSIN, GÜLSÜN KARAMUSTAFA,
SUZY HUG LEVY.

AZADE KÖKER
TRANSPARENCY
25.11-30.11.2001

TOPRAK VE LİF 2002 *
EARTH AND FIBER 2002
10.12.2001-17.01.2002
ESRA CARUS, SAKİNE ÇİL, ŞİRİN İSKİT,
KURUCU KOÇANOĞLU, LERZAN ÖZER, LEYLA SAKPINAR,
MARIA SEZER, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET, YILDIZ ŞERMET,
ESMA PAÇAL TURAM.

SELMA GÜRBÜZ & MARCO DEL RE
"BAŞBAŞA" JOINT WORKS "CARA A'CARA"
24.01-07.03.2002

SELİM BİRSEL
İNTROSPEKTİF
NESNELER ALEMİNE VE BAŞKA DİYARLARA
INTROSPECTIVE
TO THE WORLD OF OBJECTS AND OTHER AREAS
15.03-07.04.2002
KATALOG

YILDIZ ŞERMET
SESSİZ
SILENT
12.04-07.05.2002

TAKSİM-ASYA'DA TAKSİM
TAKSİM- IN ASIA- TAKSİM
MARMARA UNIVERSITY FINE ARTS FACULTY
EXHIBITION HALL
12.04-12.05.2002
ŞİRİN İSKİT, KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER,
SUZY HUG LEVY, LERZAN ÖZER, YILDIZ ŞERMET,
ESMA PAÇAL TURAM. KATALOG

TAHTA İŞLER *
WOODWORK
16.05-12.06.2002
CEM AYDOĞAN, NİLÜFER ERGİN, CAN GÖKNİL, YÜCEL KALE,
RAZİYE KUBAT, JUAN BOTELLA LUCAS, SUZY HUG LEVY,
TUĞRUL SELÇUK, NURSEREN TOR.

İŞKEMLE * *
CHAIR *
18.06-25.07.2002
AYDAN BAKTIR, ERICA BEARD, ESRA CARUS, SÜMBÜL EREN,
GÜLER GÜNGÖR, SELMA GÜRBÜZ, ŞİRİN İSKİT, YÜCEL KALE,
KURUCU KOÇANOĞLU, JUAN BOTELLA LUCAS,
BİHRAT MAVİTAN, MENTALKLINİK, LEVENT MORÇÖK,
ŞEYMA REİSOĞLU NALÇA, KOSTİS PSARAS, TUĞRUL SELÇUK,
EMRE SENAN, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET, NURSEREN TOR.

ESMA PAÇAL TURAM
İZLEYENLER
SPECTATORS
25.09-25.10.2002
KATALOG

YÜCEL KALE
ZZZZZZZZ
06.11-12.12.2002
KATALOG

EZOP'UN DOSTLARI 2002 *
FRIENDS OF AISOP 2002
19.12.2002-20.01.2003
ENGİN AKIN, FİLİZ BAŞARAN, ERICA BEARD, NİLÜFER ERGİN,
ŞİRİN İSKİT, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU,
SUZY HUG LEVY, JULİE MARDİN, AYŞEGÜL ÖNEREN,
LERZAN ÖZER, ENİS TAHSİN ÖZGÜR, TUĞRUL SELÇUK,
EMRE SENAN, MARIA SEZER, YILDIZ ŞERMET,
ESMA PAÇAL TURAM, EBRU YILMAZ, ŞENOL YOROZLU.

KURUCU KOÇANOĞLU
IŞIKLI GEÇMİŞ ZAMAN
THE PAST, LIT
30.01-06.03.2003

LERZAN ÖZER
KIRILMA NOKTASI
BREAKING POINT
19.03-17.04.2003

ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET
ÇİÇEK-BÖCEK"
BRINDILLES ET BESTIOLES
24.04-24.05.2003

METAL İŞLER
METAL WORKS
03.06-03.07.2003
LALE ÇAVULDUR, GÜLER GÜNGÖR, SELMA GÜRBÜZ,
ŞİRİN İSKİT, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU,
SUZY HUG LEVY, LEYLA SAKPINAR, TUĞRUL SELÇUK,
EMRE SENAN, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM.

BAÇ; ŞAIRİN BAHÇESİ *
BACH; POET'S GARDEN
18.10-28.11.2003
CANAN DAĞDELEN, SAKİNE ÇİL, GÜLER GÜNGÖR,
SELMA GÜRBÜZ BALKAN NACİ İSLİMYELİ, HASAN BÜLENT
KAHRAMAN, KURUCU KOÇANOĞLU, TUĞRUL SELÇUK, YILDIZ
ŞERMET.

CEM AYDOĞAN
MY OLD FRIEND ATATÜRK
01-23.11.2003

TÜRKİYE'DEN GÜNÜMÜZ RESİM VE HEYKEL SANATI
CONTEMPORARY PAINTING AND SCULPTURE FROM TURKEY
AB BİNASI BRÜKSEL
29.10.2003-27.02.2004
KATALOG

NURSEREN TOR-JUAN BOTELLA LUCAS
ÇÖLDE İNANDIRMAK
TO CONVINCE IN THE DESERT"
02.12.2003-07.01.2004

TOPRAK VE LİF 2004 *
EARTH AND FIBER 2004
15.01-20.02.2004
İDİL AKBOSTANCI, ASLIMAY ALTAY,
YASEMİN ARSLAN BAKIRİ, FİLİZ BAŞARAN,
SÜMBÜL EREN, YÜCEL KALE, AYFER KALSIN,
JUAN BOTELLA LUCAS, TUĞRUL SELÇUK,
RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU.

DAHA FAZLA RÜZGAR, TÜRKİYE'DEN DÖRT GÜNÜMÜZ
SANATÇISI *
MORE WIND-FOUR CONTEMPORARY ARTISTS FROM TURKEY
YOKOHAMA PORTSIDE GALLERY
25.02-26.03.2004
KATALOG
SELMA GÜRBÜZ, YÜCEL KALE, ŞEYMA REİSOĞLU,
LERZAN ÖZER.

RAZİYE KUBAT
KOŞ ZAZİ KOŞ
RUN ZAZİ RUN
26.02-27.03.2004
KATALOG

SELMA GÜRBÜZ
CİN İLE PERİ
THE FAIRY AND THE GENIE
01.04-01.05.2004
KATALOG

CONTEMPORARY PAINTING AND
SCLUPTURE FROM TURKEY
LYNGBY KÜLTÜR EVİ
LYNGNYDANİMARKA
06-16.05.2004

MELİNA MERCURY KÜLTÜR MERKEZİ ATİNA, YUNANİSTAN,
MELINA MERCURY CULTURAL CENTER, ATHENS, GREECE
20.05-15.07.2004
KATILAN GALERİLER-PARTICIPATING GALLERIES;
GALERİ APEL, GALERİ NEV (ANKARA), GALERİST,
TEM SANAT GALERİSİ
SELİM ALTAN, ARZU BAŞARAN, LEYLA GEDİZ,
GÜLER GÜNGÖR, HAKAN GÜRSOYTRAK, ERGİN İNAN,
GÜLSÜN KARAMUSTAFA, KURUCU KOÇANOĞLU,
RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, KEMAL ÖNSOY,
İRFAN ÖNÜRMEN, ABDÜLKADİR ÖZTÜRK,
TUĞRUL SELÇUK, YILDIZ ŞERMET, CANAN TOLON,
YILDIZ TOPDAĞI, GÜRHAN YÜCEL.

GÜLSÜN KARAMUSTAFA
VAAT EDİLMİŞ RESİMLER
PROMISED PAINTINGS
14.05-12.06.2004

TÜRKİYE-PLASTİK DİYALOGLAR
TURQUIE-DIALOGUES PLASTIQUES
TURKIJE-PLASTISCHE DIALOGEN
BRUSSELS' CITY HALL, HOTEL DE VILLE DE BRUXELLES,
BRÜKSEL KÜLTÜREVİ
23.06-22.08.2004
KATILAN GALERİLER-PARTICIPATING GALLERIES;
GALERİ APEL, GALERİ NEV(ANKARA), GALERİST,
TEM SANAT GALERİSİ
SELİM ALTAN, ARZU BAŞARAN, LEYLA GEDİZ,
GÜLER GÜNGÖR, HAKAN GÜRSOYTRAK,
SUZY HUG LEVY, ERGİN İNAN, GÜLSÜN KARAMUSTAFA,
KURUCU KOÇANOĞLU, RAZİYE KUBAT, KEMAL ÖNSOY,
İRFAN ÖNÜRMEN, ABDÜLKADİR ÖZTÜRK, TUĞRUL SELÇUK,
YILDIZ ŞERMET, CANAN TOLON, GÜRHAN YÜCEL,
MEHMET AYDOĞDU, NAZİFE CAN, NEVZAT ÇOPUR,
NİHAAT DEMİR, ÖMER ÖZÇETİN.

TÜRKİYE-PLASTİK DİYALOGLAR
TURQUIE-DIALOGUES PLASTIQUES
TURKIJE-PLASTISCHE DIALOGEN
DRAWING AS THE COMMON DENOMINATOR
ORTAK PAYDA OLARAK ÇİZİM *
BRUSSELS' CITY HALL, HOTEL DE VILLE DE BRUXELLES,
BRÜKSEL KÜLTÜREVİ
23.06-22.08.2004
KATALOG
SELİM BİRSEL, SELMA GÜRBÜZ, BALKAN NACİ İSLİMYELİ,
ENİS TAHSİN ÖZGÜR, YILDIZ ŞERMET,
MÜRÜVVET TÜRKYILMAZ.

DEREDEN TEPEDEN *
FROM HILLS AND DALES
06.07-06.08.2004
İDİL AKBOSTANCI, FİLİZ BAŞARAN, CANAN DAĞDELEN,
FERHAN TAYLAN ERDER, GÜLER GÜNGÖR,
KURUCU KOÇANOĞLU, NERMİN KURA, LERZAN ÖZER,
ZEYNEP PERİNÇEK, TUĞRUL SELÇUK, MARIA SEZER,
RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, NURSEREN TOR,
ESMA PAÇAL TURAM.

TUĞRUL SELÇUK
HAYATAĞACI
TREE OF LIFE
09.09-09.10.2004

ASLIMAY ALTAY
SEYYAH
TRAVELLER
14.10-13.11.2004

MEHMET AKSOY
VAHDET-İ VÜCUTTAN ŞAMAN'A
FROM 'UNITY OF BEING' TO THE SHAMAN
25.11-28.12.2004

GÜLER GÜNGÖR
OYUN
GAME
06.01-05.02.2005

PERDE *
CURTAIN
10.02-12.03.2005
İDİL AKBOSTANCI, ASLIMAY ALTAY, AYDAN BAKTIR, ERICA BEARD, SAKİNE ÇİL, SÜMBÜL EREN, SELMA GÜRBÜZ, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, İRFAN ÖNÜRMEN, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM, FATMA TÜLİN.

NEWROZ-YENİGÜN-NEVRUZ *
21.03-10.04.2005
ENDAM ACAR, ALİ AKSAKAL, YÜKSEL ALDEMİR, ASLIMAY ALTAY, AYDAN BAKTIR , FIRAT BİNGÖL, ESRA CARUS GÜLAYDIN, ULAŞ ÇIBUK, SAKİNE ÇİL, ZEYNEL DOĞAN, FIRAT ERDOĞAN, SÜMBÜL EREN, BAHATTİN EREN, SELMA GÜRBÜZ GÜLER GÜNGÖR, ŞİRİN İSKİT, YÜCEL KALE, AZİZ KANAT, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, KURUCU KOÇANOĞLU, RAZİYE KUBAT, DİCLE MEŞE, ELİF MEŞE, RAMAZAN ÖZCAN, MUSTAFA ÖZKUL, LERZAN ÖZER, LEYLA SAKPINAR, EMRE SENAN, MARIA SEZER, BARIŞ SEYİTVAN, NEZİR ŞAHİN YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM, FERİT TURCUT.

YILDIZ ŞERMET
UYKUSUZLAR
INSOMNIOUS
24.03-22.04.2005

ARZU BAŞARAN
İHLÂL
VIOLATION
26.04-28.05.2005

DÜĞÜN-DERNEK,CÜMBÜR-CEMAAT,EVLİ-EVSİZ *
WEDDINGS AND CELEBRATIONS
15.06-30.07.2005
ASLIMAY ALTAY, ARZU BAŞARAN, AZADE KÖKER, CANAN DAĞDELEN, ESMA PAÇAL TURAM, GÜLER GÜNGÖR, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, İDİL AKBOSTANCI, KURUCU KOÇANOĞLU, LERZAN ÖZER, RAZİYE KUBAT, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, SAKİNE ÇİL, SELMA GÜRBÜZ, TUĞRUL SELÇUK, YILDIZ ŞERMET, YÜCEL KALE, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET.

KOMŞU *
NEIGHBOURS
GALERİ APEL,
14.09-22.10.2005
ENGİN AKIN, ASLIMAY ALTAY, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAÇ, YÜCEL KALE, AZADE KÖKER, LERZAN ÖZER , EMRE SENAN, MARIA SEZER, ERHAN ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM.

KOMŞU *
NEIGHBOURS
DIYARBAKIR SANAT MERKEZİ (DSM)
19.11-07.12.2005
ENGİN AKIN, ASLIMAY ALTAY, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAÇ, YÜCEL KALE, AZADE KÖKER, LERZAN ÖZER, EMRE SENAN, MARIA SEZER , ERHAN ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM EBRU YILMAZ.

FİLİZ BAŞARAN
MASUMİYET
INNOCENCE
26.10-03.12.2005

YÜCEL KALE
AHCAMŞAP
WOODGLASS
08.12.2005-07.01.2006

RÜZGAR ARAYIŞTA
JAPONYA'DAN ÜÇ ÇAĞDAŞ SANATÇI
WANDERING WIND
THREE CONTEMPORARY ARTISTS FROM JAPAN
KURATÖR: KO MATSUNAGA
19.01-11.022006
TOMOKO ESASHİ, KOJI NAKASE, YOSHIAKI WATANABE.

KENDİNE AİT BİR ODA?, BEŞ SANATÇI, BEŞ ODA
A ROOM OF ONE'S OWN? FIVE ARTISTS, FIVE ROOMS
16.02-18.03.2006
BAYRAM CANDAN, ŞİRİN İSKİT, RAZİYE KUBAT, KURUCU KOÇANOĞLU, LEYLA SAKPINAR.

ESMA PAÇAL TURAM
İÇİMİZDEN BİRİ
ONE OF US
23.03-22.04.2006
BROŞÜR

ZAMANIN LALE HALİ
TENSES OF THE TULIP
DARPHANE-İ AMİRE
THE IMPERIAL OF MINT
08-28.2006
KATALOG
ENGİN AKIN, ASLIMAY ALTAY, AYDAN BAKTIR, BAYRAM CANDAN, GÜLER GÜNGÖR, SELMA GÜRBÜZ, AYFER KALSIN, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, HENNY VAN LEEUWEN, SUZY HUG LEVY, LERZAN ÖZER, THECLA RENDERS, MARIA SEZER, YILDIZ ŞERMET.

SELMA GÜRBÜZ
20. YIL SERGİSİ
FELINE II-20TH ANNIVERSARY
27.04-28.05.2006

NATÜR-MORT
STILL LIFE
GALERİST
08-13.05.2006
KATILAN GALERİLER-PARTICIPATING GALLERIES:
GALERİ APEL, GALERİ NEV, C.A.M., GALERİ X-İST, GALERİST. İDİL AKBOSTANCI, ASLIMAY ALTAY, AYDAN BAKTIR, BAYRAM CANDAN, GÜLER GÜNGÖR, ŞİRİN İSKİT YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, SUZY HUG LEVY, LERZAN ÖZER, LEYLA SAKPINAR, EMRE SENAN, MARIA SEZER, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, ERHAN ŞERMET, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM.

ÇARŞI-PAZAR *
SHOP'N-BAZAAR"
02.06-02.07.2006
İDİL AKBOSTANCI, ENGİN AKIN, ASLIMAY ALTAY, ERICA BEARD, CAN GÖKNİL, GÜLER GÜNGÖR, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, SUZY HUG LEVY, LERZAN ÖZER, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM.

TUĞRUL SELÇUK
GDO TOHUM
CMO SEED
14.09-14.10.2006

ASLIMAY ALTAY
FÜLK-İ FELEK (DÜNYA KAYIÇI)
THE WORLD DİNGY
31.10-25.11.2006

İDİL AKBOSTANCI
DOĞADAN
FROM NATURE
30.11-30.12.2006

RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU
SOLGUN DOĞA
WILTED NATURE
30.11-30.12.2006

CONTEMPORARY İSTANBUL
ZİYARET
VISIT THE VISIT
21-24.12.2006
SELMA GÜRBÜZ, YÜCEL KALE, AZADE KÖKER, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM.

TOPRAK VE LİF 2007
EARTH AND FIBER 2007
11.01-10.02.2007
RAMAZAN BAYRAKOĞLU, BAYRAM CANDAN, ŞAKİR GÖKÇEBAÇ, CAN GÖKNİL, GÜLER GÜNGÖR, RAZİYE KUBAT, İRFAN ÖNÜRMEN.

EMRE SENAN
MASALAR (SANDALYESİZ)
TABLES (WITHOUT CHAIRS)
15.01-17.03.2007

CANAN DAĞDELEN
ELDE
AT HAND
22.03-21.04.2007

SAKİNE ÇİL
DUVAR
THE WALL
22.03-22.04.2007

KURUCU KOÇANOĞLU
YAZMADIKLARIM İLE KARINCALAR
WHAT I HAVE NOT YET WRITTEN AND ANTS
26.04-26.05.2007

GÜLER GÜNGÖR
YILAN, ZAMAN
SNAKE, TIME
1-30.06.2007

SAYFALAR *
PAGES
06.08-20.10.2007
ASLIMAY ALTAY, BAYRAM CANDAN, CAN GÖKNİL, YÜCEL KALE, AZADE KÖKER, RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, NANCY LUNSFORD, EMRE SENAN, YILDIZ ŞERMET.

OKUMA ODASI-BİR KÖŞE *
DAS LESEZIMMER-EINE ECKE
ULUSLARARASI FRANKFURT KİTAP FUARI
INTERNATIONAL FRANKFURT BOOK FAIR
10-24.10.2007
ASLIMAY ALTAY, AZADE KÖKER, CAN GÖKNİL, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, YILDIZ ŞERMET.

TOG TOPLUM GÖNÜLLÜLERİ VAKFI SERGİSİ
TOG EXHIBITION
23.10.2007
ASLIMAY ALTAY, CANAN DAĞDELEN, GÜLER GÜNGÖR, SELMA GÜRBÜZ, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, TUĞRUL SELÇUK, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM.

JUAN BOTELLA LUCAS
AKLINI OYNATMALAR
BAILES DE MENTE
26.10-17.11.2007

OKUMA ODASI-BİR KÖŞE
SALA LETTURA-UN ANGOLO
TERRA DI LIBRI, SANTA MARIA DELLA SCALA, SIENA
08-11.11.2007
ASLIMAY ALTAY, AZADE KÖKER, CAN GÖKNİL, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, YILDIZ ŞERMET.

ESMA PAÇAL TURAM
KAPI AÇIK
OPEN DOOR
22.11-19.12.2007

CONTEMPORARY İSTANBUL
GÜNEŞLİ GÖLGELİ
SUNNY SHADOWS
29.11-02.12.2007
SELMA GÜRBÜZ

NERMİN KURA
FOLLUK
CRADLE OF SILENCE
27.12.2007-26.01.2008

RAMAZAN BAYRAKOĞLU
KOLEKSİYON PARÇALARI
COLLECTION PIECES
27.12.2007-26.01.2008

BAYRAM CANDAN
BU İŞYERİNDE GREV VAR
RESİM-İŞ HEYKEL-İŞ
ON STRIKE
31.01-01.03.2008

YÜCEL KALE
DALIŞ AÇISI
FIXED GAZE
6.03-05.04.2008

SELMA GÜRBÜZ
GÜNEŞLİ GÖLGELİ
SUNNY SHADY
10.04-10.05.2008

BAHADIR YILDIZ
SON KATMAN
LAST STRATUM
APEL 5/2
19.04-22.05.2008

ŞAKİR GÖKÇEBAÇ
YARIM ELMA
(CUTTEMPORARY ART SERİSİNDEN)
HALF AN APPLE
(CUTTEMPORARY ART SERIES)
15.05-14.06.2008

ZEYNEP PERİNÇEK
DÖRT BİR YANA
TOUT UN PAYS
15 MAYIS-14 HAZİRAN 2008
15 MAY-14 JUNE 2008

YAZ KARMA SERGİSİ
SUMMER SEASON GROUP EXHIBITION
08-31.07.2008
BAYRAM CANDAN, SAKİNE ÇİL, ŞAKİR GÖKÇEBAÇ, GÜLER GÜNGÖR, SELMA GÜRBÜZ, YÜCEL KALE, NERMİN KURA, RAZİYE KUBAT, TUĞRUL SELÇUK, MARIA SEZER, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM, BAHADIR YILDIZ.

BENİM ADIM APEL*
JE M'APELLE APEL
11.09-11.10.2008
FRANSIZ KÜLTÜR MERKEZİ - TÜTÜN DEPOSU
İDİL AKBOSTANCI, ENGİN AKIN, MEHMET AKSOY, ASLIMAY ALTAY, CEM AYDOĞAN, FİLİZ BAŞARAN, RAMAZAN AYDAN BAKTIR, ARZU BAŞARAN, SELİM BİRSEL, BAYRAKOĞLU, ERICA BEARD, YÜCEL KALE, LUCAS, BAYRAM CANDAN, SAKİNE ÇİL, CANAN DAĞDELEN, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAÇ, CAN GÖKNİL, SELMA GÜRBÜZ, GÜLER GÜNGÖR, ESRA CARUS GÜNAYDIN, ŞİRİN İSKİT, BALKAN NACİ İSLİMYELİ, YÜCEL KALE,

AYFER KALSIN, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, RAZİYE KUBAT, NERMİN KURA, SUZY HUG LEVY, NANCY LUNSFORD, LERZAN ÖZER, CANAN PAK, LEYLA SAKPINAR, NEVZAT SAYIN, TUĞRUL SELÇUK, EMRE SENAN, MARIA SEZER, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, ERHAN ŞERMET, YILDIZ ŞERMET, NURSEREN TOR, ESMA PAÇAL TURAM, FATMA TÜLİN, Y. BAHADIR YILDIZ.

CANAN PAK
BANA KENDİNİ GÖSTER
REVEAL YOURSELF TO ME
11.09-11.10.2008

BENİM ADIM APEL*
JE M'APELLE APEL
18.10-22.12.2008
GALERİ APEL
İDİL AKBOSTANCI, ENGİN AKIN, MEHMET AKSOY, ASLIMAY ALTAY, CEM AYDOĞAN, YASEMİN ASLAN BAKIRİ, AYDAN BAKTIR, ARZU BAŞARAN, FİLİZ BAŞARAN, RAMAZAN BAYRAKOĞLU, ERICA BEARD, SELİM BİRSEL, JUAN BOTELLA LUCAS, BAYRAM CANDAN, SAKİNE ÇİL, CANAN DAĞDELEN, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAÇ, CAN GÖKNİL, SELMA GÜRBÜZ, GÜLER GÜNGÖR, ESRA CARUS GÜLAYDIN, ŞİRİN İSKİT, BALKAN NACİ İSİMYELİ, YÜCEL KALE, AYFER KALSIN, GÜLSÜN KARAMUSTAFA, KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, NANCY LUNSFORD, NERMİN KURA, CANAN PAK, LEYLA SAKPINAR, NEVZAT LERZAN ÖZER, EMRE SENAN, MARIA SEZER, SAYIN, TUĞRUL SELÇUK, EMRE SENAN, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET, NURSEREN TOR, ERHAN ŞERMET, YILDIZ ŞERMET, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM, FATMA TÜLİN, Y. BAHADIR YILDIZ.

OKUMA KÖŞESİ *
READING CORNER
INTERNATIONAL FRANKFURT BOOK FAIR.
BUCHDRUCKKUNST, ART SPACE
15-19.11.2008
ASLIMAY ALTAY, AYDAN BAKTIR, AZADE KÖKER, BAYRAM CANDAN, CAN GÖKNİL, EMRE SENAN, ENGİN AKIN, HASAN BÜLENT KAHRAMAN, RAZİYE KUBAT, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, YILDIZ ŞERMET, SUZY HUG LEVY.

ASLIMAY ALTAY CÖNEY
TABANKEŞ
WAYFARER
27.11.2008-03.01.2009

RAZİYE KUBAT
BANA MASAL ANLATMA!
DON'T TELL ME TALES
10.01-07.02.2009

"OKUMA KÖŞESİ" TÜRKİYE'DEN GÜNÜMÜZ KİTAP SANATI
"READING CORNER" CONTEMPORARY BOOKART
FROM TURKEY
MUSEUM DER ARBEIT, HAMBURG
16-18.01.2009
ASLIMAY ALTAY CÖNEY, AYDAN BAKTIR, AZADE KÖKER, Y. BAHADIR YILDIZ, BAYRAM CANDAN, CAN GÖKNİL, ESMA PAÇAL TURAM, RAZİYE KUBAT, SELMA GÜRBÜZ, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, YILDIZ ŞERMET, SUZY HUG LEVY

SELİM BİRSEL
ARKA BAHÇE
BACKYARD
12.02-14.03.2009

YILDIZ ŞERMET
TABİATIMIZ
OUR NATURE
21.03-18.04.2009

KURUCU KOÇANOĞLU
DİKENİMGELER
THORN IMAGES
21.03-18.04.2009

Y. BAHADIR YILDIZ
TAHTA-LI
WOOD-EN
28.03-23.04.2009

BAYRAM CANDAN
ZERREDİR BELKİ AMA YOK DENİLEMEZ
PERHAPS IT'S JUST A PIECE OF MOTE YET UNDENIABLE
23.04-23.05.2009

BİZ
US
KAĞİDER- KADIN GİRİŞİMCİLER DERNEĞİ
27.05.2009-27.05.2010
AZADE KÖKER, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, AYDAN BAKTİR,
BAYRAM CANDAN, CAN GÖKNİL, GÜLER GÜNGÖR, ESMA
PAÇAL TURAM, RAZİYE KUBAT, SAKİNE ÇİL, YILDIZ ŞERMET,
SUZY HUG LEVY, ZEYNEP PERİNÇEK, İDİL AKBOSTANCI,

MARIA SEZER
BEKLERİM
AWAITING
30.05-04.07.2009

NURSEREN TOR
TOR
30.05-04.07.2009

YAZ MASALLARI
SUMMER TALES
07-31.07.2009
SELİM BİRSEL, BAYRAM CANDAN, ASLIMAY ALTAY GÖNEY,
GÜLER GÜNGÖR, YÜCEL KALE,KURUCU KOÇANOĞLU,
RAZİYE KUBAT, NERMİN KURA, JUAN BOTELLA LUCAS,
MARIA SEZER, TUĞRUL SELÇUK, YILDIZ ŞERMET,
RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, YILDIZ ŞERMET,ESMA PAÇAL TURAM,
NURSEREN TOR, Y. BAHADIR YILDIZ.

OKUMA KÖŞESİ*
READING CORNER
10.08-17.09.2009
ENGİN AKIN, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, AYDAN BAKTİR,
FİLİZ BAŞARAN, BAYRAM CANDAN, CAN GÖKNİL,
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, SELMA CÜRBÜZ, HASAN BÜLENT
KAHRAMAN, YÜCEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU,
RAZİYE KUBAT, AZADE KÖKER, SUZY HUG LEVY,
EMRE SENAN, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM,
Y. BAHADIR YILDIZ

WINDOWS*
FENETRES
ST-ART EUROPEAN CONTEMPORARY ART FAIR
STRASBURG
25-30.11.2009
İDİL AKBOSTANCI, BAYRAM CANDAN, SÜMBÜL EREN,
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, ASLIMAY ALTAY GÖNEY,YÜCEL KALE,
KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, SUZY HUG LEVY,
YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM, Y. BAHADIR YILDIZ.

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
SALI PAZARI
TUESDAY BAZAAR
24-10-05.12.2009

YÜCEL KALE
HAYAL ÜRÜNÜ
IMAGININGS
10.12.2009-09.01.2010

KÜLTÜR-FİZİK*
CULTURE PHYSIQUE
16.01-20.02.2010
FİLİZ BAŞARAN, SELİM BİRSEL, BAYRAM CANDAN,
SAKİNE ÇİL, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, ASLIMAY ALTAY GÖNEY,
GÜLER GÜNGÖR, KURUCU KOÇANOĞLU, KOMET, RAZİYE
KUBAT, SUZY HUG LEVY, YILDIZ ŞERMET, MÜRÜVVET
TÜRKYILMAZ, Y. BAHADIR YILDIZ

Y. BAHADIR YILDIZ
ZAMANSIZ AŞINMALAR
UNTIMELY EROSIONS
27.02-27.03.2010

PENCERELER
WINDOWS
13.03 - 17.04.2010
İDİL AKBOSTANCI, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, BAYRAM
CANDAN, ZEYNEP PERİNÇEK, SÜMBÜL EREN, YÜCEL KALE,
KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, SUZY HUG LEVY,
YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM, Y. BAHADIR YILDIZ,
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ

CAN GÖKNİL
KİTAP EVİ
BOOK HOUSE
03.04-01.05.2010

MÜRÜVVET TÜRKYILMAZ
KAYITSIZ COĞRAFYALAR
UNREGISTERED GEOGRAPHIES
29.04-28.05.2010

GÜLER GÜNGÖR
YAKIN GELECEK
NEAR FUTURE
08.05-05.06.2010

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
ARKASI VAR
ONGOING
05.06 - 31.07.2010

YAZ ARMAÇANLARI
SUMMER GIFTS
12.06-31.07.2010
İDİL AKBOSTANCI, SELİM BİRSEL,BAYRAM CANDAN,
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, CAN GÖKNİL, GÜLER GÜNGÖR,
YÜCEL KALE, AYFER KALSIN, KURUCU KOÇANOĞLU,
RAZİYE KUBAT, MARIA SEZER, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET,
YILDIZ ŞERMET, MÜRÜVVET TÜRKYILMAZ,
Y.BAHADIR YILDIZ.

ÇEŞME*
FOUNTAINS
21.09-31.10.2010
BAYRAM CANDAN, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, CAN GÖKNİL, ASLIMAY
ALTAY GÖNEY, YÜZEL KALE, KURUCU KOÇANOĞLU, SUZY
HUG LEVY, CANAN PAK, TUĞRUL SELÇUK, MARIA SEZER,
YILDIZ ŞERMET, Y. BAHADIR YILDIZ

EMRE SENAN
LOBOTOMİ HAKKIMIZ, SÖKE SÖKE ALIRIZ!
LOBOTMY IS OUR RIGHT, WE'LL GOUGE IT OUT!
06.11-11.12.2010

CONTEMPORARY İSTANBUL 2010
25-28.11.2010
ASLIMAY ALTAY GÖNEY,YÜCEL KALE,
KURUCU KOÇANOĞLU, YILDIZ ŞERMET.

Y. BAHADIR YILDIZ
PRESLENMİŞ VE KURUTULMUŞ
PRESSED AND DRIED
18.12.2010-15.01.2011

VİTRİN*
VITRINE
22.01-19.02.2011
AYDAN BAKTİR, BAYRAM CANDAN, CAN GÖKNİL,
ASLIMAY ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR, YÜCEL KALE,
KURUCU KOÇANOĞLU, SUZY HUG LEVY, EMRE SENAN,
ELİF SÜSLER, YILDIZ ŞERMET, HANDE VARSAT,
Y. BAHADIR YILDIZ, EBRU YILMAZ

BAYRAM CANDAN
ACİLİYET
URGENCY
26.02-26.03.2011

ŞAKİR GÖKÇEBAĞ
BİYİKALTI
02 - 30.2011

YILDIZ ŞERMET
ÇİZGİNİN TABİATİ
THE NATURE OF LINE
07.05-04.06.2011

YAZ BAHÇELERİ
SUMMER GARDENS
09.06-30.07.2011
İDİL AKBOSTANCI, SENA ARCAK, SELİM BİRSEL,
ASLIMAY ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR,YÜCEL KALE,
RAZİYE KUBAT, SUZY HUG LEVY, MELAHAT D. SCHROUFFE,
MÜRÜVVET TÜRKYILMAZ, Y.BAHADIR YILDIZ.

BERABER VE SOLO ŞARKILAR*
GROUP AND SOLO SONGS
15.09-22.10.2011
SENA ARCAK, CEM AYDOĞAN, AYDAN BAKTİR,
BAYRAM CANDAN, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, CAN GÖKNİL,
ASLIMAY ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR, BARIŞ
KOÇANOĞLU, KURUCU KOÇANOĞLU, SEVİL KOÇANOĞLU,
SUZY HUG LEVY, EMRE SENAN, MARIA SEZER,
ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET, ELİF SÜSLER, YILDIZ ŞERMET,
ESMA PAÇAL TURAM, HANDE VARSAT, Y. BAHADIR YILDIZ

RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU
DIŞARDA
OUTSIDE
27.10-03.12.2011

ART BEAT 2011*
LÜTFİ KIRDAR KONGRE MERKEZİ
14.09.2011-18.09. 2011
ASLIMAY ALTAY GÖNEY, YÜCEL KALE, KURUCU
KOÇANOĞLU, SUZY HUG LEVY, YILDIZ ŞERMET, ŞAKİR
GÖKÇEBAĞ, GAMZE TAŞDAN

CONTEMPORARY İSTANBUL 2011*
İSTANBUL KONGRE MERKEZİ
24.11-27.11.2011
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, EMRE SENAN, ESMA PAÇAL TURAM, Y.
BAHADIR YILDIZ

BAHADIR YILDIZ
PSİŞİK SAVUNMA STRATEJİLERİ
PSYCHIC DEFENSE SYSTEMS
10.12-14.01.2012

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
İSTİF
PILED UP
21.01-25.02.2012

HANDE VARSAT
DAİMA YÜKLÜ
EVER-LADEN
08.03-07.04.2012

ESMA PAÇAL TURAM
GÜNLERDEN BİR GÜN
ONE DAY
12.04-20.05.2012

YAZ REHAVETİ
LAZY HAZY DAYS OF SUMMER
01.07-31.07.2012
ELİF SÜSLER, Y.BAHADIR YILDIZ, YÜCEL KALE, ŞAKİR
GÖKÇEBAĞ, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR,
GAMZE TAŞDAN, CAN GÖKNİL, ÇİÇDEM ASATEKİN, BAYRAM
CANDAN, NERMİN KURA, HANDE VARSAT, ESMA PAÇAL
TURAM

YÜCEL KALE
DÜŞLÜCELİ
DREAMSVILLE
26.05-23.06.2012

EMRE SENAN
ANİ PAÇAVRA
INSTANT RAG
15.09-20.10.2012, KATALOG

ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET
KEŞKE
IF ONLY
30.10-01.12.2012

CONTEMPORARY İSTANBUL 2012*
LÜTFİ KIRDAR KONGRE MERKEZİ
22.11-25.11.2012
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, SUZY HUG LEVY,
EMRE SENAN, YILDIZ ŞERMET, ESMA PAÇAL TURAM
CANAN DAĞDELEN
AN UZAM
MOMENT SPACE
08.12.2012-12.01.2013

GİYİM KUŞAM*
CLOTHING
01.19-23.02.2013
SENA ARCAK, AYDAN BAKTİR, BİRSEN CANBAZ, BAYRAM
CANDAN, SAKİNE ÇİL, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ,
ASLIMAY ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR, YÜCEL KALE,
SELİN KOHEN LEVİ, SUZY HUG LEVY, TUĞRUL SELÇUK,
EMRE SENAN, ELİF SÜSLER, SİBEL ŞUHUBİ, GAMZE TAŞDAN,
ESMA PAÇAL TURAM, HANDE VARSAT, Y.BAHADIR YILDIZ

SUZY HUG LEVY
RÜZGARDA BİR YAPRAK
A LEAF ON THE WIND
02.03-30.03.2013

İDİL AKBOSTANCI
BEYAZ ÖRTÜ-II
WHITE CLOTH-II
02.03-30.03.2013

YILDIZ ŞERMET
ÇİZGİNİN TABİATİ-II
THE NATURE OF LINE-II
04.06-11.05.2013

Y.BAHADIR YILDIZ
HUZURSUZ BACAK
RESTLESS LEG
17.05-22.06.2013

APEL 15*
12.09-25.10.2013
İDİL AKBOSTANCI, AYDAN BAKTİR, BAYRAM CANDAN,
SAKİNE ÇİL, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, CAN GÖKNİL,
ASLIMAY ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR, YÜCEL KALE,
KURUCU KOÇANOĞLU, AZADE KÖKER, NERMİN KURA, SELİN
LEVİ, SUZY HUG LEVY, CANAN PAK, LEYLA SAKPINAR,
EMRE SENAN, MARIA SEZER, ZEYNEP PERİNÇEK SİGNORET,
ELİF SÜSLER, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, YILDIZ ŞERMET, GAMZE
TAŞDAN, ESMA PAÇAL TURAM, HANDE VARSAT, Y.BAHADIR
YILDIZ

ASLIMAY ALTAY GÖNEY
ELDİVEN FABRİKASI
HANDSCHUHFABRIK
02.11-07.12.2013

CONTEMPORARY İSTANBUL 2013*
İSTANBUL KONGRE MERKEZİ
07.11 - 10.11.2013
İDİL AKBOSTANCI, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, ŞAKİR
GÖKÇEBAĞ, YÜCEL KALE, SELİN KOHEN LEVİ, SUZY HUG
LEVY, YILDIZ ŞERMET, RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, HANDE
VARSAT, Y. BAHADIR YILDIZ

YÜCEL KALE
KÖKLER, DALLAR VE YAPRAKLAR
ROOTS, BRANCHES AND LEAVES
14.12.2013-11.01.2014

MUFTAK ÜZERİNE*
ON 'THE KITCHEN'
18.01-25.02.2014
ŞEBNEM ARIKAN, AYDAN BAKTİR, ZEYNEP BİRCED,
BAYRAM CANDAN, ÖZDEN ERDEM, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, CAN
GÖKNİL, ASLIMAY ALTAY GÖNEY, RAZİYE KUBAT, KURUCU
KOÇANOĞLU, NERMİN KURA, SUZY HUG LEVY, LERZAN
ÖZER, YILDIZ ŞERMET, GAMZE TAŞDAN

SELİN KOHEN LEVİ
CINDERELLA COLLECTION 2014
01.03-29.03.2014

EMRE SENAN
BANAL, KATALOG
05.04-03.05.2014

GAMZE TAŞDAN
MESELE YOK!
NO BIG DEAL!
10.05-14.06.2014

YAZ SERCİSİ
SUMMER EXHIBITION
21.06-26.07.2014
GALERİ APEL
İDİL AKBOSTANCI, AYDAN BAKTİR, BAYRAM CANDAN,
ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, CAN GÖKNİL, ASLIMAY ALTAY GÖNEY,
GÜLER GÜNGÖR, RAZİYE KUBAT, NERMİN KURA,
SELİN KOHEN LEVİ, SUZY HUG LEVY, EMRE SENAN,
RÜÇHAN ŞAHİNOĞLU, YILDIZ ŞERMET, GAMZE TAŞDAN,
ESMA PAÇAL TURAM

BİR REKLAM ARASI
AN AD BREAK
13.09-8.10.2014

GALERİ APEL
ŞEBNEM ARIKAN, AYDAN BAKTİR, ARZU BAŞARAN,
SAKİNE ÇİL, SÜMBÜL EREN, ŞAKİR GÖKÇEBAĞ, ASLIMAY
ALTAY GÖNEY, GÜLER GÜNGÖR, SUZY HUG LEVY, RAZİYE
KUBAT, LERZAN ÖZER, EMRE SENAN, MARIA SEZER ELİF
SÜSLER, YILDIZ ŞERMET, ERHAN ŞERMET, GAMZE TAŞDAN,
HANDE VARSAT, Y. BAHADIR YILDIZ

*KÜRATÖR/CURATOR: NURAN TERZİOĞLU

8

ایبار مجانی

۷

MEDYA

MEDIA

Konularını genellikle günlük hayattan seçen ve önceki bienaller sırasında “Sokak” (1999), “Şairin Bahçesi” (2003), “Komşu” (2005), “Okuma Köşesi” (2009) sergilerini gerçekleştiren Galeri Apel bu sene, 11. Uluslararası İstanbul Bienali’ne paralel etkinlik olarak Beraber ve Solo Şarkılar adlı bir karma sergi düzenliyor. Farklı seslerin, farklı duruşlarıyla bir arada olduğu sergi bu anlamda galerinin çizgisini de yansıtan bir öneme sahip. Beraber ve Solo Şarkılar, yakın tarihlerimizde önemli yeri olan, televizyonun yaygınlaşmadığı bir döneme damgasını vurmuş, belli bir kuşağın hafızasında yer etmiş, koro halinde ve solo olarak Türk Sanat Müziği eserlerinin

seslendirildiği eski bir radyo programı. Galeri Apel, ismini bu radyo programından alarak, ancak nostaljiye kapılmayan bu karma sergide, bir arada ve kendi başına olmanın altını çizen yepyeni işleri izleyiciye sunuyor: “beraber ve solo şarkıları”

Sergide, Sena Arslan, Cem Aydoğan, Aydan Bakır, Berrin Candan, Şakir Gökçebağ, Can Göknil, Aslımay Altıy Güney, Güler Güngör, Barış Koçanoğlu, Karaca Koçanoğlu, Sevil Koçanoğlu, Sıray Hug Levy, Emre Senan, Maria Sezer, Zeynep Perişçek Sığmazer, Elif Şakar, Yühta Şemset, Emma Paçal Tasam, Hande Varsoy ve Y. Behadır Yıldız’ın çalışmalarını izleyebilirsiniz. **TAMAM**

Taraf - 16 Ekim 2011

Şimdi 'Beraber ve Solo Şarkılar' sırası

Konularını genellikle günlük hayattan seçen ve önceki bienaller sırasında “Sokak” (1999), “Şairin Bahçesi” (2003), “Komşu” (2005), “Okuma Köşesi” (2009) sergilerini gerçekleştiren Galeri Apel bu sene, 11. Uluslararası İstanbul Bienali'ne paralel etkinlik olarak Beraber ve Solo Şarkılar adlı bir karma sergi düzenliyor. Farklı seslerin, farklı duruşlarıyla bir arada olduğu sergi bu anlamda galerinin çizgisini de yansıtan bir öneme sahip. Beraber ve Solo Şarkılar, yakın tarihimizde önemli yeri olan, televizyonun yaygınlaşmadığı bir döneme damgasını vurmuş, belli bir kuşağın hafızasında yer etmiş, koro halinde ve solo olarak Türk Sanat Müziği eserlerinin seslendirildiği eski bir radyo programı. Galeri Apel, ismini bu radyo programından alan, ancak nostaljiye kapılmayan bu karma sergide, bir arada ve kendi başına olmanın altını çizen yepyeni işleri izleyiciye sunuyor: “beraber ve solo şarkıları!”

THAT Magazine— Nisan 2012
Simon Johnson

Galeri Apel
Nuran Terzioğlu opened Gallery Apel in this back street of Istiklal 14 years ago at a time when the area was a wasteland. Many years later the city caught up with her lead and the area has transformed into a design quarter and cultural hot spot. Nuran’s ability to trust

her own aesthetic intuition and to predict cultural developments are no doubt the key to understanding Gallery Apel’s continued success. The strong roster of artists and the warm brick raw material interior design of this gallery’s itself makes this well worth a visit.

Radikal — 15 Mayıs 2012
Müge Akgün

Galeri Apel'e Amerika'daki Apelyan ailesinden mektup

11 yıl önce Nuran Terzioğlu’nun Apelyan Apartmanı’nın giriş katında açtığı Apel İstanbul’un kuşkusuz en kişilikli galerilerinden biri. Tabii bunda Nuran Terzioğlu’nun renkli ve yaratıcı kişiliğinin ve sanata, sanatçıya koşulsuz saygısından, galericiliği bir iş değil, bir sosyal sorumluluk projesi gibi görmesinin payı büyük. Nuran Terzioğlu sanat piyasasındaki kaostan arada umutsuzluğa kapılsa da aldığı güzel tepkiler, ilginç tesadüfler doğru yolda olduğunu hatırlatıyor. Röportaja gittiğimde

anlattığı olay, daha doğrusu Los Angeles’tan Bayan Hasmik Seropyan’dan aldığı mektup da bunlardan biri...

Hasmik Hanım ve Nuran Terzioğlu’nun yazışmaları iki yıldır sürüyor. Nuran Terzioğlu’nun yolladığı Galeri Apel’in kataloglarını Noel ağacının en güzel yerine koyan Bayan Seropyan bu yıl sonuna doğru İstanbul’a gelmeyi planlıyormuş.

Artful Living - Mayıs 2012

Galeri Apel’den iki sergi “Düşülceli” ve “Yaz Rehaveti”

Galatasaray’da Apelyan Apartmanı’nın ilk iki katında yer alan Galeri Apel Nuran Terzioğlu tarafından 1998’ de kuruldu. Sanart kurucu üyesi olan Terzioğlu 1983-1994 yılları arasında Ankara Tanbay ve Urart Sanat galerilerinde yönetici, 1995 ve 1996 yıllarında da Bilkent Üniversitesi Güzel Sanatlar Tasarım ve Mimarlık Fakültesi Sanat Etkinlikleri Koordinatörü olarak çalıştıktan sonra 1998 yılına Galeri Apel’i kurdu. Yılda en az üç konulu sergi düzenleyen galeride kişisel sergiler de birer proje olarak hazırlanıyor. Cünümüz sanatına öncelik veren Apel’ de çeşitli disiplinlerin, çeşitli malzemelerin ortak bir paydada buluşmaları amaçlanıyor. Katılımcı bir anlayışı benimseyen sergilerde konular genellikle hayattan seçiliyor. Adını içinde bulunduğu 150 yıllık “Apelyan” apartmanından alan ve 14 yılı geride bırakan Galeri Apel, geçtiğimiz yıllarda “Benim Adım Apel- “ Je M’appelle Apel” başlıklı üçayaklı sergiye ev sahipliği yaptı. Galeriyile sürekli

çalışan 40 kadar sanatçının özel olarak ürettikleri işlerden oluşan sergiler üç ayrı mekanda gerçekleşirken serginin görsel ve düşünsel içeriği izleyici ve çevreyle iletişimi hedefliyor.

Style 1 Media — 20 Ekim 2012
Merry Esparza

Istanbul’s Galeri Apel Presents Artist Emre Senan

Galeri Apel is a prominent art gallery located in the Galatasaray neighborhood of Istanbul, a city in which a rich and vibrant contemporary art scene has flourished in the last few years. Bolstered by the 2004 opening of the world class Istanbul Museum of Modern Art (Istanbul Modern) in the Tophane neighborhood, art galleries are thriving not only in Tophane and Galatasaray, but also in Nişantaşı, Cihangir, Beyoğlu, and other areas of the city. Galeri Apel was established in 1998 by Nuran Terzioğlu, the former gallery director of Ankara Tanbay and Urart Art Galleries (1983-1995). Ms. Terzioğlu was one of the founding members of the Sanart Association of Aesthetics and Visual Culture, and served on the Fine Arts, Design, and Architecture Faculty at Ankara’s Bilkent University.

Istanbul’s booming art scene attracts

Turkish and international artists who exhibit around the world. Filmmaker/artist Kutluğ Ataman,who attended Emre Senan’s opening, will be bringing his exhibition, Ataman: Mesopotamian Dramaturgies, to Sperone Westwatergallery in New York City from November 2 - December 2, 2012.

BUMED Ocak - 2013

Yasemin Dut '10

Galeri Apel ile farklı bir sanat deneyimi

“Galeri, bir sivil toplum örgütü gibi de çalışıyor aslında. Hem çağını yansıtıyor hem de dil bilmeden de tüm dünyanın anlayabileceği bir görsellik sunuyor.” Bu cümleler, uzun yıllarını sanata ve sanatın muhatabıyla buluşması için uğrak noktası olan galerilere adamış Nuran Bakır Terzioğlu’na (ACG’ 65) ait. Kendisiyle, sanatın görünürlüğü ve Türkiye’de sanat galericiliği üzerine keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

Galericilik deneyiminizden bahseder misiniz?

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneysel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

düzenledik. Mehmet Güteryüz, Erol Akyavaş, Balkan Naci İslimyeli, Fatma Tülin gibi sanatçıların kapsamlı sergilerini açtık. 1986 yılında Tanbay ailesinin İstanbul’a yerleşme kararı almasıyla Urart Sanat Galerisi’nin yönetimini üstlendim. Çankaya’da yine iki katlı, özenle hazırlanmış bu galeride 8 yıl çalıştım, onlarca sergi açtım.

Şimdilerde adını sıkça duyduğumuz birçok sanatçının ilk sergilerini açma fırsatı yakaladım. Kişisel sergilerin yanı sıra her yıl birden fazla sanatçının özel olarak iş ürettiği konulu sergi düzenlemek Ankara Urart’ın bir özelliği haline geldi. 1987 yılında “Maske” konulu sergide izleyiciyle buluşan Gülsün Karamustafa’nın “Her Güne Bir Maske” sini iki yıl önce Rodeo Galeri’de kişisel sergisinde görünce çok sevindim.

Urart’ın dışında gönüllü faaliyetlerim de oldu. Kurucularından biri olduğum Sanart (Türkiye’de Görsel Sanatları Destekleme Derneği) bünyesinde 1992 yılında Ankara Devlet Resim ve Heykel Müzesi’nde uluslararası bir sergi düzenledim: “Toprak ve Lif” sergisinde aralarında Kolombiya’dan Olga da Amaral ve Japonya’dan Naomi Kobayashi’nin de bulunduğu başka ülkelerden sanatçıların seçilmiş işleri ile Türkiye’den Candeğer Furtun, Azade Köker gibi sanatçıların eserleri bir araya getirildi.

Ankara Urart’ın kapanmasından sonra bir yıl Bilkent Üniversitesi’nde görsel sanatlar etkinlik koordinatörü olarak çalıştım. Sergi düzenlemeye devam ettim. Bu deneyimim

Yasemin Dut '10

"Şahit, bir sivil toplum örgütü gibi de çalışıyor aslında. Hem çağını yansıtıyor hem de dil bilmeden de tüm dünyanın anlayabileceği bir görsellik sunuyor." Bu cümleler, uzun yıllarını sanata ve sanatın muhatabıyla buluşması için uğrak noktası olan galerilere adamış Nuran Bakır Terzioğlu’na (ACG’ 65) ait. Kendisiyle, sanatın görünürlüğü ve Türkiye’de sanat galericiliği üzerine keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

Galericilik deneyiminizden bahseder misiniz?

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

1983 yılında Ankara’da Tanbay Sanat Galerisi’nin kuruluş aşamasında işe başladım. Bir apartmanın iki katının galeri olarak tasarlanmasına ve uygulanışına tanık oldum. Aydınlatmasıyla, yalınlığıyla ve mekan kullanımıyla o zamana dek gördüğüm en iyi planlanmış galerilerden biriydi. Deneyisel sergilere de elverişliydi. Örneğin, 1985 Gençlik Yılı’nda Nilüfer Ergin’in küratörlüğünde birçok genç sanatçının katkıda bulunduğu bir enstalasyon sergisi

galericiliğin bir özelliğini daha iyi tanımama vesile oldu. Galeriler de bir tür eğitim alanı sayılabilir. Liseden sonra aldığım sanat eğitiminin çok daha fazlasını galeri deneyimimde edindim. Devamlı bir arayış içindesiniz. Yaratan, üreten sanatçının yanı sıra izleyiciden de çok şey öğreniyorsunuz. Toplumsal farkındalık yaratan bir ortam oluyor. Galerıcilik; haz duyulan, izleyicisine ve sanatçısına yol aldırان, tutkulu bir hizmet sektörü.

Apel mekanı 1994 yılında alındı. 1998’de Mimar Nevzat Sayın’ın bir sanat yapıtı olarak açıldı. “Damak”, Apel’deki ilk sergimizdi ve yapıtların büyük bir kısmının tadına bakılabiliyordu. “Hasat”, “Komşu”, “Ezop Dostları”, “2001 Gece Masalları”, “Kültür Fizik” gibi birçok disiplinler arası, konulu sergiler gerçekleşti. Galeri Apel onuncu yılını ise “Je m’appelle Apel” başlıklı bir dizi sergi ile kutladı. Bu sergilerimize Depo Galeri ve Fransız Kültür Merkezi de kapılarını açtı. Apel’e kapılar yurtdışından da sık sık açıldı. Özellikle konulu sergilerimiz oldukça ilgi çekti. Hamburg’da Museum der Arbeit, Yokohama’da Portside Gallery, Siena’da Santa Maria Della Scala Müzesi gibi birçok yurtdışı sanat merkezlerinde “okuma köşesi” ve “daha fazla rüzgar” gibi konulu sergilerimizi paylaşma fırsatı bulduk. Yurtiçinde ise iki kez Diyarbakır Kültür Merkezi’nin konuğu olduk. 2006 da açtığımız “Nevruz” konulu sergimize Apel sanatçılarının yanı sıra Diyarbakır’dan on dört sanatçı konuya özel işler üreterek katkıda bulundu. Son yıllarda fuar denemelerimiz oldu.

Strasbourg ST-ART fuarına katıldığımızda sergilediğimiz bir şakir Gökçebağ eseri fuar daimi koleksiyonuna satın alındı. İstanbul’da Contemporary İstanbul’a beş, Art- Beat fuarına da bir kez katıldık.

Türkiye’de sanatsever daha ‘snob’ bir insanmış gibi algılanıyor, sanki sanattan alınan zevk bir anda tepeden inmiş gibi bir algı söz konusu. Geri plandaki emek ve izleyicinin emeği de sanki teslim edilmiyor bazı kesimler tarafından. Bir sanat eserinden zevk almanın ön koşulu nedir sizce? Eserin uyandırdığı duygu dışında gerçek bir sanatsever olabilmek nasıl bir süreç gerektiriyor?

Bahsettiğiniz ‘snob’ tavır sadece sanatta değil, her alanda karşımıza çıkıyor. Ama sanatta böyle bir tavırla karşılaşmamızın sebebi geçmişe dayanıyor. Türkiye’de görsel sanatlara verilen önem 19. yüzyılda plastik sanatlarla başlıyor, 20. yüzyılda geliyor

ama 20. yüzyıl sonuna gelindiğinde sanatta hala resim ve heykel ağırlığını koruyordu. Bizim tam olarak dünyadaki sanat anlayışını yakalamamız son 10 yıla dayanıyor. Özellikle teknolojinin gelişmesi, bienallerin başlaması ve yeni müzelerin açılması sanat alanındaki bu ilerlemede çok büyük rol oynadı. Eskiden sanatçılar Türkiye’deki müzelerin yetersizliği nedeniyle sanat alanında dünyalarını geliştirmek, ufuklarını genişletmek-kısaca beslenmek- için Avrupa’ya, özellikle Paris’e giderlerdi. Ama bu son 10 yılda meydana gelen gelişmelerden sonra artık dünyanın her yerinden sanatçılar Türkiye’ye gelmeye, Türkiye’den beslenmeye başladılar. Çünkü sanat demek hayattan beslenmek demektir. Sadece görsellikten ibaret değildir sanat; içinde fikirleri, sorunları, eleştiriyi, başkaldırını barındırır. İşte bu fikirleri üreten, ortaya emek koyan kişi de sanatçıdır. Dolayısıyla, ön planda tutulması gereken şey de sanatçının emeği, fikirleridir. Türkiye’de de galericilik profili çok değişken; benim dönemimde gördüğümüz romantik galericilik de artık yok. Onun yerine çok büyük bir pazar var. Müzayedelerde aşına olduğumuz eski tarihli eserlerin yerini henüz sergilenmemiş yeni eserler aldı. Müzayedeler fiyat belirler oldu. Galericiilerin ve sanatçıların çok farklı amaçları olabiliyor. Bu sebeple her sanatçıyı aynı potada değerlendirmek yanlış. Ama gerçek sanatseverlerden bahsedecek olursak: gerçek sanatsever sanatçının emeğini ve fikirlerini ön planda tutar, sanatı özümser, günlük hayatının bir parçası haline getirir, sanata ihtiyaç duyar.

Romantik galericilik terimini biraz açabilir misiniz?

Yeni bir sanatçıyla tanıştığınızda, sanatçısına ve sanat eserine öncelik verip ticari kaygıyı arka planda tutmaktır. Romantik galerici sergiyi en iyi şekilde tanıtmak, temsil etmek, düzenlemekle yükümlüdür; gerektiğinde sanat için risk alır. Ben 1998 yılında ilk defa burada galeri açmaya karar verdiğimde insanlar bana gülmüşlerdi. Hiçbir sanat galerisinin, etkinliğin olmadığı, azınlıkların terk ettiği apartman dairelerinin işgal edildiği bir hayli sapa sayılan bir mahalleydi burası. Ama biliyordum ki, önümüzdeki yıllarda Beyoğlu yine eski kültürel kimliğine kavuşacaktı. Düşündüğüm gibi de oldu;

İstanbul bienallerinin tarihi mekanlardan antrepolara çekilmesi ve İstanbul Modern’in yakına açılması bu bölgeyi cazip bir yer haline getirdi. Biz Nevzat Sayın’la, galeri tasarımını bile açılacak olan sergilere göre yaptık. Satış ihtimalinin olmadığını bile bile enstalasyon sergileri ve “şairin

Bahçesi”, “Yaz Masalları” gibi konulu sergiler düzenledik. Romantik galericilik anlayışından farklı olarak şimdi bir de koleksiyonerler kendi galerilerini açmaya başladılar. Belli başlı dünya sanat merkezlerinde de olduğu gibi bu galeriler, imkanları dahilinde çok ünlü sanatçıları getirebiliyorlar Türkiye’ye.

Bir de eskiden çok sık prestij sergileri olurdu, satış yapılmayan sadece sanatçı ve eserlerini ön plana çıkaran sergilere rağbet vardı. Şimdi ise bu sergilerin yerini fuarlar almaya başladı. Prestij sergilerinin sayısı gün geçtikçe azalırken fuarların sayında bir artış görüyoruz. Bunun dışında bir grup genç galericinin büyük bir enerjiyle kurduğu Tophane Art Walk birliği de takdire şayan. Galerici illa ki romantik olmak zorunda değil; bu genç galericiler büyük risk alıp, çok çaba harcıyıp Türkiye’li sanatçıları tanıtmak için sürekli çalışıyorlar. Arada husumetin olmadığı bir rekabet ortamı da yaratıyorlar.

Sanatçılarla nasıl buluşuyorsunuz?

Öncelikle mezuniyet sergilerini kaçırmamaya çalışıyorum, Pera Müzesi’nde her sene mezuniyet sergisi oluyor mesela. Bazen sanatçı arkadaşlarım mezuniyet jürilerini izlemeye davet ediyorlar beni. Yeni mezunların işleri benim için çok heyecan verici; 30 senelik meslek hayatımda her zaman beni en çok heyecanlandıran şey bir sanatçının ilk sergisini açma fikridir. Biz millet olarak ‘ilk’lere ve ‘en’lere de çok düşkünüzür; onun için sanırım ben de bundan nasibimi almış oluyorum. Sergi açmak için müracaat eden sanatçılara mutlaka zaman ayırmaya çalışıyorum ama gün geçtikçe sanatçı sayımız artıyor ve sürekliliği sağlamak amacıyla 2-3 senede bir bu sanatçılara sergi açmamız gerekiyor. Bu nedenle yeni katılımları hayli yavaşlattık diyebilirim.

Gerçekten iyi olan bir sanatçı eninde sonunda hak ettiği yere geliyor mu? Bu işte şans faktörü sizce ne derece etkin?

Şans her yerde etkili bir faktördür, gereklidir ama iyi sanatçı kimdir konusuna eğilmek lazım yine de. Özellikle günümüzde iyi bir sanatçı olmak sadece yeteneğin ve iyi eser çıkarmanın ötesinde, kendini çok iyi yetiştirmekle ilişkilidir. Sanat artık disiplinler arası bir yapıda, bu nedenle de sanatçıya çok fazla yükümlülük düşüyor. Sanatçı bir yandan çağın sorunlarından, gelişmelerinden haberdar olacak, bir yandan felsefe, sosyoloji bilecek, bir yandan da sanat dünyasında neler olup bittiğini takip edecek. Çünkü

şimdiki sanatçı birikimli olmak zorunda. Eskisi gibi sanatçının bohem olmasına bile fırsat yok artık aslında.

Eğitim sistemi ve sanatla ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz? Bugün Türkiye’deki eğitim sistemine baktığınız zaman bireyin sanatla bağlantı kurmasına zemin hazırlayacak bir pedagojik yaklaşım var mı sizce?

Bu konuda çok çaba sarf ediliyor. Bugün artık, klasik sanat eğitimi veren kurumların yanı sıra disiplinlerarası görsel sanatlar eğitimi veren üniversiteler de kurulmaya başlandı. Ayrıca müzelerin açılmasıyla birlikte eğitim programları da başlamış oldu. Müzelerin eğitim bölümleri, fuarlardaki çocuk eğitim programları, sergi sırasında oluşan uzun giriş kuyrukları; bütün bunlar aslında sanatın eğitim sistemine yavaş yavaş girdiğinin ve insanların sanat konusunda daha çok bilinçlendiğinin bir kanıtı ama yeterli değil ne yazık ki. Çünkü bu gibi girişimler sadece İstanbul ile sınırlı. Dünyada sanat merkezleri küreselleşiyor; ama Türkiye’de hala tek merkez İstanbul! Halbuki Sinopale (Sinop), Mardin, Çanakkale bienallerimiz de var ama yeterli ilgi ne yazık ki gösterilmiyor. Türkiye’de sanat sadece İstanbul’da yaşayan ve imkanları olan insanlarla sınırlı kalmamalı.

Güzel kavramını nasıl tarif edersiniz?

Sanatçı olarak ya da başka bir meslekte, insan için yapılan, insanlığa katkıda bulunan her şey güzeldir.

Ekleme isteğiniz bir şey var mı?

Bizimkisi akademik bir dünya değil; ama toplumum sorunlarıyla da iç içeyiz diyebiliriz.

Bu noktada akademik olmayan konularla ilgili şöyle bir sorun var: herkesin her konuda fikir beyan etme özgürlüğünü kendisinde bulması. Bir eserle ilgili birçok kişiden farklı yorumlar gelebilir. Burada gözetilmesi gereken eserin bir sanatçının elinden çıkmış olması, çok ciddi bir emek ve birikim sonucu ortaya konduğudur. Güzel bulmak, haz duymak başka bir boyut; ama eserin kendi içindeki değerinin teslimi çok önemli. Bu açıdan sanatın akademik olmaması veya bilim gibi somut kriterlere sahip olmaması sanatın talihsizliği midir? Bir eserin o kadar emeğe rağmen her türlü yoruma maruz kalması ve hatta beğenilmemesi size bir sanatsever olarak ne düşündürüyor, ne hissettiriyor?

Her şey incir yaprağıyla başladı

Böyle şeyler olabilir, sanatçının buna aldırmaması gerekir. Herkesten sizin gibi düşünmesini bekleyemezsiniz. Her galerinin kendi sanatçı seçimi ve önceliği vardır. Mesela bizde önce malmeme bir ifade aracı olarak kullanılır. Görsel katkısından öte, örneğin, kum bir ifade aracıdır. Bu doğrultuda konunun akademik olmaması özgürlük açısından hiç de kötü bir şey değil. Sanat özgürce paylaşılabilir. İnsanlar galerilerini seçebiliyorlar ve izleyicinin de önceliği var. Ben istiyorum ki sanat yalnız bir kesime ait olmasın, yaygın olarak paylaşılsın. Bu çok önemli bir şey; ama maalesef hala belirli bir kesim izliyor.

Bu kesimin özellikleri gözlemlediğiniz kadarıyla nelerdir?

Bizim çocukluğumuzda hiçbir sanat kitabı bulunamazdı. Ben de ilkokuldan beri meraklı olduğum için Hayat Mecmuası’nın orta sayfasındaki “reproduksiyon” ları biriktirip, ciltlettirip onları sanat kitabı haline getiriyordum. Şimdiki genç nesil çok şanslı. Bilgiye ulaşmak çok kolaylaştı. Çok sayıda müze ve galeri açıldı. Okullar artık sanat merkezlerine gezi düzenlemeye başladı. Ama bu geziler sadece İstanbul’da imkanı olan çocuklar, insanlar için geçerli. Her sene sanat fuarları düzenleniyor ama giriş ücretinden dolayı büyük fuarlardan imkanı olmayan yararlanamıyor. Galerilerin ücretsiz olması bu açıdan çok önemli. Herkese kapılarını açabiliyor, dileyen herkes galeriyi

ziyarete gelebiliyor. Okul gezileri daha çok düzenlenmeli, sanat bir ihtiyaç olarak günlük hayata girmeli.

Bildiğiniz üzere bir ‘ucube’ vakası yaşandı. Siz bu durum hakkında ne düşündünüz?

Tabii çok üzücü bir şey. Hiç kimse ne kadar donanımlı olursa olsun sanat eserlerini kötü veya iyi diyerek yargılayamaz. Jüri üyeleri yarışmada eser seçebilir; ama böyle bir yargıya o de varamaz. Bir politikacının bir sanat eserini yargılaması ise çok daha farklı yorumlara açık.

Türkiye’de artık ‘ben sanatçıyım’ demek çok kolaylaştı. Bu tanımın bir kriteri var mıdır? Eğer yoksa sizce olmalı mı?

Bence böyle bir kriter olmamalı. Örneğin bizim konulu sergilerimiz oluyor ve sanatçılar arasında sevilen bir galeri olduğumuz için birçok sanatçı da burada yer almak istiyor. Bazen bu sergilere hiç sanat eğitimi almamış birini de davet ettiğim oluyor. Çünkü o kişinin sergiye katkıda bulunacağına çok inanıyorum. Bu konuda şu ana kadar yanıldığım hiç sanmıyorum. Galerıcilikte de sanat eğitimi şart değil; yeter ki içtenlikle bu işe kollar sıvanmış olsun.

Taraf — 22 Ocak 2013
Özgür Duygu Durgun

Her şey incir yaprağıyla başladı
Galeri Apel’de açılan “Giyim Kuşam” adlı karma sergi, incir yaprağından koca bir endüstriye dönüşen insanlığın giyinme ihtiyacına odaklanıyor. İşler biraz muzip, bir hayli düşündürücü

Havva anamız ile Adem babamızdan bu yana insanlığın en temel ihtiyaçlarından biri giyinmek. Bu, öyle düşündüğünüz kadar basit bir eylem olmaktan çıkalı hayli zaman oldu. Öyle ya günümüzde koca bir endüstriye dönüşen ‘moda’ diye bir kavramla dönüyor dünya...

Galeri Apel’in her yıl belli dönemlerde düzenlediği, genellikle pek neşeli, muzip ve şaşırtıcı işlerin derlendiği karma sergilere bir yenisi eklendi: Giyim Kuşam/ Clothing.

Serginin enteresan bir konsepti var; giyim kuşamın insanoğlunun başına açtığı dertlerden yola çıkıyor. Dert derken, giyimin toplumsal alanda gerek iktidarlardan gerekse ‘mahalle baskısı’ nedeniyle çeşitli gruplardan gördüğü müdahaleyi kast ediyoruz. Galerî Apel’in özellikle bu müdahalenin altını çizme amacıyla düzenlediği “giyim kuşam” sergisiyle aslında yeni bir müdahaleyi de gündeme getirdiğini söylüyor galerinin yöneticisi Nuran Terzioğlu.

Cam sanatçısı Selin Levi’nin Sindrella’nın Gardrobu adını verdiği müthiş giysi ve giysisinin yanı sıra sergilenen cam ayakkabılar masalın tüm kırılganlığını taşıyor. Sanatçı, bu göz alıcı turkuaz renkli balo kıyafetini yaratırken ‘Sindrella 21’inci yüzyılda yaşasaydı ne giyerdi’ sorusundan yola çıkmış ve Oscar ödüllü sanatçı Marion Cottillard’ın (Edith Piaf rolünde Oscar almıştı) törende giydiği tuvaletin bir benzerini hazırlamış.

Sakine Çil ise Resmî Tarih adını verdiği işinde Türkiye’nin yakın tarihindeki idamlara gönderme yapan beyaz gömlek, deli gömleği ve simsiyah bir ceset torbası ile katılıyor sergiye.

Dudak uçuklatan bir başka çalışma ise Birsen Canbaz’ın somon balığı derisi ve kılçığından hazırladığı mini gece elbisesi. Gamze Taşdan’ın Çılgın Tayyör adlı çalışması ise bir kadının resmî ve gayet soğuk lacivert bir tayyör içinde pilates bile yapabileceğini muzip desenlerle gösteriyor.

Sena Arcak’ın hınzır konsomasyon kıyafeti

Pin -Up’ın yanından gülümseyerek geçerken heykel sanatçısı Yücel Kale’nin Tasarruf Sahibi adını verdiği 500 adet çelik paslanmaz kaşıktan oluşan yerleştirmesi karşısında soluksuz kalabilirsiniz.

İnsanlığın toplayıcı olduğu dönemlerden, İsa’nın çarmıh sahnesine çok katmanlı çağrışımlarla yüklü bu iş serginin en dikkat çekici parçalarından biri... İşî uzun uzun incelerken bir kaşığın nasıl etkileyici bir tasarım objesine dönüştüğünü göreceksiniz.

Nuran Terzioğlu, Galerî Apel olarak hemen her sergide gündelik yaşama dair sözü olan sanatçıların işlerine yer verdiklerini ve gerek estetik gerek düşünsel katkı sunan herkese kapılarının açık olduğunu söyleyerek uğurluyor bizi.

Birgün - 28 Ocak 2013
Nilgün Yaman

Giyinmenin muzip halleri
İnsanoğlunun, yaşam koşullarından korunma amacıyla başvurduğu giyinme eylemi sistem içinde değişime uğrayarak moda endüstrisini yarattı. Ve moda bu yüzyıla damgasını vurdu...
Galeri Apel, “Giyim Kuşam “ sergisiyle bu damgayı gözler önüne serdi. Adem ile Havva’nın utanç simgesiyle başlayan sıradışı sergi “giyinmenin” günlük gereksinim halinden uzaklaşmasını farklı açılardan ele alıyor. Sergi giyinmenin insan hayatında nasıl bir müdahaleye dönüştüğünü muzip bir dille anlatıyor...
Serginin en dikkat çeken kıyafetlerinden, Selin Levi’nin Sinderella adını verdiği eseri, cam ayakkabılar süslüyor. Galerî yöneticisi Nuran Terzioğlu’na sergiyi açma konusunda ilham veren bu kıyafet, Sinderella bugün yaşasaydı, ne giyerdiden yola çıkarak sanatseverleri büyülüyor.
Sergiye 5 eserle katkı yapan Suzy Hug Levy’in de Duvak’nın uzun tüllerini süzerken, adeta “Çocuk Gelin” in gözyaşlarını hissettiriyor. Levy, bu eserleri hiçbir alet kullanmadan, ince kabloları örerek yapmış.
Sanatçı “Ağzı Tamamen Kapalı” da da çocuk gelinleri anlatıyor. Serginin en göz alıcı eserlerinden biri “Resmî Tarih”. İdam gömleği, deli gömleği ve ceset torbasından oluşan eser insanın ölürlen bile giysilerde sarıp sarmalandığını, kıyafetin yeri geldiğinde insanı zapt etmede araç olarak kullanıldığını getiriyor akıllara.

Yücel Kale, “Tasarruf” ta bir kaşık ve çatal ile ilk toplumlardaki toplayıcılığa gönderme yapıyor. İsa gibi çarmıha gerilmiş olan insan figürü ise bir müdahaleyi, yaşam savaşını çağırıştırıyor. Sena Arcak ise “Pin Up” adlı

eserinde, dansöz kıyafetindeki pullardan tasarladığı insan vücuduyla kadınların kilo problemlerinden, selülitlere, modadan şatafata vurgu yapıyor.
Güler Güngör de “Kızlar” la katılıyor sergiye. Sanatçı, kadın bedenini kuşatan kafeslerle, tutsaklığı simgeliyor. İsim vermediği talaş bebek figürüne, kendi bebeklik kıyafetini giydiren Bahadır Yıldız, ziyaretçileri kendi bebeklik dönemine davet ediyor.

Hande Varsat, “Elemtere Fiş” ile kadına karşı şiddeti ele alıyor. Sanatçının bu çalışmada kadın bedenini zırhla kaplayıp, eliyle kurşun dökmesi, kadının zırhı kendine koruma aracı olarak kullanmasını çağırıştırıyor.

Radikal — 30 Ocak 2013
Müge Akgün

Adem’le Havva’dan bugünlere
Galeri Apel’deki ‘Giyim Kuşam’ sergisinde Adem ile Havva’nın incir yaprağıyla örtündüğü günlerden bu yana giysiler üzerinden insanların birbirlerinin yaşamına müdahalesi ele alınıyor.

Her kültürde rivayetler farklı ama Âdem’le Havva’nın birbirlerini görüp çıplaklıklarını gizlemek için örtündükleri incir yaprağı insanoğlunun ilk giysisi sayılır. Ve asıl öykü de ikilinin cennetten kovulup dünyaya sürgüne gelmesiyle başlamış... Bugün insanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerden biri olan ‘giyinme’ sadece örtünmek ya da hava koşullarına uyum

sağlamak için yapılan bir eylem değil. O artık toplumsal ve bireysel kimliklerimizin bir parçası. Kimi zaman da baskı aracı.
Galeri Apel’de açılan ‘Giyim Kuşam’ temalı sergi, Âdem ile Havva’nın utanç simgesiyle başlayan ‘giyinmenin’ günlük gereksinim halinden uzaklaşma öyküsünü farklı sanatçıların bakış açılarıyla anlatıyor. Serginin küratörü, kendisi “Ben öyle büyük lafları sevmem” dese de Türkiye çağdaş sanatının son 35 yılına damgasını vurmuş isimlerden biri olan Nuran Terzioğlu. Galerisi Apel’de hatta daha önce Ankara’da Tanbay ve Urart’ta yöneticilik yaptığı yıllardan bu yana Nuran Terzioğlu, grup ve solo sergilerini hep bir konsept çerçevesinde hazırladı. Toplumsal değişimleri, siyasal ve sosyal olayların yansımalarını, yorumlarını görmek mümkün oldu bu sergilerde. İlk akla gelenler ‘Okuma Köşesi’, ‘Beraber ve Solo Şarkılar’, ‘Kültür Fizik’, ‘Vitrin’, ‘Sokak’, ‘Gece’, ‘Damak’, ‘Kıyafetname’ daha onlarcası... Nuran Terzioğlu 1992’de yaptığı ‘Toprak ve Lif’ sergisinden beri kılık ve kıyafet üzerine bir sergi yapmayı düşünüyormuş. Ona göre kıyafet üzerinden insanlar birbirlerinin yaşamına müdahale ediyorlar, baskı kuruyorlar: “İnsanları diğer canlılardan ayıran başlıca özellikler arasında sayılabilecek olan giyinme eylemi, yaşam koşullarından korunma amacının dışında kültürel farklılıkların ortaya çıkardığı, sosyal statülerin belirlendiği, prestij kazanımlarının artırıldığı, dini ritüellerin gerçekleştirildiği bir araç haline geliyor. Giyim kuşamın tarihsel süreçteki bu değişimi, korunma gerekliliğinin giyinmeye, giyinmenin de görüntüde öneme yol açtığı değişim, insanların günlük hayatlarında birbirlerine müdahale etmeleriyle son buluyor. İlk bakışta sadece giyinmeyle ilgili görünen bu tavır zamanla insan hayatına bir müdahaleye dönüşüyor. Oysa giyinme üzerimizde yaptığımız bir yerleştirme sanatı. Her sabah akşam üstümüzde bir düzenleme yapıyoruz.”

Yeni bir müdahale
Terzioğlu, özellikle bu müdahalenin altını çizme amacıyla düzenlediği ‘Giyim Kuşam’ sergisiyle aslında yeni bir müdahaleyi de gündeme getiriyor. Galeriyi girenleri karşılayan Yücel Kale’nin metal kaşıklardan yaptığı ‘tasarruf sahibi’ heykeli Nasreddin Hoca’nın ‘Ye kürküm ye’ fıkrasına nazire gibi de okunabilir, çarmıha gerilmiş İsa olarak da...

Hande Varsat, ‘Elemterefiş’ başlıklı düzenlemesinde kadına ‘dökme kurşun’

lardan bir zırh giydirerek kadına karşı şiddeti engellemeye çalışıyor. Birsen Canbaz, somon balığının pullu derisinden hazırlanan elbiseyle kadını olası tehlikelerden koruma dürtüsüyle yola çıkmış gibi görünüyor. Gamze Taştan’ın ‘Çılgın Tayyör’lü kadınları ciddi iş kadını imajını yerle bir ediyor. Esma Paçal Turam’ın insanları her zamanki sakin ve dünyayı umursamaz halleriyle piyasa yapıyor. Selin Levi, Sinderella’nın gardırobunda hepimizin çocukluk hayallerini süsleyen ayakkabılara, elbiselere camla hayat vermiş. Güler Güngör’ün kadınları tüm şıklığına rağmen tel kafes içinde dolanıyor. Sümbül Eren’in ‘Etimolojik Kuşam’ adını verdiği yamalı yorganı ise kadın cinsinin üzerine kâbus gibi çöken bekâret sorununa dikkati

çekiyor. Bayram Candan ise zincirlerden yaptığı elbisesiyle ‘Beni Giy’ diyor. Suzy Hug Levy’nin renkli tel kablolardan yaptığı ‘Duvak’, ‘Çocuk Gelin’, ‘Mouth Wide Shut’ ve ‘Bekâret Kemerî’ isimli yerleştirmelerinin yer aldığı kadın sorunlarına gönderme yaptığı köşe serginin en anlamlı köşelerinden biri. Sergide özel bir oda ayrılmış ‘resmî tarih’ bölümünde yer alan Sakin’e Çil’in ‘Deli Gömleği’, ‘İdam Gömleği’ ve ‘Ceset Torbası’ düzenlemeleri ise söze gerek bırakmıyor, sadece ‘insana tokat gibi çarpıyor’ diyebilirim.

Alem - Şubat 2013

“Giyim Kuşam” serüveni ve yorumlar
Galeri Apel’deki “Giyim Kuşam” sergisi “giyinme” ritüeline farklı bir açıdan bakıyor. Galerî Apel, farklı konseptte bir sergiye ev sahipliği yapıyor. Galeride 23 Şubat’a kadar açık olan “Giyim Kuşam” sergisi, giyinmek üzerine düşündüren ilginç, esprili çalışmalardan oluşuyor. Sergi bir ihtiyaçtan doğan giyinmenin, zamanla nasıl değiştiğine ve giyim tarzının, insan hayatında bir müdahaleye dönüştüğüne

dikkat çekiyor. Giyinme, zamanla toplumda kültürel farklılıkları yansıtan kişinin sosyal konumunu, maddî gücünü gösteren, toplumdaki saygınlık ihtiyacını belli eden, dini ritüellerini yansıttığı bir araç haline geldi. Giyim kuşamın tarihsel süreçteki bu değişimi, korunma ihtiyacının giyinmeye, giyinmenin de görüntüde öneme yol açtığı değişim, insanların günlük hayatlarında birbirlerine müdahale etmeleriyle son bulur. Serginin ilgi çekici bölümlerinden biri cam sanatçısı Selin Levi’nin “Sindrella’nın Gardrobu” adını verdiği çalışmaları ve cam ayakkabıları. Levy turkuaz renkli balo kıyafetinde “Sindrella 21. Yüzyılda yaşasaydı ne giyerdi?” den yola çıkarak, Marion Cotillard’ın Oscar töreninde giydiği tuvaleti tasarlamış.

Cumhuriyet - 4 şubat 2013
Deniz Ulkütekin

Giyinmek tek başına bir eylem değildir
Galeri Apel sıradan bir konuyu sıra dışı yaklaşımlarla inceleyen bir sergiye ev sahipliği yapıyor. “Giyim Kuşam Sergisi” giyinmenin tarih boyunca yarattığı kitlesel ve kişisel etkileri inceliyor.

Giyinmek hayatımız boyunca yaptığımız en büyük ritüellerden biri. Nefes almak gibi doğumdan itibaren yapılan bir eylem diyemeyiz çünkü ilkin başkaları tarafından giydiriliriz, sonrasında giyinmek bize kalır, ihtiyaçlar ve beğeniler arasında gidip gelen ucu çok açık bir eylem. Tarih boyunca pek çok otorite, giyim kuşam mevzusuna kitlesel bir anlam yüklemiş ve siyasi amaçları için kullanmış. Kıyafetler gün gelir, kitlesel bir tepkinin yada trajedinin sembolü olur. İşte Galerî Apel’de 19 Ocak — 23 Şubat’ta gezilebilecek” Giyim Kuşam” karma sergisi, giyime dair tüm referanslara sanatçı gözüyle ışık tutacak. Galerî Apel’in kurucusu Nuran Terzioğlu ve sergideki sanatçılardan Elif Süsler’le konuştuk.

Genç sanat – Şubat 2013

Galeri Apel’de Giyim Kuşam Halleri
Galeri Apel’ in ev sahipliği yaptığı “Giyim Kuşam” sergisi, “giyinme” ritüeline gündelik hayatın ötesinden bakmayı deniyor. Adem ile Havva’nın utanç simgesi ile başlayan sergi, giyinme eylemini ;yaşam koşullarından korunma amacının dışında, kültürel farklılıkları vurgulayan , sosyal statü simgesi, prestij kaynağı, hatta bu noktada insan için birbirlerine müdahale sebebi ve dini ritüellerin gerçekleşmesinde etkili bir araç olma ekseninden ele alıyor.

Yabangee web sitesi – 13 Mart 2013
Carole Ackermann

Istanbul Stories: Nuran Terzioğlu, Gallery Owner

Nuran Terzioğlu is the owner and soul of Galeri Apel, a well established contemporary art gallery in the heart of Çukurcuma. Born in Bebek to the sound of Perry Como’s hit song “Hot Diggety” playing at a night club nearby, she has witnessed the development and growth of Istanbul over the course of nearly seven decades. Yabangee met with Nuran for a enjoyable chat about her beloved home city. Yabangee: As an Istanbulu, you’ve spent the majority of your lifetime here. Tell us about your personal story with the city. Nuran Terzioğlu: Like my mother and grandmother before me, I was born and raised in Bebek. During my childhood, Bebek was known for its big gardens, beautiful houses, and narrow streets, all gathered around a pretty mosque. But still it was a modest place! It was the terminal station of the red and green tram that is now running up and down Istiklal. Following the shore all the way from Eminönü,

for people to show off their wealth – one can hardly have a nice walk on the streets anymore.

How were you introduced to art?

Besides the stage, another one of my very early interests was art. I was brought up by my grandmother’s best friend, who was the daughter of a priest from Kars and very religious. She took me to all the churches, mosques and synagogues of Istanbul. For her, these places were all houses of God and therefore equal to each other. The sculptures and candle installations of these churches were magical to me, and I loved hearing all the stories about the stained-glass windows! At that time, we could not find any art books in Istanbul, but every week we received Hayat magazine, which always contained one page on a western artist from Rafael to Picasso – including reproductions of their works. I would memorize all the information by heart. We collected these pages, put them in chronological order and had them bound as a book. My obsession with art took hold from that point onwards.

Your gallery is located in Çukurcuma. How did this area develop in recent times?

Çukurcuma has kept its charm ever since I first came here. So far there hasn’t been a great deal of gentrification. The area is improving but still has much respect for the history. I’m very happy here. The time I bought the place in 1994, there were no galleries in the neighborhood. But Çukurcuma has always been a place full of history and culture, and I foresaw that change was just around the corner. And see what happened; now the streets full of galleries, book stores and other nice places!

What will Istanbul look like 10 years from now?

I cannot be optimistic, so I hate to talk about such things! But I will. There are skyscrapers, for example, that are sprouting up everywhere. Istanbul is historically known for it’s beautiful horizon line, defined by the domes of mosques and synagogues and of course by the natural domes – the famous seven hills of Istanbul. Now we’re really ruining it with the skyscrapers. Maybe it’s necessary, but for me this is sad. I wish they could find another way to keep pace with the growing population – what about underground cities? (laughs) Still – Istanbul, no matter what you do, is always beautiful. No matter how hard you try, you cannot change the nature of this city.

If you had to pick three words associated with Istanbul, what would they be?
Breezes, running waters and erguvan, the Judas Tree.

What would you recommend a yabancı to experience in Istanbul?

Get on a boat – not a fancy one, but a feribot – and be part of the group. Travel around the Bosphorus or to the Prince’s Islands among the Turkish people and see how they talk to each other, how the families spend time together. One can experience life in the feribot.

Where would you go to socialize?

I would go to galleries, that’s where I feel at home. I’m dying for the Biennial to start! The art scene is a home to me, not only in Istanbul but all over the world!

Where would you go escape the hustle and bustle of the city for a short time?
I would take a walk in the quiet area north of Sariyer, from where you can see the Black Sea meeting the Bosphorus. The view is absolutely stunning!

Where would you go to dinner and what would you order?

Of course fish! Although it’s a little expensive, Bebek Balıkci would be my first choice. And – being a typical Istanbulu – of course I would order lüfer, Blue Fish. In winter I have white wine with it, but in summer it has to be Raki on ice! I would hold up the glass and check if my Raki is the same colour as the sky – that’s a real treat!

City trend – Mart 2013
Gizem Urgancı

Tarih kokan galeri “Galeri Apel”
Galatasaray’da tarihi bir binada 15. Yaşını dolduran Galeri Apel, Ankara Tanbay ve Urart Sanat Galerisi’nin direktörlüğünü yapmış olan Nuran Terzioğlu tarafından kuruldu. Nuran Terzioğlu ile görüşmek üzere 20 sanatçının eserinin yer aldığı “Giyim Kuşam” sergisine konuk oldum. Sergilerin konuları Nuran Terzioğlu tarafından belirleniyor. Sonraki aşamada Nuran Hanım o sergiyle özdeşleşeceğini düşündüğü sanatçıları bir araya topluyor. Galeri Apel, tarih kokan şehirde o kokuyu zenginleştiren bir galeri... Gözlemlemek, bilgi edinmek ve düşünmek ücretsiz! Galeri Apel adı üstünde çağırıyor...

Galericilik hayatınıza Ankara’ da başladınız.

Nasıl bir süreçti, bahsedebilir miyiz?

Alışılagelmiş deyimle söylersek güzel sanatlara olan tutkum beni önce kendimi bu alanda yetiştirmeye yöneltti. Sanatçı olmaya çalışmak yerine hizmet sektörünü seçtim. 1984 te Ankara’da açılan Tanbay Sanat Galerisi’nde, galeri henüz kuruluş aşamasında iken, çalışma şansını elde etmiştim. Kısa zamanda galericiliğin de bir tür eğitim ve üretim alanı olduğu ayrımına vardım. İlk deneysel konulu sergim bu galeride yer aldı. 1985 ‘Gençlik Yılı’ndaki gençlik sergisi aynı zamanda Nilüfer Ergin’in ilk küratöryel çalışmasıydı. 1987 yılından itibaren Ankara Urart Sanat Galerisi’ni yönetmeye başladım ve burada Apel’i diğer galerilerden farklı kılan konulu sergilerin ilk örneklerini gerçekleştirdim. Konulu sergilerimiz gerek yurtiçinden gerekse yurtdışından ilgi gördü ve davetler aldı. Ancak eskiden senede üç kez konulu sergi düzenlerken artık sayıyı senede bire indirdim.

Sergilerin konularının belirlenme süreci nasıl geliyor?

Önce konuyu bulmak gerekiyor. Daha sonra hangi sanatçı o konuya bir yorum getirebilir onu tespit ediyorum. Gece gündüz bu benim gündemimde oluyor. Sanatçılarımız üstüne düşenin en iyisini yapmaya çalışırlar. Tatlı bir rekabetten söz edebiliriz asla husumet olmadan tabii. Aslında yaptığımız hem kolektif hem kişisel bir iş. Bir sürü emeği düşünceyi bir araya getirip ortaya özel bir şey çıkarmak çok keyifli. Apel ’de kişisel sergiler de birer proje olarak hazırlanır. Mekan çeşitli malzemeleri taşıyabilecek konumdadır. Örneğin camekanlı odayı sanatçılar bir çok kez bambaşka biçimlerde kullandılar. Bir keresinde bir sanatçımız orayı bir buçuk ay boyunca ot yetiştirerek ‘Nisa’ bahçesine dönüştürdü. İki katlı olan mekan kendi içinde ayrı ayrı bölümlerden oluşsa da bir bütünlüğe sahiptir. Odaların birbirine açık olmasının şakasını yapıp buraya yırtmaçlı galeri derim. Bir odada yer alan iş diğer odadakilerle diyalog halindedir. Bizim çalışma alanımız şeffaftır. Öğrenciler çok sık gelir bilgi alırlar. Bir tür eğitim alanı gibi işler. Gençlik burada alışkanlık ediniyor. Ama maalesef ders yükünden dolayı yönlendirme olmazsa alışkanlık da olmuyor.

Sizce bu alışkanlık zorlamaya olabilecek bir şey mi, aileden öğrenerek oluşacak bir şey mi?

Küçük yaşta sanatla tanışanlar, sanatı hayatın bir parçası hatta bir ihtiyaç olarak görmeye başlıyor. Ama aileden yönlendirme olmasa bile insanlar birey olarak geliştikçe

bilinmeyi keşfetmek, güzeli doğruyu aramaktan haz duyar hale geliyorlar.

Galeriler uzaktan soğuk mekanlar olarak düşünülür. Sergi gezme alışkanlığı olmayanlar haklı olarak kapıdan içeri girmekten çekinebiliyorlar. Yıllar önce Ankara’da çilek satıcısı bir genç böyle bir yere ücretli mi ücretsiz mi girilir bilmiyordu ve karşısında beni görünce ‘affedersiniz, halk girebilir mi?’ diye sormuştu. Bu dönemde bile galeriler, sergiler yaygın biçimde izlenmiyor. Oysa günümüz sanat üretimi yaşamın içinden çıkmakta ve galerilerin büyük bir kısmı bir tür sivil toplum örgütü gibi çalışmakta. Ancak henüz içinde bulunduğumuz topluma bunu yeterince mal etmiş konumda değiliz.

Türkiye’de gençlerin sanata bakışını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gençlerde sanata karşı daha fazla ilgi olmasını istiyorum. Doyuma ulaşma isteği insanın ne kadar doyumsuz olduğunu hatırlatır. Meraktan geçer yollar. Öğrendikçe daha fazlasını ister. İnsan dünyayı tanıdıkça kendini de daha iyi tanır.

Sanatta sansür olur mu sizce?

Sansür çok geniş bir konu. Olmamalı diye düşünüyoruz. Sanatçı kendine sansür uygular mı? Bu uzun tartışmaya girmeden galerilerin seçimlerinden söz edebiliriz. Biz örneğin arkasında durabileceğimiz savunabileceğimiz işlerin sergilenmesinden yanayız. Bu galeride kişisel sergiler bile proje olarak kabul edilir. Konulu sergilerde hangi işlerin yer alacağını önceden biliriz.

Alabildiğine her şeyi düşünmek ve düşündürebilmek... Zaten bu konulu sergilerde öncelikle amaç bu. Yaratıcılığına inandığınız yirmi sanatçıdan yirmiden fazla fikir sunuyorsunuz. Doğumdan ölüme giyim kuşam bir dayatma bir yaptırım. Sabah uyanır uyanmaz hadi bakalım karşınızda bir mesele. Ben buna yerleştirme sanatı diyorum. Başkalarının kabulünü göz ardı etmeden kendimizi donatmaya başlıyoruz.

Modayla aranız nasıl?

Modanın takıldığım bir konu olduğunu sanmıyorum. Güzeli giyinmeyi severim ama moda benim için ön planda olmadı. Farklılığa oldum olası meyilim var.

Tekstile öncelik verdiğinizizi gözlemliyorum. Yanılıyor muyum?

1965 yılında liseden mezun olduktan sonra önce temel sanat eğitimi aldım. O yıllarda ‘fiber art’ denilen bir akım vardı. Yayoi Kusama gibi kadın sanatçılar kumaşı kullanarak son derece ilginç, cüretli deneysel eserler sergilemeye başladılar. Sanata tekstilin dahil olduğunu görünce tekstille ilgili dersler almaya başladım. Dokuma nasıl olur, kumaşla neler ifade edilir gibi noktaları araştırdım. Hatta bir dokuma tezgahı edindim. Engin geleneğe sahip kumaşı, lif sanatını kağıt yapımını hala çok seviyorum. Dikkat ederseniz sergilerimizde bu tutkunun devam ettiğini görürsünüz. Zaten günümüz sanatında her tür malzeme ifade aracı olarak kullanılabilmekte. Sade lif sanatı seramik

sanatı gibi tabirlere rastlanmıyor artık. Sanat yalnız bir şey mi sizce?

Sanat yalnızlığı getiriyor değil mi akla? Sanatçı o yalnızlığı en yakından tanıyan kişidir, bolca yalnızlıktır sanatçının yaşadığı. Arayış evresi üretim evresi, bitirilmezlik hissi hepsi iç içe. Sanat sanatçının bağımlılığıdır. Özgürce kullanılan bir zaman dilimi ve yaşam alanı gerektiren bir olgu. Otuz yıldır sürdürdüğüm mesleğimden haz alıyorum. Yaratının sanatçının yanındasınız. Ne mutlu..

Yatırım amaçlı sanat eseri alacak olan kişiler Galerî Apel’e uğruyorlar mı?

Burası romantik bir galeri, yatırım amaçlı sanat eseri alacak olan kişiler buraya uğramazlar.

Paha biçilemez eserlerin güvenliğini nasıl sağlıyorsunuz?

Buraya gelen insanlar çok saygılı... Güvenlikle ilgili hiç bir şey yaşamadık. Herkes burada dikkatle geziyor.

Sergilerin süreleri hakkında bilgi verir misiniz?

Sergilerin sürelerini dört ya da beş hafta olarak belirliyoruz. Yaz döneminde ise bir ay tatil yapıyoruz.

İstanbul’daki kültür turizmi yurt dışından ilgi görüyor mu sizce?

Galatasaray’da tarihi bir binada bulunan Galerî Apel haliyle gerek konumu gerek içeriğiyle 98 yılında açıldığından bu yana oldukça ilgi çekmiş, yerli ve uluslararası basında hatta kitaplarda yer almıştır. Bilinçli ya da tesadüfi gelen turistler burayı çok besleyici buluyorlar ve mutlaka zaman geçirmek istiyorlar. Kentte hayat çok dinamik, müthiş bir enerji var. Geç keşfedilen şehir: ”İstanbul”.

Sanat dünyamız – Eylül 2013
Nazlı Pektaş

Tutkunun Rüzgarında 30 yıl: Nuran Terzioğlu Sanat Dünyamız’da yeni bir dizi, Türkiye’de sanata, kültüre emeği geçmiş önemli isimlerle buluşmalardan oluşan “Bellek/Emek”, sanat tarihçi Nazlı Pektaş tarafından hazırlanıyor. Serinin ilk konuğu Apel Galerî’nin yöneticisi Nuran Terzioğlu.

Galatasaray Lisesi’nin yanında inen yokuş boyunca düşündüm. Sayısını hatırlayamadım bilmem kaçını kez iniyordum bu yokuştan. Galerî Apel’e gitmek, yeni mezun bir sanat tarihi öğrencisi için hep heyecanlı olmuştü. Sergilerin isimleri malzemelerinin çeşitliliği ve sanatçıların dehası. Sanatın içine sığan hayatı ya da hayatın içinde patlayan sanatı, yeni mezun birine tutku dolu kelimelerle anlattı hep.

Mezuniyetimin üzerinden 15 yıl geçmesine rağmen şimdi de aynı heyecanı taşıyordum. Galerî Apel, mezuniyetimle yaşıt. Orada izlediklerim, belleğimde bıraktıkları izle; yaratıcılığın sınırsızlığı ve emeğin kalıcılığı hakkında yolumu hep aydınlattı.

Şakir Gökçebağ’ın yaşamın içinden söküp çıkardığı eşyalara yüklediği anlama ve oynadığı oyuna; Sakine Çil’in ateş tuğlası üzerindeki asker gölgesine ilk kez orada tanık oldum. Esmâ Paçal’ın dantel inceliğindeki silikon çalışmalarına ilk kez orada güldüm.

Şairin Bahçesi’nde, Apel’in geçmişî saklayan aynası önünde Canan Dağdelen’in porselen noktalarına ilk orada tutkuyla bağlandım...

Yokuş aşağı inerken; gözlerimin önünden akan onca emek, güncel sanatın hızlı dönen çarkı içine serpilmiş, sabır dolu üretimler... Galerî bu yıl, “Apel 15” adlı sergi ile 15.yıldönümünü kutladı. Bu galeriyi kuran sevgili Nuran Terzioğlu ise meslekte 30 yılı geride bıraktı.

Sanat Dünyamız için hazırladığım “Bellek /Emek” adlı dizinin ilk konuğu belleğimizdekilerle, Apel’in sahibesi ve sorumlusu Nuran Terzioğlu. Neredeyse yüz elli yıllık Aplyan apartmanında, demir kapının ardında yarattığı dünyada, içeriye davet ederken hiç eksiltmediği gülümsemesiyle beni karşıladı. Yaşamıyla ördüğü emeğini konuştuk, rüzgarının sesini dinledik.

Nazlı Pektaş: Sanatın yaşaminızda yer etmeye başlaması ne zamana rastlar?

Nuran Terzioğlu: Yetişkinler gibi çocukların da büyürken bazı öncelikleri oluyor. Kendisi adlandıramasa da çocuğun sanata olan eğilimi başkaları tarafından fark ediliyor. Bende de böyle geliştiğini sanıyorum. İstanbul’da binaların tepelerinde gördüklerimin; sahildeki önüme çıkan çakıl taşları, bahçedeki çiçek böcek, kedi köpek kadar beni heyecanlandırdığını hatırlıyorum. İnsan elinin ve muhayyilesinin ürettiklerine duyulan hayranlık tutkuya dönüşüveriyor ufak yaşta. Bu tutkunun ilkokulda büyüyerek devam ettiğini söyleyebilirim.

NP: İçinize yerleşen bu şeyi, ya da zaten var olanı kiminle keşfettiniz?

NT: Beni anneannemin en yakın arkadaşı yetiştirdi. “Mürvet Anne” derdik kendisine. Anneannem erken yaşta vefat etmiş, annemi de o büyüttmüştü. Ailemizin en büyüğü olan Mürvet Anne, bir papazın kızıydı. Hiçbir zaman gerçek ismini bilmedik. Türkiye’ye sevgilisi trenle kaçırıp getirmişti. Onunla gezerdik İstanbul’u. O zamanlar galeriler ve çağdaş müzeler de yoktu. Beyoğlu’nda, apartmanların rölyefleri ve kiliselerdeki heykellerle yetinirdik. Çok sayıda ibadet evlerine girip çıkardık. Baktık ki merakımızı sadece gözlemlle gideremiyoruz ve bu kısıtlı imkanlar yetmiyor. Bir yandan da sanat kitaplarına ihtiyaç duyduğumuzu hissediyoruz. Tabii 50’lerde Türkçe sanat kitapları yayınlanmıyordu. Derken Hayat mecmuası, hayatımızı kurtardı. Derginin

orta sayfasında her sayıda sanat tarihinden bir sanatçı tanıtılırdı. Yalnız orta sayfayı biriktirerek ciltli kitaplar yaptırđık. Bunları hep Mürvet annemle birlikte hazırlardık. Zaman zaman arkadaşlarıma film oynatmak isterdim. Metrelerce kağıda resim çizer, onları duvarda delikli perde aralığında geçirir seslendirir, arkadaşlarıma gösterirdim. Tüm bunları beraber yaptık. Tutkumun şekillenmesinde ve gelişmesinde beni hep o destekledi.

NP: Eğitim yıllarınıza dönelim. Hangi okullarda okudunuz?

NT: İlkokulu, Bebek’te, ortaokulu ve liseyi, bugünkü adı Robert Lisesi olan Amerikan Kız Kolejinde okudum. Sonra evlenip Almanya’ya gittim. Orada önce Frankfut’da özel bir okul da temel sanat eğitimi aldım. O sıralar Almanya’da tekstil ve dokuma beni çok etkiledi. Sonra öğrendim ki o dönem orada bu malzemeler çok popülermiş. Okulda, bu doğrultuda benim aradığım şeyler yoktu. Ama daha sonra Offenbach’ta bir tür Bauhaus okulu olan tatbiki güzel sanatlar okuluna gittim. Günümüz sanatı ve dokuma okudum.

Sonra, bir vesile ile Amerika’ya gittim. Washington’a yakın bir yerde olan Maryland Üniversitesi’e kabul edilip ilgilendiğim dersleri seçtim. Rauschenberg’in, Andy Warhol’ın kişisel sergilerini görme şansım oldu. O dönemin önemini şimdi daha iyi anlıyorum.. Bir yandan soyut dışavurumculuğun muhteşem örneklerini izlerken bir yandan dokuma öğreniyordum. Sanat da tekstilin kullanımı üzere kendimi yetiştirmeye çalıştım. Hatta, kendime bir tezgah edindim. Sonra, bitirmeme bir sene kala Türkiye’ye döndük.

NP: Apel doğmadan önce oldukça verimli bir Ankara deneyiminiz oluğunu biliyorum. Tanbay’dan Urart’tan ve tabii Sanart’tan konuşalım.

NT: Ankara’da galerilerde çalıştım. İlk olarak Tanbay’da. Kuruluş aşamasından kapanana kadar oradaydım. Galerî de 1983’te Büyükelçi Haluk Kura ile çalışmaya başladık. Hem programını hazırlıyordum hem de yapım aşamasında tanıklık ediyordum. Tanbay, Kızılay’da iki katlı muazzam bir yapıydı. Kilise galerilerinde olduğu gibi üst kattan alt kat izlenebiliyordu. Galerî sahipleri son derece heyecanlı ve sanatsever bir aileydi. Bizlere de güvenleri tamdı. Orada, büyük isimlerin sergilerinin yansıra deneysel çalışmalar da yaptık. O yıllarda Ankara’nın çok seviyeli bir izleyici kitlesi vardı.

Öğrenciler, gazeteciler, diplomatlar, hep Tanbay’da sergi izlemeye gelirlerdi. Belki resim almıyorlardı ama çok sanatsever ve bilgili bir kitleydi. 1984 yılında açılan galeride, bir çok ünlü sanatçının eserlerini sergileme şansımız oldu. Mahmut Cüda, Ali Çelebi gibi üstadların sergilerinin ardından Erol Akyavaş, Mehmet Güler yüz, Balkan Naci İslimyeli, Fatma Tülin gibi sanatçıların sergilerini peş peşe açtık. 1985 yılının ilk küratöryel denemeyi Nilüfer Ergin’le gerçekleştirdik . Gençlik yılında gençlik konulu bir sergi.

Genç sanatçıları İstanbul’dan, o buluyordu. Mekan tasarımı yapmaktı amacımız. Galerinin üzerinde bulunduğu, Selanik Caddesi’ni üretim alanı olarak seçmiştik. Sanatçılar devasa bir dünya yapıp kuşlar ürettiler . Ama dünya galeri kapısından sığmadı, bunu hesaplamamıştık. Biz de patlattık. Patlayan bir dünya, etrafta uçuşan ketenden kuşlar... Öyle çok satılmıştı ki kuşlarımız!

NP: Anlattıklarınızdan sonra sormak istedim. Kat ettiğiniz yolda, deneyim mi eğitim mi belirleyici oldu?

NT: Aslında eğitim, kat ettiğim yolda ancak küçücük bir basamak. Kendini, kendin eğitiyorsun her zaman. Ben galeride, izleyiciden, öğrenciden, çalışanlardan öğrendiğimi okuldan öğrenmedim diyebilirim. Galerî interaktif bir yer. Dolasıyla deneyim çok önemli.

NP: Tüm bunlar devam ederken; bir gün kendi galerinizi kurmayı hayal ediyor muydunuz?

NT: Aklımdan geçen hep şuydu; kendi galerimde de olsa başka bir galeride de olsa hep inandığım şeyleri yapmaya çalıştım.

NP: Urart’a nasıl geçtiniz?
NT: Tanbay’lar bir süre sonra İstanbul’a taşınma kararı aldılar. Oradan ayrılırken, Ankara Urart’tan teklif geldi. Ben de hemen kabul ettim. Kendi programımı kendim yapıyordum. Onlar da beni hep çok desteklediler. Sekiz sene çalıştığım bu galeride bir çok kişinin ilk kişisel sergisini yapma şansını elde ettim. İnci Eviner’in, Arzu Başaran’ın, Selma Gürbüz’ün Birol Demir’in Murat Morova’nın ve Filiz Başaran’ın Ankara’daki ilk sergilerini düzenledik. Özellikle gençlerle çalışmaktan çok hoşlanıyordum. Örneğin Birol Demir’in ilk kişisel sergisini yaptığımda kendisi 24 yaşındaydı. Enfes bir sergi yapmış, Kapadokya’yı Urart’ta yaşatmıştı. Sergiyi,

sanatçının bezlerden ürettiği dehlizlerin arasından geçerek izliyorduk. Şimdi, Mental Klinik adıyla eşi ile birlikte çalışıyor. Urart’da, günlük hayattan seçtiğim konular üzerine sergiler yapıyordum. Bunlar oldukça alçakgönüllü deneyimlerdi. Özel etkinliklere izleyici de konuya göre kendini hazırlama alışkanlığı edinmişti. Derken, Urart 8 yıl sonra 1994’te kapandı. Ardından İstanbul’a dönene kadar bir yıl Bilkent Üniversitesinde çalıştım. Fakültenin genel sanat etkinliği koordinatörüydüm. Hem konferanslar hem de sergiler düzenliyordum. 1995’te gerçekleştirdiğim “KEHANET” sergisi örnek olarak verilebilir. Bu arada ben, Apel’ in yerini almış ve hazırlıkları yapmaya başlamıştım.

NP:Urart’ın onca yoğunluğun içinde Sanart nasıl ilerledi?

NT: Urart devam ederken Jale Erzen, Benoit Junod ve Ali Artun ile beraber, Ankara için gönüllü bir hizmet yapalım dedik ve 1990’da Sanart’ı kurduk . İlk “Toprak ve Lif” konulu sergimi 1992’de Sanart’ta yaptım. Sanart’ta, herkes kendi alanlarında çalışmalar üretti. Ben de yıllardır tutkulu olduğum malzemeye dönük uluslararası sergi yapmaya koyuldum. O dönemde farklı coğrafyalardan sanatçıları bir araya getirerek bir sergi oluşturdum. Örneğin Kolombiya’dan Olga De Amaral, Japonya’dan Naomi Kobayashi gibi sanatçılarla ve Türkiye’den Candeğer Furtun, Belkıs Balpınar, Melike Abasıyanık Kurtiç, Azade Köker, Ferhan Erder gibi sanatçılarla. Bu sergi benim için çok belirleyici oldu. Ve aynı konuda daha sonra da sergiler düzenledim.

NP: 30 yıl boyunca; Tanbay’ın kuruluş aşamasından kapanana kadar çalışmak. Urart’ta son sergiye kadar çalışmak. Sanart ile gönüllü bir oluşumun içinde, uluslararası sergiler... Her iki Ankara galerisinde sanat piyasasının içinde olmak ve İstanbul’da Apel. Ve şimdi tam burada, kendiniz ve piyasadaki değişimlerle ilgili neler söyleyeceksiniz?
NT: Çok iyi bir gözlem şansım oldu. Hem Ankara’da hem de burada. Ankara’dayken de, İstanbul’da neler olduğunun farkındaydım. Hem Ankara’da hem de İstanbul’da gözlem şansım oldu. Bu dönemi kıyaslırsak eğer 1980-2000 ve 2000-2013 yılları arasında çok ciddi farklar gözlenir. 2000’in ilk on yılı peş peşe açılan müzelerle anılabilir. Piyasa değince bunlar da çok önemli. Bunun karşısında da ciddi gelişen ve çoğalan üretim var. Eski sanatçı profili de değişiyor. Şimdi sanatçı eskiye göre daha çok günceli, felsefeyi ve politikayı

bilmek zorunda. 2000’lerden sonra az da olsa sanatçı destekçileri ortaya çıktı. Tabii şimdi galericilik profili de değişti. Nasıl hipermarketler varsa şimdide hipergaleriler var. Koleksiyonerler de artık galeri açıyorlar. Danışmanları var, bizden farklı çalışıyorlar. Mesela bu galerilerde biri sayesinde Moma’da Hüseyin Alptekin’in işi var. Bu çok önemli. Şimdi koleksiyonerlerin galeri açması dünyanın her yerinde olan bir şey. Romantik galericilik kalmadı demiyorum ama onlar da var Apel gibiler de devam ediyor.

NP: Tüm bunlar, sanatın çoğalması, sanatçının para kazanması açısından iyi. Piyasanın hareketlenmesi açısından da iyi. Peki sanatçının özgürlüğü meselesine nasıl bakıyorsunuz?

NT: Bu konuda çok düşündüm ama sağlam bir sonuç çıkaramadım. İlk konu sanatçının beklentisi nedir? Beklentisinin karşılağında manevi olarak yetiniyorsa özgürdür. Satışının olmayacağını bile bile galerisi ona sergi açabiliyorsa özgürdür. Belki çok kazanan galeriler de beklentisi daha yüksek olanlarla çalışıyorlar. Hem sanatçı hem de galerici için, beklentileri doğru bilmek ve doğru yerde olmak lazım. Fuarlara katılmamak için o kadar direndim ki. En sonunda sanatçılar fuarlarda daha çok görünür oluyoruz , haydi dediler, ve katıldık. Şimdi koleksiyonerler açıyorlar fuarları. Sanatçının özgürce iş üretebilmesi için beklentisini doğru yere koyması lazım.

Bir yandan da sanatçı da kurumsallaşıyor.

Gençliğinde, Jeff Koons’un az sayıda asistanı vardı şimdi 350’yi aşan asistanı var. Belki daha fazla. Sanatçılar kurumsallaşırken özgürlükten nasıl bahsedebiliriz bilemiyorum, ama bu da başka türlü bir özgürlük yaratıyor denilebilir.

NP: Ve Apel! Sizin galerinizin ruhunun, İstanbul’da açılan galerilere çok şey öğrettiğini düşünüyorum.

NT: Ben de çok şey öğrendim. Apel hem öğretti hem öğrendi. Apel’de malzeme emek ve düşünce hep ön plandadır. Ve de tabi ki tutkular! 1998’de “Damak” adlı ilk sergimle Apel’i açtım. Burası yapmak istediklerimin devamı oldu.98’ten beri konulu sergilerle devam ettirmeye çalışıyorum.

NP: En çok hangi malzemeye tutkunsunuz? NT: Bütün malzemeleri çok severim. Asla

aradığı asıl malzeme ne? Evet yaratıcısınsız evet her renge açıksınız ama asıl aradığınız ne?

NT: Çok fazla duygusallık arıyorum herhalde? Babam Sivas’ta teftişçeydi. Bir gün orada bulunan tuz gölüne gittik. Muazzam dikenler gördüm. Sivaslı çocuklar bir sene evvelinden göle diken bırakıyorlardı. Bir sene sonra bembeyaz, adeta heykele dönüşen bir form çıkıyordu ortaya. O dikenleri götürmek istedim, ama ailem müsaade etmedi. O dikenlerde kaldı aklım. Mürvet annem beni hep görmeye alıştırdı Belki onun o duygusallığı geçti bana. Ama sanatçı olmayı hiç seçmedim sanatçı olmak o dönemlerde çokça yalnızlıktı. Korktum o yalnızlıktan. Van Gogh’un sergisi geldiğinde sergiyi gezerken; Van Gogh’un defterinde verdiği ayrıntıları okurken insanların yüzünü seyrettim. O yalnızlığı o defterlerden

veriyor diye düşünmüşümdür hep. NT: Evet çok doğru. Mimar Nevzat Sayın ile bu galeriyi oluştururken galerinin kendi malzemesini hep göz önünde tuttuk. Burada cam mekanda kullanılan malzemenin çeşitliliği çok fazla. Kilolarca tuzdan tutun, zehre kadar pek çok malzeme ile üretilen işler sergilendi iş üretildi. Güler Güngör, toprakta altın rengi boya ile yılan izi yapıyordu. Yılanın deri değiştirmesine dair bir sergiydi. Bu iş sergilenirken gelenlerin başı döndü ve hafif bir zehirlenme yaşadılar. Sakine çil iki ay çimen yetiştirdi, “Şairin Bahçesi” sergisinde...

NP: Buraya çok ince okumalardan sonra iş seçtiğiniz biliyorum. Az önce söylediğiniz yıllar içindeki farklılıklar dahilinde, size gelen dosyalara baktığınızda hangi yönde farklılıklar var?

NT: Her zaman ileriye giden bir gelişme var. Sanatta düşüş yok ama etikte düşüş oluyor zaman zaman. Eğer hakiki bir sanatçı ise problem olmaz. Benim ilişkide olduklarımla hep güzel şeyler yaşadık.

NP: Yılardır hep aynı isimlerin yanında ayrılanlar, katılanlar... Yeni bir kişiyi buraya çağırırken görünürlük önemli mi sizce?

NT: Hayır asla! Bizde göründükten sonra seçildiler. (Cülüyor) Ben tüm sanatçılarımla gıpta ediyorum, gıpta etmediğim, heyecanlanmadığım bunu ben yapsaydım keşke demediğim sanatçının sergisini açmam.

NP: Hiç aklınızın kaldığı sanatçı oldu mu?

NT: Hakikaten keşke burada olsaydı dediğim bir kaç isim oldu. Ama ilk görüşte müthiş etkilendiğim ve hala birlikte çalıştığım çok değerli sanatçılarım da var. Bir gün genç bir sanatçı geldi. Bahadır Yıldız. Tam o günlerde galerinin arka kısmında bulunan depoyu satın almaya çalışıyorum. Küçücük bir portfolyo hazırlamış, doğuştan Rönesans sanatçısı sanki. Malzemeyi konularına göre seçiyor. Hemen yarın yaptıklarından bir

örnek görebilir miyim dedim. Ertesi gün getirdi. Ben de bu arka bölümü alırsam sana davetiyesiz falan bir sergi açacağım sen de şaşıracaksın dedim. “Son Katman” diye unutulmaz bir sergi yaptık.

NP: Konulu sergileriniz yurt dışında da ilgi gördü ve pek çok etkinliğe davet edildiniz, müzelerde sergiler açtınız. Bunlardan biri de kitap konusuydu sanırım.

NT: Apel olarak çok sayıda yere davet edildik. Apel’in geçmişinde sanatçılar defalarca kitap sanatına yönelik yorumlar sergilediler. 2009 yılında, Almanya’nın Hamburg kentinde bulunan Museum der Arbeit’ın alt katında “okuma köşesi” yaptım.

Farklı malzemelerden oluşan çağdaş kitap yorumlarını içeren dizinin ilki 2007 Uluslararası Frankfurt Kitap Fuarı Türkiye Pavyonu’nda sergilenmişti. İkincisi 2008 sonunda Uluslararası Siena Kitap Fuarı çerçevesinde Santa Maria Della Scala isimli yeni bir müzede da yer almıştı.

NP: Diyarbakır’da da bir sergi yaptınız. Anadolu’da sergi yapmak diğerlerinden farklı bir deneyim.

NT: Osman Kavala bir gün, Diyarbakır’da bir sergi yapalım dedi. Ben de yaparım ama konum Nevruz olur ve sanatçıların yarısı Apel’den, yarısı Diyarbakır’dan olur dedim. Diyarbakırlı 18 yaşın altında bile sanatçımız vardı. Hiç sansürsüz bir sergi oldu. Emeği geçenlere parmakları yeşil boyanmış eldivenler dağıttık ve yeşillenen parmaklarla halay çektik. Sonra Osman, Komşu sergimizi Diyarbakır’a davet etti.

NP: Galerilerin çoğaldığından söz ettik. O kadar çoklar ki sanatçıların da beyaz yakalılar gibi A galeriden, B galeriye hızla geçtiğini görüyoruz. Ama sizin artık Apelli olmayan sanatçılarla ilişkiniz hep devam ediyor.

NT: Buradan ayrılanlarla hiç sorun yaşamadım. Dostluklarım hep devam ediyor. Sadece sanatçılarla değil, bu bölgede galerilerle de dayanışma içindeyiz. Tophane Artwalk; o da kadar önemli bir dayanışma ki! Galerilerle aramızda güzel bir bağ sağlandı. Bu çok değerli ve bunu genç kadınlar yaptı. Kadın yapıcılığında muazzam, bambaşka bir güç var. NP: Tophane Artwalk demişken, sokaklara dönelim ve sözü Gezi direnişine getirelim. 30 yıldır sanat ve hayatı birleştiren bir refleksle yol alıyorsunuz; sokaktaki yaratıcılık için ne

söylemek istersiniz? NT: Sanattaki yaratıcılık politikaya da geçmeli. Sanat politikanın içine girse çok daha iyi olur. Gezide yaşadıklarımız tamamen bir sanat olayıdır. Buradaki yaratıcılık, farklılıklarla ortaya rengârenk bir dünya koydu. Keşke bu siyasete sirayet etse. Çünkü siyasette hiç yenilik yok. Her şeyi unut, ortaya başka bir şey koy. Politikanın içine sanat girmesi lazım.

Milliyet sanat – Temmuz 2013
Evrin Şener

Bir ifade aracı olarak malzeme
Galeri Apel’de “Yaz” adını verdiği karma sergisinde galeri sanatçılarından bir seçki ortaya koyuyor. Farklı disiplinleri bir araya getirmeyi şiar edinmiş olan galeri , bu sergi vesilesiyle sanatçılarının işleri ile sanat severleri tekrar buluşturmak istiyor. Bahadır Yıldız’ın farklı ayaklar için üretilen ortopedik ayakkabı kalıpları üzerine inşa ettiği heykelleri serginin merkezini oluşturuyor. Sergide yer alacak diğer sanatçılardan Urfa kökenli bir heykeltıraş olan Güler Güngör eserlerinde, Mezopotamya kökenli motifleri işlerken, kadın konularına yer veriyor. Minyatürü yeniden yorumlayan Yıldız Şermet, mükkep ve teli kullanarak yaptığı işleriyle ; masalsi konuları ele aldığı çalışmalarıyla bilinen Can Göknil, yine aynı konuyu işleyen heykelleriyle yer alıyor. Malzemede ustalığı ile dikkat çeken Suzy Hug Levy, elektrik ve zil kabloları ile ürettiği çalışmasıyla sergide. Aslımay Altay Göney, eski kağıt katlama sanatını günümüze yorumluyor. Gamze Taşdan sergiye, Şerif Gören’in 1985 tarihli “kurbağalar” filmini referans aldığı çalışmasıyla katılıyor. Eserlerinde kumaşa ve tekstile yer veren İdil Akbostancı ,yine bu sergiye özel ürettiği çalışmasını gözler önüne seriyor. Yücel kale ahşap ve metal yontu işleriyle öne çıkıyor. Sergide Zeynep Perinçek Signoret’nin tuval işleri de görülebiliyor. Malzeme kullanımındaki ustalıkları ile öne çıkan sanatçılar, malzemeyi bir ifade aracı olarak kullanmada birleşiyorlar.

İstanbul Art News – Eylül 2013
Evrin Şener

NURAN TERZİĞÖLU
Artık yeni nesli konuşacağız
Yeni sezona taze bir ümitle giriyoruz.
Okulları açılan çocukları gibi...Sanat,
günlük hayatımızın dışında değil artık.
Önümüzdeki dönemde gençlerin daha ön plana çıkacağından eminiz. Daha çok bilgi, donanım, deney ve üretim, değerlendirme ve paylaşım, beklentilerimiz arasında.

Müzayedelerin baş tacı olan ünlü sanatçıları “tavan yapan” eser fiyatları yerine belki de yepyeni sanatçı inisiyatiflerini konuşur olacağız. Belki galericilik anlayışı da değişecek. Sanat piyasası da bu gelişmelerden nasibini alacak. Sanata ilgi duyan kesimde de değişiklik olacak. Artık yönlendirmeyi tercih etmeyen, kendi bilgi ve inisiyatiflere arayışa geçecek bir nesil yetiştiriyor. Bu tarz sanat severleri galeri ve sanat merkezlerinde daha çok göreceğiz. Basel, Londra, New York sanat fuarlarına kolayca gidebilen bir kesime etkinliklerde de Çanakkale, Mardin ve Sinop Bienali gibi deneysel yapıtların yer aldığı etkinliklere de rastlayabileceğiz. Günümüz sanatına yer veren fuar sayısının artmasının , galerileri ve sanat piyasasını nasıl etkileyeceğin ise bence zaman gösterecek. Umarım hedeflenen rekabet kaliteyi arttırmak adına yapılır.

Alem — Eylül 2013
Zülal Ünaldı

Apel 15 yıldönümü sergisinde sanat şöleni “Apel 15”, Galerî Apel’in yıldönümü sergisi. Galerî, kutlama sergisine 12 Eylül-19 Ekim tarihleri arasındaki ev sahipliği yapıyor. Birçok sanatçının yeni ve seçkin eserlerinin

bir arada yer aldığı sergide bir konu üzerinde özellikle yoğunlaşmamış.

“Apel 15” isminden anlaşıldığı gibi Galerî Apel’in yıldönümü sergisi. Galerî, kutlama sergisine 12 Eylül-19 Ekim tarihleri arasındaki ev sahipliği yapıyor. Galerî, bir çok sanatçının yeni ve seçkin eserlerinin bir arada görülebileceği sergide bu defa bir konu üzerinde özellikle yoğunlaşmayı amaçlamamış. Hızla değişen dünya şartlarının getirdiği toplumsal ve kültürel yansımaları zaten yakın zamanın sanat üretiminde bulmak mümkün. Kamusal alanlara dikkat çeken 13. İstanbul Bienali’nin paralelinde düzenlenen bir çok etkinliğin yanı sıra, bir kamu alanı olarak galerilerin temsiliyeti de bu önemli yaklaşımda yer alsın istemişler. Galerî Apel’in mekanı 1994’te alındı. Mimar Nevzat Sayın tarafından tasarlandı. Galerî Apel 1998’de Apelyan Apartmanı’nda “Damak” adlı sergiyle kapılarını açtığında civarda tek bir galeri yoktu. Günümüzde ise Galatasaray , sayıları hayli artan galerileriyle yeni bir kimlik kazandı. Birbirlerine komşu galeriler öncülüğünde başlatılan sanat yürüyüşü projesiyle bu bölge uluslararası bir adla anılır hale geldi (Tophane Art Walk). Sanatın irdelendiği geniş bir kamusal alan yaratılmış oldu.

Radikal — 18 Ekim 2013

Galerî Apel’den 15’inci yıl sergisi Kapılarını 1998’de Tophane’deki tarihi bir apartmanda açan Galerî Apel, 15’inci yaşını ‘Apel 15’ başlıklı özel bir sergiyle kutluyor. 1998’de Tophane’deki Apelyan Apartmanı’nda kapılarını açan Galerî Apel, 15’inci yaşını ‘Apel 15’ başlıklı özel bir sergiyle kutluyor. Sergide galerinin yıldönümü vesilesiyle bir araya gelen 27 sanatçının bu sergiye özel yeni işleri yer alıyor. Belli bir konu üzerine yoğunlaşmayı bilinçli olarak tercih etmeyen sergide, hızla değişen dünya şartlarının getirdiği toplumsal ve kültürel yansımaları görmek mümkün. Genç yaşına rağmen ‘modern kadın incelemeleriyle dikkat çeken Hande Varsat, dünya algısını sorguladığı zorlayıcı işleriyle ön plana çıkan Şakir Gökçebağ, çalışmalarında yabancılaşma, kentsel yalnızlık sorunlarına sıkça yer veren Rüçhan Şahinoğlu’nun yanı sıra idil Akbostancı, Aydan Baktır, Bayram Candan, Sakine Çil, Sümbül Eren, Can Göknil, Aslımay Altay Göney, Güler Güngör, Yücel Kale, Kurucu Koçanoğlu, Azade Köker, Nermin Kura, Selin Levi,Suzy Hug Levy,Canan Pak,Leyla Sakpınar,Emre Senan,Maria Sezer, Zeynep Perinçek Signoret,Elif Süsler,Yıldız Şermet, Gamze Taşdan, Esma Paçal Turam, Y. Bahadır

Yıldız’ın işlerinin yer aldığı sergi, 25 Ekim’e kadar sürecek.

Galerî Apel’in yöneticisi Nuran Terzioğlu, 13. İstanbul Bienali’nin genel çerçevesini oluşturan ‘kamusal alan’ konusunda bir kamu alanı olarak galerilerin temsiliyetinin önemine dikkat çekiyor. Galerî Apel, 1998’de ‘Damak’ adlı sergiyle kapılarını açtığında Tophane’de bir tek galerinin olmadığını hatırlatan Terzioğlu, “Günümüzde ise Tophane, sayıları hayli artan galerileriyle yeni bir kimlik kazandı. Birbirlerine komşu galeriler öncülüğünde başlatılan sanat yürüyüşü projesiyle bu bölge uluslararası bir adla (Tophane Art Walk) anılır hale geldi. Sanatın irdelendiği geniş bir kamusal alan yaratılmış oldu” diyor.

Habertürk - 17 OCAK 2014

Sanatçılar Apel’de ‘mutfak’ı yorumladı Kuruluşundan bu yana konu ve malzeme ilişkisine özel bir önem veren Galerî Apel’de 18 Ocak’ta yeni bir karma sergi açılıyor. “Mutfak üzerine” başlıklı sergi, malzemenin ihtiyaçtan ürüne, üründen imgeye dönüştüğü bir mutfak örgüsünü konu alıyor. İlk sergisinden bugüne sanatın yemekle olan ilişkisini de gündeminden eksik etmeyen Galerî Apel, mutfakta önemli bir arayış olan ocakla bağlantı kurarak özellikle bu sergi için ocak ayını seçti.

İstanbul Art News — Ocak 2014
Müge Akgün

Birbirini besleyen ikili İlk çağ duvar resimlerinden bu yana yemek ve sanatın birbirine geçmiş çok boyutlu bir ilişkisi var. Yüzyıllar boyu yiyecekler sanatçılara ilham kaynağı olmuş.

Geçtiğimiz aylarda 15. yılını kutlayan, açılış sergisi “Damak”tan bu yana sanatla yemeğin ilişkisini irdeleyen Galerî Apel’in 18 Ocak’ta açılan karma sergisi de “Mutfak Üzerine”. Bu kez de Aydan Baktır, Zeynep Birced, kısa bir süre önce aramızdan ayrılan Bayram Candan, Özden Erdem, Şakir Gökçebağ, Can Göknil, Aslımay Altay Göney, Raziye Kubat, Kurucu Koçanoğlu, Nermin Kura, Suzy Hug Levy, Lerzan Özer, Yıldız Şermet ve Gamze Taşdan’ın mutfığa ve yemek kültürüne ait birbirinden yaratıcı yapıtları sergileniyor. Lerzan Özer’in zift çorbasından oluşan “menu 2014”ü yemenin her türlüsüne gönderme yapmasıyla da dikkat çekiyor.

Şalom — 29 Ocak 2014
Dalia Maya

Mutfaktan Ormana, Ormandan Kendimize Aralarında Suzy Hug Levy’nin de bulunduğu 15 sanatçının “Mutfak Üzerine” çalışmaları Galerî Apel’de sanatseverleri sımsıcak bir geziye davet ediyor. Sıcak evinizde mutfakta yaşamı düşündün bir... Bazen gündeme tepkisel, bazen kabulde, ama her şekilde içten ve inanarak, yaşanmalı deneyimlenmeli.

Belki koklamalı; dokunmalı mutlaka. Galerî Apel’de mutfak üzerine sergi gezilmeli.

Ağaçların da insanlar gibi bir toplum oluşturdıklarını, toplum içinde aileleri ile birlikte yaşadıklarını ve tek başına ve bağımsız yaşıyor gözükmelerine rağmen toprak altında köklerinin birbirlerine bağlı olduğunu bilir miydiniz? Bir ormanda gezerken, gördüğümüz bir çok ağacın aynı büyük dev ağacın birer parçası olduğu gelir mi hiç aklımıza? Toprağa düşen bir tohumun ilk ağacı verdikten sonra bir taraftan yukarı doğru büyürken, diğer yandan toprağın altında köklerini saldıkça aynı köklerden yeni ağaçlar doğduğunu? Bir ağaç kesildiğinde tüm ailenin tüm ağaç ailesinin eksildiğini?

Ve zeytin ağacı... Binlerce yıla kadar yaşayan zeytin ağaçları.... Bir dalı bile kopup toprağa düştüğünde yeniden canlanır orada kök salarlar. Ya da toprak üzerindeki kısmı kesilip atıldığında, inatla, köklerinden yeniden doğarlar. Tevrat’ta sözü geçen ilk bitkilerden biridir Zeytin ağacı. Tufan’ın sona erdiğini ifade etmek üzere güvercinin Nuh’a getirdiği yaprak – hatırlarsınız- zeytin yaprağı idi. O günden beri barışın simgesidir zeytin dalı. Antik Yunan’da insanlığın yazarlarını iyi edecek bir merhem, lezzetli ve bol enerjili bir besin maddesi ve karanlıkları aydınlatacak bir alev olduğuna inanılırdı.

Bu günlerde bakır tellere can veren Suzy Hug Levy’nin ellerinde örülmüş kök kök, dal dal büyüyen, kesilen, döküle döküle yaşamda sanatı, sanatta da yaşamı yeniden yaratan, kendinden ıslıl ıslıl ama aynı zamanda gölgeleri ile beklenmedik noktalarda yeniden büyüyen birer eser olup Galerî Apel’in “Mutfak Üzerine” karma sergisinde büyülüyor zeytin ağaçları izleyiciyi. Suzy Hug Levy’nin zeytin ağaçlarının yanı sıra, yine onun yönlendirmesi doğrultusunda Alek Sonman’ın hazırladığı animasyon film sayesinde galerinin duvarları siliniyor önümüzde, sınırlar yok oluyor ve bizler mutfaktan limon ağacı ormanına geçiyor ve orada tarihin ve kendimizin deriliklerinde kayboluyoruz.

Can Cöknil’in yemek tarifleri ve terazisi ile neşeleniyoruz. Raziye Kubat’ın bir taraftan Virginia Woolf’un “kendine ait bir oda” sına gönderme yaparken diğer yandan günümüz modern yaşamında sıklıkla aileyi bir arada toplayan, herkesin aynı anda kendine ait işlerini yaptığı, evin babasının belki bilgisayardan haberleri izlediği, çocukların ödev yaptığı ya da oyun oynadığı; annenin iş dönüşü hızlıca hazırladığı akşam yemeği kokularının hepsini sarmaladığı, bir anlamda birliktelikleri yoğunlaştıran mutfak tablosu ile galerinin yakın zamanda kaybettiği sanatçı Bayram Candan’a ayrılan köşede sımsıcak, sevgi dolu bir uğurlamaya dahil oluyoruz. Zeytin ağacı, kesik de olsa, ölümün bir son olmadığını, tam tersine bu gidişin bir gün, bir yerlerde yeniden bir doğuşa neden olacağını çağrıştırıyor. Hüzün ve neşe, doğum ve ölüm, yeni evli kadının umutları, bazan da işleri bitirip kocasını beklerken yapacak işi olmamasının getirdiği sıkıntı, yaşam coşkusu ve durağanlık, hepsi, tek bir anda sıkışmış sanki.. Heyecan, oyun ve yaratıcılığın tam da patlamak üzere olduğu bir an yaşıyor insan.

Sergi’de Aydan Baktır’ın merdaneleri, Zeynep Birced’in keskin bakışlı bıçakları, Nermin Kura’nın yumurtaları, Şebnem Arıkan’ın şarap açacağı, Yıldız Şermet’in telden dantel tüpü, Şakir Gökçebağ’ın kevgirleri, Kurucu Koçcanoğlu’nun demlikleri, Özden Erdem’in kalbe giden yola yeni bir bakış veren önlüğü ve tüm diğer eserler sanatçıların mutfığı ve mutfakta yaşananları yeniden yorumlamasının sonuçlarını seriyor gözlerimizin önüne. Onların yaşama bakışlarını gözlemlemek ve mutfakta şekillenen kendi yaşamlarımız üzerine düşünmek için 25 Şubat’a kadar vaktiniz var.

Bu arada, demedi demeyin, 23 Şubat tarihini not edin. O pazar, bir kere daha Tophane galerileri sanat severleri ağırlamak üzere kapılarını açık tutacaklar.

Radikal — 1 Şubat 2014
Müge Akgün

Mutfakta sanat var Mutfak ve sanat...İkisinin arasındaki ilişkinin arasındaki ilişki neredeyse varoluşlarından bu yana devam ediyor. Hem sanatçılar mutfaktan, yemeklerden etkilenmiş hem de şefler sanata öykünmüş. Türkiye’de mutfak kültürü yemek ve sanat üzerine en fazla eğilen galeri ise 15 yıl önceki açılış sergisi “damak’tan” bu yana Galerî Apel’dir. Mutfak üzerine adlı son sergi de Şebnem Arıkan, Aydan Baktır, Zeynep Birced, ve Gamze Taşdan mutfakta olup bitenler üzerine düşündürüyor bizleri.

Her bir iş ince işçilik ve derin bir felsefe ürünü. Mutfak Üzerine “25 Şubat’a dek açık, kaçırmayın derim.

Zaman — 2 Şubat 2014
Zehra Onat

Kara kazan, sen nelere kadirsin! Galerî Apel’de açılan ‘Mutfak Üzerine’ sergisinin filizleri, 17 yıl önce Hacı Bektaş Veli dergâhına yapılan bir ziyarette atılmış. Sergide, bir mutfığı sembolize eden ne varsa, o mutfakla ilgili sembollerin çağrıştırdığı metaforlar da var.

Galerî Apel’de iki hafta önce ilginç olduğu kadar samimi ve çarpıcı bir sergi açıldı. Serginin odağında, yüzyıllardır kadının ‘görev alanı’ olarak kabul edilen, evin en cümbüşlü yeri mutfak var. “Mutfak Üzerine” adıyla 18 Ocak’ta açılan serginin kökleri ise eskiye dayanıyor. Galerî Apel’in kurucusu Nuran Terzioğlu’ndan dinleyelim: 17 yıl önce Kapadokya’da Hacı Bektaş-ı Veli Dergâhı’nı ziyareti sırasında aşevinde orta yerde duran kara kazanı görünce, “İşte bu kavramsal sanat! Keşke ocak üzerine bir sergi yapabilsem.” diye geçirdim aklımdan. Ocak ayı yaklaşırken de yeniden bu hatıra canlanmış ve sergi için çalışmalar başlamış. Mutfak konulu çalışması olduğu bilinen bazı sanatçılardan eserleri istenmiş, bazı sanatçılardan da eser sipariş edilmiş. Böylece ortaya çok şenlikli, çok ‘kadın’ bir sergi çıkmış. Sözelimi, portakal kabukları Aslımay Altay Gönen’in ellerinde ‘Portakal Kamyonu’ tablosuna dönüşmüş, Yıldız Şermet ise bir bulaşık telini iki cam arasında şekil ve anlamını değiştirerek sanat eserine dönüştürmüş. Balerin tavuklar, zeytin ağaçlarının kesile biçile kalan kökleri, kevgirler, çatallar, kaşıklar, bıçaklar, piknik tüpleri ve yumurtalar... Bir mutfığı sembolize eden ne varsa, o mutfakla ilgili sembollerin çağrıştırdığı metaforlar da var ‘Mutfak Üzerine’de. 25 Şubat’a kadar görülebilir sergide eserleri olan diğer sanatçılar ise Şebnem Arıkan, Aydan Baktır, Zeynep Birced,

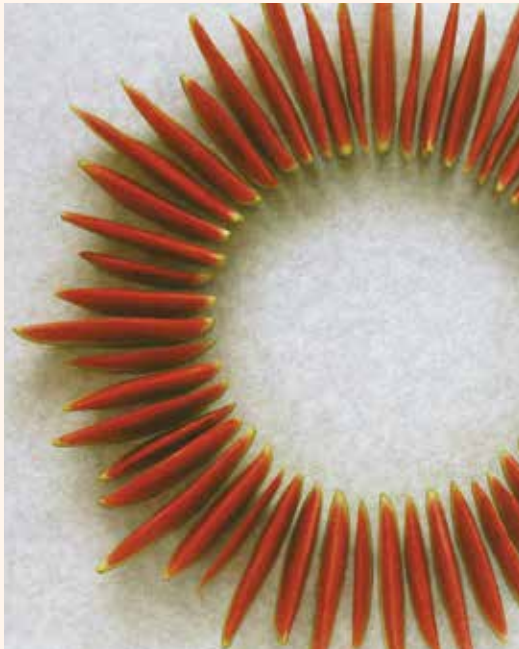
Kara kazan, sen nelere kadirsin!

Galeri Apel'de açılan "Mutfak Üzerine" sergisinin filizleri, 17 yıl önce Hacı Bektaş Veli dergâhına yapılan bir ziyarette atılmış. Sergide, bir mutfakçı sembolize eden ne varsa, o mutfakta ilgili sembollerin çağrıştırdığı metaforlar da var.

Bayram Candan, Özden Erdem, Şakir Gökçebağ, Can Göknıl, Raziye Kubat, Kurucu Koçanoğlu, Nermin Kura, Suzy Hug Levy, Lerzan Özer ve Gamze Taşdan.

Blank mag Dergisi — 12 Şubat 2014
Osman Bahadır

Mutfak üzerine
"Tirbuşon kullanım olarak her zaman erkeğe adanmış bir nesnedir. Her ne kadar mutfakta yerini alsa da kadından çok erkeğin kullanımına uygun bir yapısı vardır. 'itme, döndürme ve çekme' fonksiyonu ile kullanımı güç gerektirir. Her iki çalışmada da tirbuşon 'güç', 'iktidar' kavramlarını simgeler. 'Ah deme, Oh de' çalışmasında tirbuşon 'erkeklik' ve 'iktidar olma' arasındaki güçlü bağlantıyı irdeler." Şebnem Arıkan

Bitmeden gidip görülmesi gereken bir sergi "Mutfak Üzerine". 25 Şubat 2014'e kadar devam edecek serginin detaylarını www.galleryapel.com da bulabilirsiniz.

Galeri Apel'in on beş yıllık geçmişinde, konu ve malzeme ilişkisi önemli bir yer tutar. "Mutfak Üzerine" adlı bu sergi, malzemenin ihtiyaçtan ürüne, üründen imgeye dönüştüğü bir mutfak örgüsünden söz eder. Açılış sergisi olan 'Damak' sergisinden bugüne sanatın yemekle olan ilişkisini gündeminden eksik etmeyen, ne ateşinden ne mutfakvari isleyişinden vazgeçmeyen Galeri Apel, mutfakta önemli bir araç olan ocakla bağlantı kurarak, özellikle bu sergi için Ocak ayını seçti.

Özellikle, 1965 Denizli doğumlu Şakir Gökçebağ'ın meyve ve sebze üzerine olan çalışmaları beni oldukça etkiledi. C-print'e bastığı karpuzlar, elma kabukları, taze fasulyeler, domates sapları beni imrenme ile kıskanma arasında bir noktada bıraktı! Unutmayın "patatesin de" kalbi var:)

İstanbul Art News— Mart 2014
Heval Zeliha Yüksel

Sergi mekanı olarak tasarlanmamış eski yapıların kültürel amaçlarla yeniden kullanılması

Mimari ile Sanat arasında her dönemde bir çeşit gerilim ve hatta baskı vardır. Özellikle müze ve kültür yapılarında kendisini gösterir bu çekişme. Mimarın sergilenecek iş ile sergilenecek mekan arasındaki ilişkiyi belirlemek zorunda olduğu durumlarda sıklıkla görülür. Mücadele ağırlıklı bir süreçtir bu. İş mi baskın olmalı mekan mı? Bu bağlamda çağdaş sanat müzeleri "white cube" dediğimiz tanımlama ile tasarlanıyorlar genellikle. Yeni yapılan müze mekanlarında bembeyaz bir küp içinde haliyle panlııyor işler. Tüm bu sade mekanlar yanında, sergi mekanı olarak tasarlanmamış eski yapıların kültürel amaçlarla kullanıldığına şahit oluyoruz son dönemde.

İşi öne çıkaran kendisi yok olan mekan mı? Yoksa iş ile birlikte var olan mekan mı? Biri mimari karakter olarak çok baskın iken diğeri çok çekinik. Mekanın hafızasının olduğu durumlarda mekan her şeyin önünde işi koşulluyor kimi zaman. Kimi zaman da işi öne çıkarıyor. Bu konu sanat eserinin varlığı karşısında mekanın varlığı bağlamında sorgulanması gereken bir mesele. Yıllardır sorgulanıyor ve uygulanıyor. Mimar

çoğunlukla ağır davranırken, sanatçı cesur davranabiliyor. Sanat eseri tüm kıvraklığı ile öne çıkıp görünür olabiliyor ama bu sefer de bir yanılığ oluşturmaktan kendisini alamıyor, çünkü kentin katmanlarının ve çoğu zaman tüm tortusunun arındırıldığı steril mekanlarda sanat öne sürdüğü argümanına tezat oluşturuyor ve izleyici gözünden rahat anlaşılamıyor. Elbette sanat işi her seferinde kentsel mekan ile hemhal olmayı tercih etmeyebilir. Ancak eser günlük hayatın içinden noktalara dokunduğunda daha çok anlaşıldığı bir gerçek.

Nevzat Sayın 'Apel Galerisi' tasarımını anlatıyor: Mimarlık genellikle bir şey "yapmak" üzerine kuruludur; 'Apel Galerisi'nde ise tersten bir kararlar, hiçbir şey "yapmasak" daha iyi olacağı noktasında durduk. Bu yüzden yapmak değil, yapılmış olana müdahale etmek olarak adlandırılabilir yaptığımız iş. Alt katla üst katı içerden bir merdivenle bağladık, arkadaki balkonu küçük bir sera haline dönüştürerek galerinin uzantısı bir yer haline getirdik. Alt kattaki duvarları sıvadık, kapladık, düzelttik ve zemini yeniledik, sokaktan kopardık. Yukarıda ise yeniden o sokağın görüntüsüne.

Bu tür durumlarda, belki biraz da korkunun getirdiği bir iyilikle elinizi sürmeye çekiniyorsunuz. Dolayısıyla mekânsal bir müdahalede bulunmadan kaplama malzemeleri tümüyle soyuldu. Üst kata çıktığımızda gördüklerimiz yapının kendisinde var olan şeylerdi.

Bir galeri mekânı için alışkın olunmayan bir görüntü çıktı ortaya. Genellikle ilkeler, bakılan şeyle bakan kişinin arasına en az objenin girmesi üzerine kuruludur. Bunlar bizim de

kabul ettiğimiz ilkeler. Ama bu mekânın söylediği bir şey vardı. Duyduk, anladık ve öylece bıraktık.

Beyaz duvarları olan bir galeride sergilenen işlerden birini alıp evinize, ofisinize ya da kullanacağınız yere götürdüğünüzde; çoğu zaman aldığınız şeyle evinizde gördüğünüz şey arasında bir fark oluşur. Fark, işin başka bir bağlam içerisinde değerlendirilmesi yüzündendir. Oysa bu mekândan alınan işler, yeni mekanlarında da Apel'deki gibi duruyor. 'Doluluk' yapıyor bu etkiyi.

Apel Galerisi'nde, sergilenen şeyler, mekânla her zaman çok iyi bütünleşiyor gibi görünüyor.

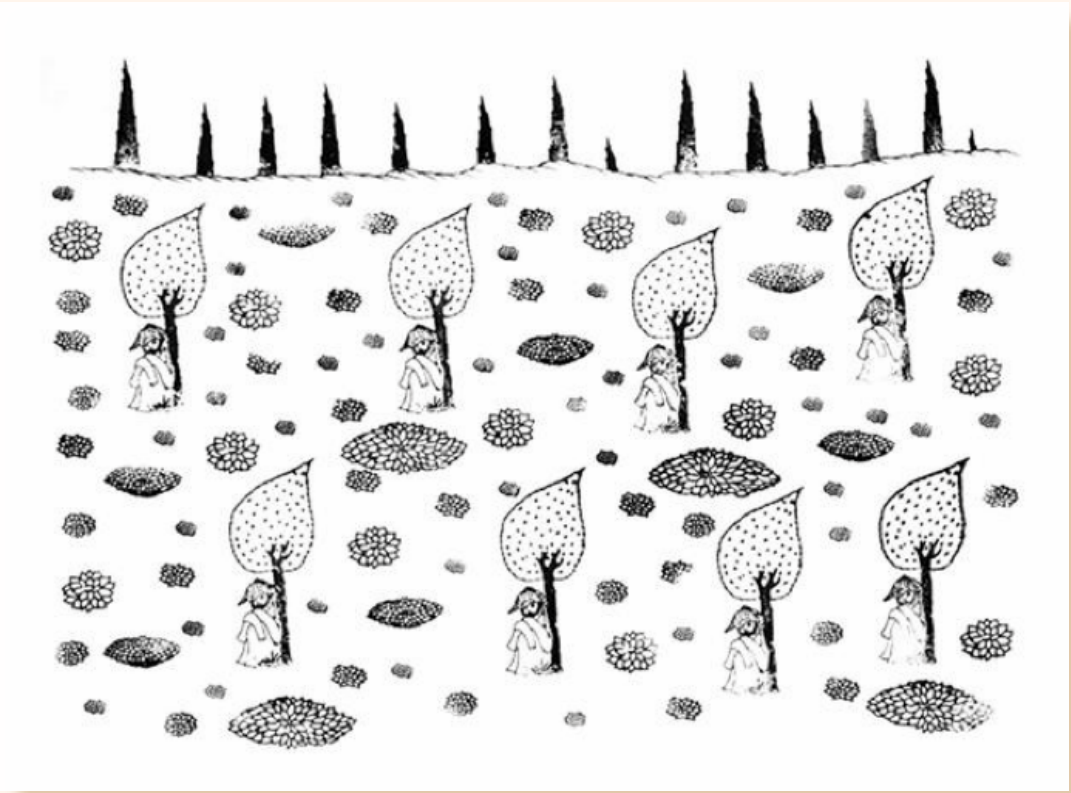
Yapılara müdahalenin ölçüsünün önemsenmesi gerektiğini, yapının niteliği ne olursa olsun o kadar zamanı bulunduğu yerde geçirmiş olmasının bile kendi başına bir kıymeti olduğunu düşünüyoruz. Müdahale etmek kaçınılmaz olarak müdahale edeceğimiz 'şey'i anlamamızı, bu anlama çabası da geçmişi öğrenmenizi gerektiriyor. Yeni bir programla çalışacağınız için gelecek öngörüleriniz de olmalı ve bütün bunları şimdiki zamanda yapıyorsunuz. Aynı anda, üç zamanlı bir katmanlı düşünme yöntemi bulmanız gerekiyor. Buna sergilenecek işleri de eklerseniz katmanların derinliği iyice artıyor. İyi bir mekan - sanat nesnesi bir aradığında işler mekanı, mekan da işleri anlamamızı ve sevmemizi kolaylaştırıyor.

Hürriyet Daily News — 10 Nisan 2014

Apel 15 exhibition to start
As can be understood from the title, "Apel 15" is an anniversary exhibition. This time in the exhibition, which features new and choice works by many artists, there is no particular focus on any specific topic. It is already possible to see the social and cultural reflections of a rapidly changing world in recent art productions. Alongside the many events organized in conjunction with the Biennial, the organizers aim for galleries as public spaces to also be represented within this significant approach, to draw attention from the public.

Spotted by locals web sitesi — 2 Mayıs 2014
Zekeriya S. Şen

Apel Gallery- Turkish modern art
I am always asked by my foreigner friends what İstanbul offers in terms of modern art. The answer is countless but there are a couple of galleries that I especially love to visit within a periodic time frame. Apel Gallery is one of

them and to be honest my favorite spot. I am keen on their policy of concentrating on local artists. This way we can show our side of how creative we can be. You can perceive contemporary Turkish artists kneaded inbetween a bustling modern city and endless cultural background. Ms. Terzioğlu, owner of the Apel Gallery, is a lovely intellectual who will be more than happy to guide you in her gallery if you have a chance to encounter her.

The atmosphere of the gallery is like a small cosy home right off of the wide pedestrian thoroughfare of İstiklal Cadesi. It's a small area but gives you an outburst of the art displayed. It has a very small garden that isolates you from the city and allows you to delve into a peaceful mindset engraved with art.

Apel Gallery is 15 years old and still stands as one of the most productive galleries in İstanbul. Their recent exhibition, is entitled "On 'the Kitchen'". A lovely mutation between art and food.

The culture trip web sitesi — N.D.
Andrew Kingsford-Smith

The Best 10 Contemporary Art Galleries in İstanbul

İstanbul is currently one of the cultural hot spots of Europe. Often seen as a gateway between Western and Eastern culture, the galleries in this city feature the work of some

of the most exciting artists from Turkey and beyond. With the 13th İstanbul Biennial to be held in 2013, we look at the top ten contemporary art galleries in İstanbul and some of their most exciting past exhibitions.

Apel Gallery

Apel Gallery represents emerging contemporary artists, both international and Turkish. The gallery was opened in 1998 and is notable for its thematic exhibitions that unite the work of various practitioners. Set in a stunning space of rustic brick, wood and metal surfaces, Apel feels both modern and historic. The founder and owner of the gallery, Nuran Terzioğlu, was the former gallery director of Ankara Tanbay and Urart Art Galleries. She has been an influential figure in İstanbul's modern art scene, being one of the founding members of Sanart and also the artistic activities coordinator of the Fine Arts, Design and Architecture Faculty at the Bilkent University.

Past Exhibition: Reading Corner (2010)
This exhibition was part of the Reading Corner series that Apel put on, and has been invited to several international books fairs including Frankfurt, Siena and Hamburg. Inspired by Turkish culture, the exhibition displayed works by several emerging artists. The pieces consisted of books that had been transformed into sculptures using various materials. Alem Dergisi Ağustos 2014

Alem Dergisi-Ağustos 2014
Galeri Apel’de “Bir Reklam Arası”

Galatasaray’daki Galerî Apel, 13 Eylül’den itibaren “Bir Reklam Arası” isimli karma sergiye ev sahipliği yapıyor. Serginin teması ise reklamlar. Reklamlar reklam araları yaşamamızın ayrılmaz parçaları.Televizyon, radyo, internet, gazete, sosyal medya, toplu taşıma araçları, apartman cepheleri, sokak lambaları ve hatta restoranlarda yemek sonrası servis edilen ıslak mendillerin koruyucu kağıtları gibi hayatımızın hemen hemen her yerini istila eden, içselleştirdiğimiz, benimsediğimiz reklamlar bu kez Galerî Apel sergi programına bir konu olarak katılıyor. Reklamlar, tarihsel süreçte incelendiğinde ortaya çıkıyor ki lisan, mekan ya da zaman fark etmeksizin hayat akışımız hep kısa bir ‘ara’ ile kesiliyor. Reklam araları, yayın kurumlarının ayakta kalabilmesi için günlük hayata müdahaleyi zorunluluğa dönüştürüyor.

Milliyet Sanat-Eylül 2014
Fazilet Mıstıkoğlu

BİR REKLAM ARASI VERİYORUZ,
KUSURA BAKMAYIN

Hayatımızın her yerinde görmeye alıştığımız, hatta onlardan kaçmamızın imkansız hale geldiği reklamlar bir sergiye ilham kaynağı oldu. Galerî Apel’de gerçekleşen karma sergi, geçmişten günümüze reklamların değişimini mercek altına alıyor.

Reklamlar hayatımızın istesek de kaçamadığımız bir parçası. Reklamla en çok özdeşleştirdiğimiz aygıt olan televizyonu hayatımızdan çıkarsak bile, gündelik yaşantımızda dev billboardlardan alışveriş poşetlerine kadar bir sürü yerde, ürün tanıtımlarına deyim yerindeyse “maruz kalıyoruz”. Galerî Apel’in yeni sergisi “Bir Reklam Arası”, hayatımızın doğal seyrini kısa bir ‘ara’ ile kesen reklamlara mizah yanı eksik olmayan bir bakış atıyor. Birlikte sergiden, sanat ve reklam arasındaki ilişkiden ve galericilikten bahsettiğimiz Galerî Apel’in sahibi Nuran Terzioğlu, konunun uzun zamandır aklında olduğunu söylüyor ve sergiye ilham veren çarpıcı bir hikaye anlatıyor: “‘Bir Reklam Arası’ sergisi fikri taa 1967 yılına gidiyor; o sırada Maryland Üniversitesi’nde sanat öğrencisiyim ve ABD-Vietnam Savaşı turmanmış durumdaydı. Evimizde televizyon olmadığı için dünyayı bir radyo vasıtasıyla takip ediyoruz. Radyo devamlı olarak harp haberi veriyor ve garip bir biçimde, sürekli bu harpteki ölümler karşılaştırılıyor. Ne kadar ABD’li öldü, ne kadar Vietnamlı öldü, bunun hesabı yapılıyor. Hangi tarafın daha fazla kayıp verdiği konuşuluyor. Daha da tuhafı, bu sayılar arasında yayın pat diye kesiliyor, ‘Digel works wonders!’ diye bir sindirim sistemi/antiasit ilacı reklamı giriyor. Bu, en sık yayınlanan reklamdı. Şaka gibiydi, “Bu haberlere dayanamıyorsanız ilaç alın” der gibi bir tavır! Beni hayat boyu rahatsız etmiştir. Bir de Salem reklamları bol bol girerdi ama diğeri kadar çarpıcı değildi. Bir yanda savaşla dünya mahvedilirken diğer yanda Digel’in harikalar yarattığından söz ediliyor. Bu hep aklımda kaldı, ilerde neye dönüşeceğini bilmesem de her zaman kafamın bir köşesindeydi. Galericilikte otuz iki yılı geride bıraktım ve unutamadığım bu durumla ilgili bir türlü bir şey kuramıyordum. Reklam artık günlük yaşamımızın bir parçası oldu biliyorsunuz, yayın kurumlarının ayakta kalmaları için buna mecbur olduklarını da biliyoruz. Yas döneminde bile reklamlar devam ediyor. Bizim sergilerimiz de hep günlük yaşamı konu almıştır. Birdenbire aklıma geldi, 1967’de kendime verdiğim sözü yerine getirip ‘Tamam, ‘Bir Reklam Arası’ isimli bir sergi yapacağım’ dedim.”

NASIL DEĞİŞTİ, NEREYE GELDİ?

İletişim araçları 1960’lardan günümüze değişirken, reklamların nasıl bir dönüşüm geçirdiğini soruyoruz Nuran Terzioğlu’na, “En azından artık daha kibarlar!” diyor, “Yayını pat diye kesip, ‘reklam’ demiyor da, ‘Bir reklam arası veriyoruz, kusura bakmayın’ diyorlar daha nazik bir biçimde. ABD’ye öğrencilik yıllarımdan sonra birkaç kez daha gittim. Hem radyoda

hem de televizyonda ‘A word from the sponsor’ tabirini kullandıklarını fark ettim. ‘Şimdi söz sponsorlarımızda’ gibi bir anlamı var. Yirmi yıl kadar önce duymuştum bunu, reklamın varoluş sebebini çok iyi anlatan bir cümle.”

Sanat galerilerinin reklamla ilişkisi de üzerinde düşünülmesi gereken bir konu. Uzun zamandır bu işin içinde olan Terzioğlu, “Galerilerin yaşamı çok farklılaştı, Türkiye’de bu konuda bir değişim oluyor. Romantik galerilere giderek daha ender rastlıyoruz. Galeriler olarak biz de pekala para ödeyerek fuarda reklam yapmış oluyoruz. Reklam istemesek de yaşamımızın içine giriyor” diye anlatıyor. Dışardan destek almadan ayakta durmaya çalışan galerilerin ne kadar zorlandığından da bahsediyor: “Biz hiçbir zaman hiçbir yerden destek almadık, öyle bir kurumsal çalışma içindeyiz. Destek almayınca çok zorlanabiliyorsunuz çünkü galeri ancak normal masraflarını karşılayabiliyor. Otuz yıl evvel küçücük bir reklam verebilirdik, şimdi desteği olmayan galericiler o reklamı veremiyor. Galeriler dergi çıkarıyorsa, yayın yapıyorsa, bunun kaynağı mutlaka yine reklama dayanıyor. Benim gibi kendi yağında kavrulma konusunda diretenlerdenseniz çok zorlanıyorsunuz. Şimdi çok sayıda koleksiyonerin galeri açtığını görüyoruz, eleştirilecek tarafları vardır belki ama bu doğru bir şey. Galerî sürdürmek şimdilerde çok zor.”

Terzioğlu, sanat ile reklam arasındaki ilişkiyle ilgili “Bazen, aynı reklam gibi, bir anda tüketebileceğiniz sanat eserlerine de rastlıyoruz. Çünkü reklamla sanatın benzer yönleri var. Galerimizin çizgisine dikkat ederseniz farkedersiniz; fikir tabii ki çok önemli ve ön planda, ancak çabuk tüketilen şeylerden ziyade, emeğe dayanan sergiler yapmaktan daha çok haz duyuyoruz” yorumunu yapıyor.

Konulu sergilerin eskiden dışardan da talep aldığını, şimdiyse daha çok fuarların öne çıktığını söyleyen Terzioğlu, bunu sanatın gittikçe daha çok ticarileşmesine bağlıyor, “Bizim için de bir reklam yeri oluyor, galeri en fazla fuarda satış yapabiliyor. Prestij sergileri zaten satışsız oluyor. İnsanlar fuarları tercih edebiliyor bu yüzden. Ben galeride her sene muhakkak bir veya iki tane konulu sergi yapıyorum, ‘Bir Reklam Arası’ da bunlardan biri olacak.”

“Bir Reklam Arası”nın seçkisinde, halihazırda önceden yapılmış eserlerin yanı sıra, sanatçıların bu sergi için özel olarak yaptıkları çalışmalar da bulunuyor. Sergide malzeme ve fikir çeşitliliği bir araya geliyor.

Zaman gazetesi- 14 Eylül
Zehra Onat

Şimdi bir reklam arası veriyoruz!

Hayatımızın her anını işgal eden reklamlar, insanı bir tüketim nesnesine dönüştürüyor. Galerî Apel’de dün açılan “Bir Reklam Arası” sergisi, çok sayıda sanatçının çalışmalarıyla modern insanın ışıltılı reklam dünyası karşısındaki trajik durumunu yansıtıyor AYıl 1967... Amerika’nın Maryland eyaletindeyiz. Nuran Terzioğlu, o yıllarda Maryland Üniversitesi’nin sanat bölümü öğrencisidir. 63’ten o güne yaklaşık dört yıldır Vietnam Savaşı’ndan sıcak haberler gelmeye, Amerikalılar arasında endişeyle yayılmaya devam etmektedir. Terzioğlu’nun, evlerinde televizyon olmadığı için gelişmeleri takip ettiği radyolar, şu kadar Amerikalı askerin ölümüne karşılık savaşta hayatını kaybeden Vietnamlıların rakamlarını, âdeta bir psikolojik üstünlük malzemesi gibi sunduğu haberler vermektedir... Terzioğlu, aradan geçen 47 yıla rağmen bir şeyi hiç unutamaz... Ölülerin yarıştırıldığı, rakamlar üzerinden insan hayatlarının görmezden gelindiği yası günlerde, bu haberlerin arasında birdenbire çıkan, patavatsızca insanı neye uğradığını şaşırtan bir sindirim sistemi ilacı reklamı...

‘Digel Works Wonders!’.

Terzioğlu, bu reklamlardan öylesine etkilenir ki, o günden sonra ve 32 yılı aşan galericilik serüveninde reklamların hayatımızı işgal edişini ele alacağı bir sergi düzenlemeyi hayal eder. İşte Terzioğlu’nun 47 yıl önce kendine verdiği sözü gerçekleştirdiği sergisi

“Bir Reklam Arası” dün akşam Galerî Apel’de açıldı. Reklamların ezici kuşatmasına ses veren işlerden bazıları hâlihazırda var olan eserlerden seçilirken bazıları bu sergi için özel üretildi.

“KENDİNİ ŞİMART TÜRKİYE” Serginin hemen girişinde yer alan Erhan Şermet’in “İsimsiz” çalışması Terzioğlu’nu en fazla etkileyen işlerden biri. Savaşta ölenleri simgelediği için sergiye dâhil ettiği resimde, yarısı yırtılmış bir gelincik tarlası afişi yer alıyor. Güler Güngör’ün “Aranıyor/Wanted” isimli eseri de başı olmayan bir insan heykeli ile çağdaş dünyanın dayattıkları karşısında insanlığın geldiği noktayı bir nevi protesto ediyor. Ierzan Özer ise iktidarını iletişim araçlarıyla güçlendiren reklamlara bir dur demek üzere tasarlamış “Ara Verdim” adlı tablolarını: Televizyon izlemiyorum, radyo dinlemiyorum, internette gezinmiyorum! Kâğıt ve mürekkeple yaptığı işlerle dikkat çeken Aslımay Altay Göney ise tasarladığı “Sıla Dükkânı” isimli eserinde reklamı yapı(l)mayanları, portakal kabuklarını kullanmış. Hemen sonra karşımıza çıkan “Kendini Şımart Türkiye” isimli eserde de, modern zaman insanların aşına olduğu, bildik bir manzara var: Yıldız Şermet’in tablosunda, yüksek apartmanlar ve arabalar

Kadın sorununu çarpıcı bir şekilde ortaya seren üç eser de serginin dikkat çeken işleri arasında yer alıyor. Bunlardan ilki Hande Varsat’a ait “Ya Sabır” isimli tesbih. Kadınlara ait 20 yaş dışları toplanarak hazırlanan tesbihin imamesi ise gerçek saçtan. Kadın sorununa değinen ikinci iş Şebnem Arıkan’ın “Kış Bekarı” isimli eseri. Cansız bir mankeni gelin olarak konumlandıran Arıkan, gelinin duvağını balık ağından, gelinliğini ise bebek bezinden ve emziğinden tasarlamış. Bu konuya dikkat çeken son iş yine Arıkan’a ait “Zaman” isimli eser.

Raziye Kubat’ın, çılgın bir tüketim çağına erişmeden önce ev hanımları tarafından, balkonlarda değerlendirilen yağ tenekelerini konu aldığı “Raziye’nin Merdivenleri” isimli eseri, Bahadır Yıldız’ın “Kafadanbacaklılar” adını verdiği televizyonu ile Arzu Başaran, Sümbül Eren, Şakir Gökçebağ, Elif Süsler’in işleri; Sakine Çil’in penguenlerle oluşturduğu “Resmigeçit”i, Şakir Gökçebağ’ın metrelerle kurduğu isimsiz enstalasyonu, Hollandalı sanatçı Maria Sezer’in gerçek arı izleriyle tasarladığı duvar halıları ve “Buyrun” tepsilerinin yanında eski reklamcı Emre Senan’ın “Sanat Konserveleri”, Suzy Hug Levy’nin “Reklam Arası-Diyet Arası” isimli manidar işi ve Aydan Baktır’ın “İhtiyaç Molası” ismini verdiği tuvalet kâğıdı ve el havlusu rulolarından tasarladığı gider boruları işi ziyaretçilerini bekliyor. Hayatımızın her anında maruz kaldığımız ve her zaman ‘mutlu, varlıklı ve tüketen’ insana hitap eden reklamlara farklı bir açıdan bakmak için günlerinize bir “Reklam Arası” verebilirsiniz! 18 Ekim’e kadar vaktiniz var.

Reklam arası-01 Ekim 2014
Dalia Maya

Reklam arası vermeli. Yaşama bir reklam arası vermeli. Sorgulamak için. Her an bir telaşın arasında yaşamıyor mu insan? Hayal edin iki dizi arası ya da haberler arası, reklam anında ne yapar insan? Tuvalete gider ya da kendine metazori yüklediği beslenme şekline ara verir. Mutfağa gider, buzdolabında, artık ne varsa tatlı, tuzlu, ruhuna bir ilaç gibi indirir bir anda midesine. (Suzy Hug Levi/ Reklam arası/Diyet arası). Günün yıpratıcı temposunda bir damla endorfin! Tadı ile, kokusu ile başka bir dünyaya götürür bu an onu belki. Çocukluğunun salt ‘kendi’ olduğu anlarına. Yaşam o aradadır. Büyüdükçe ara vermişizdir yaşama. Ve, zaman içinde, sıklıkla farkında bile olmadan bir çeşit şiddet uygulamaya başlamışızdır kendimize. Dışarıdan kaynaklanan şiddetin

yanı sıra, kendimize rağmen kendimize uyguladığımız şiddet de Demokles’in kılıcı gibi (Şebnem Arıkan/Akşamüstü) sallanır her an yüreklerimizin üzerinde. Sakine Çil’’in Resmi Geçit’e çıkan penguenlerine dönüşürüz. Emre Senan’’ın üzerlerine sıçrayan kan damlalarından arınmaya çalışan karikatürize edilmiş insan suratları gibi kâh kızgın, kâh sikkın, kâh gülümserken unutturuz aslında kendi kendimize yarattığımız bir konserve de yaşadığımızı.

Unutur, giyiniriz üzerimize reklamlarda gördüğümüz ürünleri, sürünürüz derin mavilerin serinliğini hissetmek üzere Fuar kolonyasını (Gamze Taşdan/Derin Mavilerin Serinliği). Taze yediğimiz portakalın kabuğunun reçelini yapar yuva dediğimiz yeni topraklarda yurdumuzu, köyümüzü hatırlamaya çalışırız (Aslımay Altay Göney/Sıla Dükkanı). Bir an, bir koku, ya da bazan köyden gelen bir kovan baldan artakalan bir iz (Maria Sezer/Yaşam Alanı) özümüne götürür bizi. O an anlarız, iki dizi arasında değil reklam arası. Tam tersine, asıl kendimize rağmen, yaşadığımızı sandıkça, hedef dediğimiz geleceğe doğru ilerlerken çeşit çeşit görevi üstlendikçe reklam arası vermişizdir yaşama.

Reklamlar, diziler, şöhretler giydirir sıklıkla kadınları. Onları izledikçe, onları kendimizde yaşatır, kendimiz yaşadığımızı sanırız. Reklam da zaten bunun için yapılır. Bir elbise, bir çanta, bir ayakkabı değil, bir hayal, bir yaşam şeklidir izleyiciye sunulan. Hayaldir, sıklıkla, kişiyi örten, ama kişinin özüyle, öz varoluş haliyle örtüşmeyen bir hayal sunar reklamlar. O hayalin peşinde koşarken, unuttur insan özünü. Bir kadının belki de en güzel olduğu an, üzerine ne giyiser giysin, (Şebnem Arıkan/ Kış Bekarı) anne olduğu andır. Unuttur insan. Yaşama reklam arası verdiğini dahi unuttur.

Exhibist Magazine-September 2014
Anna Zizlsperger

Anna Zizlsperger talks to Nuran Terzioğlu

To begin with, could you please tell us a little bit about yourself?

You know, I’ve always been interested in art, ever since I can remember. I made my first art books together with the help of my grandmother. Each Hayat magazine had a center spread on art, which we collected. Then we bound them together and made big books. At that time, when I was little, there were no books on art in Turkish.

I went to an American School, Robert College, where I took Creative Art and Art History as electives. Later I studied at the Kunstschule Westend in Frankfurt, and then studied textile in Werkkunstschule Offenbach. When my husband was invited to the States, I took art courses at the University of Maryland. And then we came back to Turkey. I was very lucky to experience all those political eras and times in Germany and the States.

When did you return to Turkey?

At the end of 1968. We moved to Ankara, and of course we witnessed the student movements there at that time. I had two children. After they’d grown up, I started working in 1983, at the age of 39. In 1994, we thought of moving back to Istanbul. And I had a feeling that this Beyoğlu area would regain its cultural identity. You know, I felt sure, and yet people laughed at me when I said I was going to open a gallery in Beyoğlu. It was a very difficult time. But I opened the gallery in 1998. And then more galleries followed.

Reflecting upon Istanbul’s contemporary art scene’s past, what comes to mind? How has the scene developed and changed, and what were the influencing factors?

If we’re looking at Turkish contemporary art, the first decade of this century would be known as the decade of opening museums and art centres – like Proje4L, SALT, ARTER or Borusan Contemporary - which are at least as important as, and maybe even more interesting than, museums. Also the Istanbul Biennial, which started in 1987 – It had a big impact. And you know, of course, the two main factors that made art more visible and accessible in Turkey: firstly, media changed, and secondly, the internet came into play. It really affected the accessibility of art here, as it did all over the world. Today you can follow whatever is going on, wherever you want.

Another motivator has been the many problems in this country – political problems, public problems, etc., as you know, since you live here. And all these problems help push art forward; it has always been like that. Problems make people think and reflect and can thus, shape artists’ works.

From the same time period, can you think of any seminal exhibitions or artists that started public debates?

Seminal exhibitions...I like the term ‘seminal’ so much. As museums started to open, so did art centres, like ARTER. And even before ARTER, there was Proje4L, which was founded in 2001. At the beginning, Proje4L was curated by Vasıf Kortun. And what he did – I found this very interesting – was to work with young curators. For example, Halil Altındere – He was in his early thirties when he was asked to curate an exhibition in 2003. So he put together this exhibition titled ‘I am Too Sad To Kill You,’ asking artists from all over Turkey, from the country’s peripheries and other cities, to participate. He also invited Turkish artists represented in the West or elsewhere.

For example, artists from Diyarbakır had a chance to show their work at Proje4L. And many of them became very famous after this exhibition. The video work ‘The Way To Tate Modern’ by Şener Özmen and Erkan Özgen was on show in that exhibition, and then they got offers from so many biennials and museums. So I think that was a very important event. I mean, Halil Altındere is also very important as an artist. But I think what he did as the curator of this show – convening artists from all over Turkey – was so interesting.

In your opinion, what facilitated this development of Turkish artists gaining more presence on an international level?

Istanbul itself has been a really interesting platform, if you ask me, a platform for so many things, including the art scene. If artists can make a place for themselves in Istanbul, they can make it abroad. Take, for example, Yüksel Arslan, who is now maybe over 80 years old. He had been living in Paris for a long time and was known among Turkish people, diplomats and all, but when he showed his work at SantralIstanbul during the Istanbul Biennial in 2009, he became known throughout the world. And now he participated in last year’s Venice Biennial.

Also let’s look at one of our artists, Şakir Gökcebağ, a very gifted artist, who had important shows in Germany. But it was when René Block visited Istanbul that he saw his work in Gallery Apel, and then he got really interested in what he was doing and thought he was an exceptional artist. And through him, I guess, he got the George Maciunas Prize (Fluxus) in 2012.

How do you think the Istanbul Biennial has changed since its inaugural edition in 1987?

In the 80s, when I was just starting to work for a gallery in Ankara, the most important thing for us was to show paintings and sculptures. I was working at Tanbay Art Gallery and then at Uart Gallery. Well, I did some experimental shows, but there was a limited number of such exhibitions to place. During that time in Ankara, I also tried to work as a curator. And I did thematic shows in the galleries I worked for. The first one was ‘The Age of Youth in Turkey’ in 1985. I invited very young artists, even students, to participate and did an installation for a change. Other than that, we were always after big names because we had to sell. The same with the Istanbul Biennial. The first two in 1987/1989 were very focused on big, international names like Pistoletto, as well as other big names from Turkey. And then it changed. The Biennial got new curators, and more experimental work, more conceptual work started to come – and that of course affected the art production in Istanbul.

Which Biennial do you remember being particularly interesting?

I really liked Rosa Martinez’s biennial ‘On Life, Beauty, Translations and Other Difficulties’ in 1997. She was a woman, romantic, you know? I thought it was an unforgettable one. I later saw many of her artists at the Venice Biennial and elsewhere. I think she had a big impact.

I should mention Semiha Berksoy here. You know, many times I thought I should do an exhibition with her because I knew her daughter and was fully aware of what a crazy and gifted artist she was. But, somehow, I never had a chance to do that show. Rosa Martinez was the first one to exhibit her work. And later, after Semiha Berksoy died in 2004, Rosa included her in the show she curated at the Venice Biennial in 2005, which was marvelous – the big entrance room of Arsenale was full of Semiha’s outstanding works. So again, this proves that Istanbul is a platform for artists.....
.....
.....

The foundation of which institutions and projects would you consider as important and influential within the past decade?

An important project that I would like to mention is Anadolu Kültür, initiated by Osman Kavala. He started an art centre in Diyarbakır in 2002 and asked many curators

to hold exhibitions there...Dan Cameron curated a show there in 2003, also Beral Madra in 2005. I, too, was asked to curate a show there in 2005. The title of my show was ‘Nevruz, Newroz, New Day’. I approached 15 young artists from Diyarbakır and 16 artists from Galeri Apel and gave them the same theme. And it was a wonderful show. We ended up sharing really courageous works without censorship. There were very, very challenging works. The artists were totally free to show whatever they had in mind. I was asked to show the ‘Neighbours’ exhibition in D.S.M. at the end of 2005 as well.

I think it’s a great idea to open art centres in other cities like Sinop (Sinopale). I went there only once, but I think it is a marvellous idea. They also tried other areas, like Mardin and Çanakkale. I haven’t been there, but I think the idea is great. Istanbul is already a platform. So why not starting a new platform somewhere else? Another project I would like to mention is SANART (Association for Promoting Contemporary Art in Turkey) - an initiative we started in Ankara with Jale Erzen, Ali Artun and Benoit Junod, a diplomat from Switzerland.....

When was that?

SANART was established in 1990, but the event was first held in 1992. I curated my first international exhibition, ‘Earth and Fiber,’ at the State Museum of Ankara that year. I included artists from Japan to Colombia, like Naomi Kobayashi and Olga de Amaral, as well as Turkish artists...

How has the Istanbul art scene changed since you opened your gallery? To be frank, the chemistry of galleries has changed. Now we have bestsellers, like with books. They ask you which artist is your bestseller in contemporary art?"

Who asks that?

Many people – I mean, I was asked this question several times while participating at the Contemporary Istanbul fair or elsewhere. As an answer, I can only give names of artists who have won prizes... It is hard to differentiate an artist who is just holding his or her very first exhibition. Personally I am not really interested in categories, I only show what I really feel confident about. Gallerists have also changed. As in London and New York, in Istanbul collectors now have their own galleries. They like to show and promote artists whose works they own. But this happens everywhere in the world, it’s the new thing. One can be critical about this development. But everyone runs their gallery the way they want, I am not going to go into those criticisms. And, to be fair, they’ve gained a lot of experience – they have seen biennials, international fairs and all. Things are changing in Istanbul. Auction houses are also playing an important role.

More important than 10 years ago?

Yes, of course, because 10 years ago, there was no contemporary or modern art on auction in Istanbul. They were only selling antiques and classical paintings. Now

this has changed. Now artists make art for auctions, and fairs became very important. Fairs and auctions. So, the chemistry is changing.

And why do you think that is?

Well, you know it’s a capitalist system. That’s just how it is, and I’m not saying it will be the end of romantic galleries that don’t have their financial benefit as a priority. I personally get more excited about a person’s first show than about showing big names. This is a matter of choice. And from 32 years of experience, I know there are collectors with artistic minds who don’t choose an artist based on a name. Those people know what to choose; they don’t have to be directed. But a lot of collectors are being directed. As I said „who is your bestseller?”

Which Istanbul galleries would you consider to be ‘romantic’?

I dont want to differentiate...But I really liked the initiative that was started by the young gallerists in Tophane.

Tophane Art Walk?

Yes, I can say those are really hard-working galleries. Some have moved away, but still, I hope the Tophane Art Walk movement continues, its soul continues. I would call those galleries romantic galleries. To start an initiative, to work together and have all the galleries be open every so often on a Sunday...I really enjoy their approach.

Did you work on other curatorial projects after moving to Istanbul and opening your gallery?

I have had many offers, also from abroad. In 2004, I was asked by the curator of the Museum of Modern Art Tokio, Ko Matsunaga, to work with him. He gave me a space at Art Square and we did an exchange programme. I put on a big show in Yokohama. And I asked him to bring a show to Istanbul, which he curated at Galeri Apel. At Galeri Apel we have at least two thematic exhibitions every year. However, I now have no sponsors, so I could not organize international exhibitions lately....

.....I also would like to mention the little show ‘The Reading Corner’ I realized on book art at the Frankfurt book fair in 2007. I used a little space at the Turkish Pavillion and then was asked to curate similar exhibitions

- a second one at Art Square at Frankfurt Book Fair and another one at Palazzo della Provincia in Siena in 2008. The last one was held at Museum der Arbeit, Hamburg in 2009. These days people are more after fairs. They’ve stopped asking for prestige exhibitions — I don’t know, these don’t seem to be happening anymore. But there are more and more fairs. The world is obviously changing and with it, the chemistry of galleries in Istanbul. Again, I am not criticising this development, that’s how things are. But it is really very hard to run a gallery if you work the way I do.....

With that in mind, comparing your situation to 10 years ago, would you say it is easier now or harder?

Harder of course!

Because there were fewer galleries?

Yes, now there is more competition. Of course they are doing wonderful work. I mean, visiting Contemporary Istanbul, for example, is very enjoyable, like any other fair. But it is all about fairs and auctions in the end. And ‘bestsellers.’ In my gallery I like to experiment with thematic shows. Last year I did my 15-year anniversary show, so time was also taken as a theme. And then I did another thematic exhibition called ‘on the kitchen.’ This show referred to the idea of a ‘kitchen’ pattern in which materials are transformed from needs into products and from products into images. Gallery Apel has always included the relationship between art and food among its themes — and as it operates like a kitchen, its fire has never been extinguished! This is the way I work. I always choose themes from daily life. Like our upcoming show titled ‘An Ad Break,’ which focuses on the fact that advertisements have invaded our whole lives — they can be found everywhere, from television, radio, Internet, newspapers and social media to public transportation vehicles, building façades, street lamps and even the packaging of wet wipes provided after meals at restaurants. These advertisements, which we so internalize, become the subject matter of our next exhibition at Gallery Apel. I am very excited about this show.

<http://www.lonelyplanet.com/turkey/istanbul/sights/museums-galleries/galeri-apel#ixzz3DrIoYRrp>

Galeri Apel

SIGHTS / MUSEUMS & GALLERIES
This long-established commercial gallery behind the Galatasaray Lycée has a large stable of Turkish artists working in a number of media. Its shows are always worth a visit. <http://www.timeout.com/travel/features/276/istanbul-a-thoroughly-modern-city>

Galeri Apel

The maze of streets around Istiklal Caddesi is threaded with small spaces showing everything from a Turkish take on street art to traditional paintings. One to watch is bijou loft space Galeri Apel (+90 212 292 72 36/www.galeriapel.com) where exposed brick and diffuse light makes a good foil for the thought provoking installations.

Courtesy of Anna Zizlsperger

